

Giới thiệu Chỉ Số Nóng Bỏng 100%

Cùng nhau theo dõi truyện Chỉ Số Nóng Bỏng 100 % của tác Xuân Thu để đi tìm câu trả lời thật sự về người con gái ngây ngô, cô thích anh nhưng không dám nói ra.

Cô mơ ước được tỏ tình với anh...Nhưng rồi một ngày khi vừa tỉnh dậy cô đã thấy mình đang nằm trên giường cùng với anh?

Còn đang trong tình trạng "không mặc"...Những cảm nhận của cô hiện có phải là hiện thực hay đang mơ? Mời quý độc giả đọc truyện sẽ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Hải Lòng, hôm nay mày nhất định phải nói rõ với Ôn Đại, nói cho anh ấy biết, từ ngày đồng ý làm thư ký cho anh ấy, thì mày vừa gặp đã yêu anh ấy rồi. Hải Lòng, mày nhất định phải đề cập đến dùng khi, nhất định phải."

Chân Hải Lòng hai tay xách theo năm hộp com, dùng cả vai mảnh khảnh đẩy cửa chính của Sự Vụ Sở ra, miệng lại không ngừng thấp giọng động viên mình. Ai ngờ, cả vai vừa mới đẩy mở được một khe cửa, một trận quất tháo khiến trách lạnh buốt liền lọt vào tai cô, lập tức tiếng cổ vũ tự động viên của cô cũng dừng lại.

Chỉ thấy lãnh đạo cấp cao Ôn Đại, cũng chính là người đàn ông mà cô thầm mến, cửa phòng làm việc của anh mở toang. Nhưng trước cửa phòng làm việc lại có năm đồng nghiệp đang đứng, nữ có nam có. Bọn họ xếp thành một hàng thẳng tắp. Sắc mặt của họ đều xanh trắng luân phiên, thấy thế trái tim cô cũng nặng trĩu.

Bởi vì Ôn Đại đang phát điên, mà cô không nghĩ ngờ gì lại không thể tỏ tình.

Có trời mới biết cô suy nghĩ rất nhiều mới nói cho anh biết, cô rất thích anh, rất yêu anh, hết lần này tới lần khác cô đều không dám nói, cứ như vậy, mỗi ngày cô đều tự động viên mình, đương nhiên mỗi ngày cũng từ bỏ. Hôm nay cô thật vất vả mới lấy được dũng khí, định lúc nghỉ trưa sẽ tỏ tình. Bởi vì khi đó các đồng nghiệp đều sẽ tụ tập ở phòng nghỉ ngơi ngay bên cạnh phòng uống nước, và Ôn Đại cũng sẽ ở phòng làm việc của anh --

"Các người có phải là heo hay không hả! Tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy mời chuyên gia nổi tiếng huấn luyện các người, các người khiến cho đối phương bắt đầu nghi ngờ thì coi như xong, theo dõi người khác mà lại có thể mất đầu, các người có biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào không? Đừng nói mặt mũi Ôn Đại của tôi bị các người làm cho mất hết thể diện, e rằng các người còn có thể hại đến khách hàng."

"Ôn Đại, người đó rất giao hoạt, hơn nữa hẳn là dân bản xứ, vô cùng quen thuộc từng đường đi nước bước ở đó, cho nên chúng tôi mới có thể bị mất đầu --"

"Biết rõ từng góc ngách ở nơi đó vốn chính là vấn đề thiết yếu, cơ bản nhất khi các người nhận lấy vụ này, các người làm không tốt còn dám viện cớ, nghĩ ra lý do, nói cho tôi biết, các người rốt cuộc là người hay là heo?"

Hải Lòng sững sờ một chút, yêu người đàn ông có giọng nói lạnh như băng cùng với lời nói giễu cợt nhục mạ, mặc dù đây không phải lần đầu tiên cô nghe thấy, nhưng cũng không nghiêm trọng như lần này, xem ra sai lầm của bọn họ không hề nhỏ.

"Hải Lòng." Một cô gái đang chờ ở bên ngoài cửa phòng làm việc của Ôn Đại, nhìn thấy Hải Lòng trong lúc cô nàng đang định đi đến phòng nghỉ ngơi thì vội thấp giọng kêu lên.

"Tiểu Hoa, có chuyện gì sao?" Hải Lòng dừng lại, thấp giọng không hiểu hỏi.

"Cứu lấy chúng ta, đợi lát nữa sẽ phải đến phiên chúng ta bị trách mắng." Tiểu Hoa như muốn khóc, không biết nên nói là xui xẻo, hay là nói chúng ta có cùng chí hướng, đều chọn ngày hôm nay mắc sai lầm, mà lại xếp sau bọn họ, phải chịu đựng gấp đôi trước ngọn lửa tức giận đang cháy lan xuống. Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là nóng đến nỗi có thể làm bọn họ bị nướng đến cháy khét.

"A, đúng rồi, Hải Lòng, cứu lấy chúng ta, toàn bộ công ty chỉ có cô là được Ôn Đại khen, Hải Lòng." Đồng nghiệp tên Đại Hồ bên cạnh cũng thấp giọng gia nhập hàng ngũ cầu khẩn.

"Tôi." Hải Lòng ngẩn ngơ, cô ngay cả tỏ tình với người đàn ông mà cô yêu say đắm cũng không dám, huống chi là muốn cứu bọn họ. Bởi vì mỗi lần nhìn thấy anh, tim cô đã đập nhanh đến mức nói không nên lời.

"Đại Ngu, trả lời tôi, các người rốt cuộc là người hay là heo?" Lúc này, bên trong phòng làm việc lại truyền đến tiếng gầm nhỏ.

"Báo cáo Ôn Đại, chúng tôi là. Người." Đại Ngu trả lời một cách khó khăn.

"Các người là người. Tại sao lại phạm phải sai lầm chỉ có heo mới có thể phạm phải? Các người nếu thật sự là người, vậy đơn giản là ngu như heo."

"Đúng Ôn Đại, đúng như lời sếp nói, chúng tôi thật sự ngu như heo." Đại Ngu xém chút nữa khóc lóc nức nở thừa nhận, ai bảo lúc này bọn họ đúng là đã phạm sai lầm rất nghiêm trọng, cũng rất mất mặt.

"Hai người thay phiên theo dõi lại có thể bị mất dấu, bây giờ đối phương nhất định đã bắt đầu nghỉ ngơi, các người nói xem, kế tiếp các người nên thế nào?"

"Báo . . . Báo cáo Ôn Đại, trước tiên chúng tôi cần phải quen biết hết đường sá, tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm này nữa!" Đại Ngu chỉ có thể nhắm mắt nói ra sự bảo đảm.

"Tôi có thể tin tưởng những con lợn như các người sao?"

"Có thể, Ôn Đại, lần này chúng tôi nhất định sẽ không để cho sếp thất vọng."

"Tốt nhất là như vậy, nếu không sau này các người phải theo Hải Lòng học tập, thấy thế nào, có thể quét dọn sàn nhà sạch sẽ, cửa sổ lau đến khi không còn một hạt bụi."

"Vâng, Ôn Đại."

"Đứng ở bên cạnh đi, Đại Hổ, Tiểu Hoa vào đây."

"Hải Lòng." Tim Tiểu Hoa run lên, thấp giọng bi ai kêu một tiếng. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đến phiên bọn họ rồi.

"Hải Lòng." Đại Hổ cũng kinh hãi thấp giọng kêu lên một tiếng, xong rồi xong rồi, Ôn Đại gọi bọn họ vào, lần này chết chắc.

"Hải Lòng, còn có chúng tôi." Nhân La và Đại Hà đứng sau Đại Hổ và Tiểu Hoa, cũng thấp giọng gia nhập hàng ngũ cầu khẩn. Ai bảo bọn họ xếp sau hai người kia, mà Đại Ngu người bị mắng đầu tiên, đã bị mắng thành heo, thử nghĩ nếu để cho con thịnh nộ của Ôn Đại cháy lan xuống, bọn họ nhất định sẽ bị mắng còn độc ác hơn, khó nghe hơn.

"Đại Hổ, Tiểu Hoa, các người bị điếc hay là bị liệt!" Không nghe thấy tiếng bước chân của Đại Hổ và Tiểu Hoa đi vào, giọng nói của Ôn Đại lạnh đến mức có thể làm nước biển đóng băng trong nháy mắt.

"Đến ngay, Ôn Đại." Đại Hổ và Tiểu Hoa cung kính bi ai kêu lên một tiếng, không thể không nhắm mắt liều chết xông lên.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nhìn bộ mặt tuyệt vọng của bọn họ, Hải Lòng thật sự không đành lòng. Vì vậy vội thả túi com hộp đang xách trong tay xuống, nhanh chóng lấy ra một hộp com trong đó, lúc này mới bước nhanh vào phòng làm việc. Giả bộ điềm tĩnh cung kính mở miệng: "Ôn Đại, tôi đã mua com về rồi."

"Hải Lòng." Ôn Đại sững sốt một chút, không ngờ Chân Hải Lòng, thư ký đắc lực nhất của anh, thế mà lại ngu ngốc đến mức đi vào đây ngay lúc anh đang vắng người.

Quái lạ là, lúc cô vừa đi vào, Đại Hổ và Tiểu Hoa vốn đang cúi đầu đứng trước bàn làm việc, trong nháy mắt ngẩng đầu lên vui mừng cảm động, lập tức, trong lòng anh đã hiểu rõ.

"Ôn Đại, com hộp ở tiệm này mới mở, sếp ném thử xem, xem có ngon hay không, nếu ngon sau này tôi đều mua com ở đó." Hải Lòng nhắm mắt mở miệng nói, bởi vì cô căn bản không biết phải làm sao để cứu bọn họ, chẳng qua là cảm thấy cô nhất định phải giúp họ một chút.

Ôn Đại dễ dàng nhìn thấy nỗi sợ hãi và hốt hoảng trong mắt cô. Hiểu cô căn bản là bị họ nhờ vả, nếu không cô đã làm việc cho anh năm tháng, sao lại không biết tính cách của anh. Hết lần này đến lần khác ngay cả việc mắng cô, anh thật sự cũng không đành lòng.

Suy cho cùng cô làm việc vô cùng chăm chú, nghiêm túc đến ngay cả anh cũng không thể bắt bẻ. Hơn nữa cô lại rất chịu khó, cho dù anh bảo cô kiêm làm người giúp việc sai vật, cô cũng không hề phản đối, hoàn toàn tuân theo lời nói của anh như thánh chỉ. Đúng hơn là một khẩu lệnh, động tác, đáng về này bọn họ --

"Hải Lòng, cô không biết lúc tôi ăn com phải có trà đặc sao?" Hừ, anh dĩ nhiên sẽ không để cho bọn họ lợi dụng sự ngu ngốc của cô. Cho dù sau này anh cũng phát hiện, cô đối với những lời chỉ điểm sai khiến của anh không hề oán hận, hoàn toàn là bởi vì cô đang len lén yêu say đắm anh, chỉ là cộng sự hơn năm tháng và cô lại chưa bao giờ tỏ tình với anh.

Hải Lòng ngẩn ra, vừa mới quỳnh lên cô liền quên mất thói quen của anh, "Ôn Đại. Tôi sẽ đi."

Cô xoay người, nhưng ánh mắt lại gặp Đại La và Đại Hà ở ngoài cửa, chỉ thấy hai người liêu mạng hướng về cô lắc đầu. Lại còn không ngừng dùng khẩu hình miệng hướng về cô nhắn nhủ: "Đây là điệu hồ ly son, ngàn vạn lần không thể đi, không thể đi, không thể đi." Hải Lòng đang định mở cửa bước ra, đột nhiên cứng đờ, thiếu chút nữa, cô đã bị Ôn Đại sai khiến đi ra ngoài. Nhưng mà người đàn ông cô yêu say đắm muốn uống trà đặc, bây giờ cô nên làm thế nào đây?

"Hải Lòng, sao vẫn chưa đi?" Ôn Đại vừa ngẩng lên, nhìn thấy Đại La và Đại Hà đứng chờ ở ngoài cửa, đang không ngừng nháy mắt. Anh liền hiểu rõ vì sao cô lại không cung kính lập tức đi ra ngoài, tình cảnh là ngoài cửa còn có khổ chủ đang đợi cô giải cứu, khiến cho anh càng thêm tức giận.

"Ôn Đại, tôi. Tôi. Đột nhiên nghĩ đến, hộp cơm này nguội lạnh thì ăn ngon, hơn nữa. Bây giờ là thời gian ăn trưa, tôi thấy bọn họ hẳn là cũng đói bụng rồi, Ôn Đại. Sếp. Sếp có muốn ăn cơm trước không?" Hải Lòng hốt hoảng trả lời, đầu hoàn toàn trống rỗng, không tìm được lý do khá hơn, càng nói càng thêm lấp bắp đến tột cùng.

"Các người đói bụng rồi sao?" Ôn Đại nói, ánh mắt lạnh lẽo trong nháy mắt trở nên sắc bén nhìn người đứng bên cạnh, như ao ước được cấp dưới cứu nguy.

Nghe vậy, Đại Ngưu đứng bên cạnh kinh hoàng, Đại Hồ và Tiểu Hoa, bị dọa sợ đến mức lắc đầu thật mạnh, "Không đói. Không đói."

Dù cho đói bụng đến mức ngực dán vào lưng, bọn họ cũng không có can đảm gật đầu.

"Hải Lòng, bọn họ đều nói không đói. Nếu như cô đói bụng rồi. Thì ăn trước đi, không cần để ý đến bọn họ." Ôn Đại lúc này mới hải lòng thu hồi ánh mắt, hải lòng nhìn về mặt hoảng sợ lo lắng của bọn họ. Bọn họ bị đói là đáng đời họ, cô không có lý do gì phải giúp họ rồi bị đói giống họ.

"Ôn Đại, vậy còn sếp?" Hải Lòng lo lắng nhìn anh, nếu như để cho anh mắng xong hết, nhanh nhất e rằng cũng phải mấy chục phút.

"Tôi." Ôn Đại bị hỏi cứng miệng, anh vốn rất đói, nhưng cấp dưới liên tục gây ra chuyện, khiến cho anh giận đến mức no luôn rồi.

"Ôn Đại, tôi biết sếp rất giận bọn họ, nhưng sếp không cần vì bọn họ mà để mình bị đói." Hải Lòng không kìm được liền nói ra.

"Đúng rồi, Ôn Đại, sếp không cần vì những con heo chúng tôi mà để mình bị đói, như thế thật sự không tốt cho cơ thể, những con heo chúng tôi sẽ rất lo lắng." Đại Ngưu lập tức nịnh hót mở miệng.

"Anh im miệng cho tôi." Ôn Đại lạnh lùng quát mắng.

"Vâng, tôi lập tức im ngay." Đại Ngưu lập tức ngậm miệng.

"Ôn Đại." Chân Hải Lòng sợ hãi kêu lên một tiếng, trong mắt chỉ toàn là cầu xin. Cô hiểu được Ôn Đại, nếu anh khăng khăng không chịu, cô cũng không thể khuyên anh, đương nhiên cũng không thể giúp bọn họ.

"Coi như các người may mắn, tôi đói bụng rồi, bây giờ tất cả rút ra ngoài ăn cơm cho tôi." Ôn Đại buồn bực thầm trách mắng. Ai bảo Hải Lòng là một thư ký tốt hiếm có, bây giờ anh cứ giữ mặt mũi cho cô, chờ ăn cơm no lại tiếp tục giáo huấn bọn họ sau.

"Cám ơn Ôn Đại, cám ơn Hải Lòng." Hiện trường lập tức phát ra một tiếng hoan hô. Chỉ trừ Ôn Đại và Hải Lòng ra, những người còn lại lập tức tông cửa xông ra, chỉ sợ chậm một bước, sẽ khiến người lãnh đạo cấp cao thất vọng. Vậy thì nguy rồi. Hải Lòng sững sốt một chút. Cám ơn cô? Vấn đề là cô căn bản không giúp bọn họ, chờ sau khi người đàn ông cô yêu say đắm ăn no, bọn họ vẫn bị gọi vào quất một trận nữa.

"Hải Lòng, cô còn không đi lấy trà đặc cho tôi?" Ôn Đại vừa bực mình vừa buồn cười, những người cấp dưới này của anh. Chỉ là tạm thời tránh được nạn trong chốc lát, không ngờ lại có thể vui mừng đến như vậy.

"Vâng, Ôn Đại." Nói xong liền đi về phòng pha chế.

Hải Lòng đi vào phòng uống nước, bước nhanh tới ngăn tủ cất lá trà. Tiểu Mỹ trợ lý hành chánh mới đang mở tủ lạnh. Sau khi nhìn thấy động tác của Hải Lòng, lập tức ánh mắt sáng lên, thông thả đi đến bên cạnh cô.

"Hải Lòng, bây giờ cô phải mang trà đặc cho Ôn Đại sao?" Cô ta hỏi, dùng giọng nói nũng nịu uốn éo đến mức có thể làm tan chảy xương cốt của đàn ông.

"Đúng vậy a, Tiểu Mỹ." Hải Lòng thành thạo nắm lấy một lượng vừa phải lá trà, sau đó pha nước nóng, khéo mắt vô tình không cẩn thận liếc thấy quần áo của Tiểu Mỹ, liền đỏ bừng mặt nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Tiểu Mỹ hôm nay mặc quần áo, quả thật chỉ có thể dùng hai chữ "phơi bày" để hình dung.

Đặc biệt là áo của cô ta, cổ áo hình chữ V khoét cực sâu, lộ ra hơn một nửa bộ ngực đầy đặn, vài áo lại là voan mỏng, khiến cho bộ ngực của cô ta chẳng khác nào là hoàn toàn trong suốt đập thẳng vào mắt cô, thể hiện rõ ý bảo người ta ăn kem miễn phí.

"Hải Lòng, tôi giúp cô đưa cho Ôn Đại." Tiểu Mỹ nghe vậy, lập tức nũng nịu nói.

"Không cần đâu, Tiểu Mỹ. Tâm trạng của Ôn Đại không tốt lắm, cô đưa có thể sẽ bị mắng."

Hải Lòng lắc đầu một cái, Tiểu Mỹ là người mới vào, không biết tính khí của người đàn ông cô yêu say đắm này, không cần thận sẽ bị vạ lây. Nhưng cô ta không giống cô. Cô đã làm việc bên cạnh anh hơn năm tháng, biết như thế nào mới không chọc giận anh.

"Hải Lòng, chính vì tôi biết tâm trạng của Ôn Đại không tốt, cho nên mới muốn giúp cô đưa trà." Tiểu Mỹ nghe vậy, liếc cô cười chế nhạo.

Hải Lòng sùng sốt một chút. Không hiểu nhìn cô ta, "Tiểu Mỹ, câu đó là có ý gì?"

"Cô xem." Khẽ kiêu ngạo đắc ý nghiêng người, tư thế này khiến cho bộ ngực đầy đặn của cô ta, nhất thời đung đưa dữ dội một hồi, thậm chí để cho Hải Lòng nhìn thấy hết mọi thứ ngay cả màu hồng phấn của quần vú.

"Ồi! Sao cô lại không mặc áo ngực?" Cô đỏ bừng mặt vội vàng quay đi.

"Cô bớt quê mùa đi! Được rồi! Tôi giúp cô đưa trà đặc cho Ôn Đại, Ôn Đại nhất định sẽ rất vui vẻ." Tiểu Mỹ cười đến mức run rẩy hết cả người. Không phải cô ta khoe khoang, bộ ngực 36D của cô ta, đi trên đường, mười người đàn ông thì có đến chín người sẽ nhìn chăm chăm không chớp mắt vào hai quả bóng trước ngực đó.

"Ôn Đại không phải là loại đàn ông đó." Hải Lòng đã hiểu, nhất thời khẩn trương muốn ngăn cản cô ta. Dù dáng người của cô ta quả thật rất đẹp, chỉ tiếc là lúc này tâm trạng của Ôn Đại không tốt, làm như vậy chỉ có thể biến khéo thành vụng.

"Hải Lòng, cô đừng tưởng tôi không biết, cô căn bản không muốn tôi giúp cô đưa trà đặc cho Ôn Đại có đúng không? Hôm qua tôi mới biết, Ôn Đại là ông chủ của tập đoàn Ôn thị, cô thật là ích kỷ đó, cô định độc chiếm Ôn Đại có đúng hay không? Cô mơ mộng ít thôi, chỉ bằng mặt mũi và dáng người của cô, Ôn Đại sẽ không thích cô đâu.

Nhưng tôi không giống cô, tôi không chỉ xinh đẹp mà vóc dáng lại đẹp, cô không nhìn thấy tôi vào ngày được nhận vào làm, Ôn Đại nhìn chăm chăm vào bộ ngực của tôi, khi đó tôi biết ngay, Ôn Đại có ý với tôi.

Cho nên tôi tin, nếu tôi bung trà đặc cho Ôn Đại, tâm trạng của Ôn Đại nhất định sẽ vui lên rất nhanh, còn cô...Cô cũng chỉ là cái thứ heo ngu ngốc như mấy đồng nghiệp bên ngoài kia, chỉ biết chọc giận Ôn Đại mà thôi."

Tiểu Mỹ khinh thường đánh giá Hải Lòng. Đầu búi kiểu tóc mà chỉ có những người phụ nữ đã có chồng mới làm, mặc bộ đồ công sở màu xám tro rộng thùng thình, giống như một bà cô già. Đừng nói đàn ông nhìn mà thấy ngán, ngay cả một người phụ nữ như cô nhìn thấy, cũng sẽ bị hù chạy mất dép.

Hải Lòng ngây người, khi nghe thấy người đàn ông mà cô yêu say đắm, lại là ông chủ của Tập đoàn Ôn Thị, một người nổi tiếng toàn cầu, có gia sản lớn như vậy.

Cô biết gia đình của Ôn Đại giàu có, nhưng cô thật sự không biết Ôn Đại lại giàu có đến như thế. Như vậy căn bản là gia thế của cô không thể treo cao đeo bám vào kẻ giàu có quyền quý như vậy, vậy mà cô còn định tỏ tình với anh.

Trời ạ! Tim cô giống như bị hàng ngàn con dao đâm vào đau nhói, không phải vì lời châm chọc khinh bỉ của Tiểu Mỹ, mà là vì sự tầm thường của mình. Anh và cô căn bản là hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, thân phận giống như mây trắng so với bùn đen.

Khóe miệng khẽ bật ra một nụ cười gượng đau khổ, thật may là cô vẫn chưa có dũng khí tỏ tình với anh, nếu không.

Nhưng cô thật sự rất yêu anh rất yêu anh, chỉ cần có thể nhìn thấy anh. Cô cũng đã rất thỏa mãn.

"Tôi muốn cô biết rõ bản thân mình, đừng mơ tưởng đến Ôn Đại nữa, cho nên tách trà đặc này, tôi sẽ tốt bụng thay cô đưa cho Ôn Đại."

Tiểu Mỹ thấy cô không nói một lời ngây ngốc đứng tại chỗ, dứt khoát đoạt lấy tách trà đặc trên tay cô, đặt lên khay, sau đó uốn éo phe phẩy cái móng đi ra khỏi phòng uống nước.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ai ngờ mới vừa đi ra phòng, Tiểu Hoa đứng lúc đi tới, thiếu chút nữa xô ngã cái khay trên tay cô ta. Nếu không phải Tiểu Hoa lanh tay lẹ mắt giúp cô ta đỡ lấy, nếu không tách trà đặc kia sẽ đổ và hậu quả nhất định sẽ không nhỏ.

"A!" Cô ta giật mình thét chói tai, không vui giận dữ mắng mỏ: "Muốn chết rồi sao, Tiểu Hoa, cô đi mà không nhìn đường à?"

"Tôi đâu biết cô sẽ đi ra ngoài, nói nhảm nhiều quá, còn không mau đưa trà đặc cho Ôn Đại."

"Này còn cần cô phải nói sao?" Tiểu Mỹ hừ lạnh một tiếng, không vui uốn éo phe phẩy cái móng, lảng lơ yếu điệu đi về phòng làm việc của Ôn Đại. Dù sao nếu Ôn Đại thích cô ta, cô ta sẽ bà chủ của bọn họ, đến lúc đó cô ta thấy ai không vừa mắt, là có thể ép người đó cúi đầu.

Tiểu Mỹ vừa đi ra, Đại Ngưu và Đại Hồ núp ở chỗ rẽ liền cười hi hi đi ra. Còn nhìn Tiểu Hoa bội phục giờ ngón tay cái lên. "Thật là lợi hại. Cả một tấn phần đường, thần không biết quỷ không hay rơi xuống, lần này Tiểu Mỹ phải thất bại to rồi."

"Ai bảo cô ta dám mắng chúng ta là heo nọc, còn khi dễ Hải Long, nếu cô ta muốn để cho Ôn Đại đùa cợt, vậy thì hãy để cho cô ta đi thể hiện một chút." Tiểu Hoa cũng cười hi hi trả lời. Hải Long chính là ân nhân cứu mạng của chúng ta, dĩ nhiên không thể để cô ta ăn hiếp bất nạt.

"Đúng vậy nha, vốn là nhìn bộ ngực của cô ta rất có cảm giác, nhìn còn rất thích, không ngờ nói chuyện cay độc như vậy. So với Ôn Đại còn độc ác hơn, sớm biết như vậy sẽ không nói tốt cho cô ta rồi."

"Tôi đã nói tại sao Ôn Đại lại cho cô ta trúng tuyển, hóa ra mấy người đều là cái thứ háo sắc." Tiểu Hoa vừa nghe, lập tức đưa quả đấm qua.

"Không nên như vậy a..., cứu mạng a." Hai người đàn ông lập tức chạy trốn chết.

"Ôn Đại, người ta giúp anh đưa trà đặc tới đây."

Giọng Tiểu Mỹ uốn éo. Uốn éo vắn vẹo phe phẩy cái móng, đi vào cửa phòng làm việc của Ôn Đại. Ánh mắt trông thấy người đàn ông anh tuấn mị hoặc ngồi ở phía sau bàn làm việc, liền đưa mắt liếc nhìn nhiều lần.

"Sao lại là cô đưa tới? Đây là công việc của Hải Long." Ôn Đại nghe thấy tiếng lạ, giận tái mặt, vừa đưa tay mở hộp cơm sườn vừa hỏi.

Không cần phải nói, với cái tính tình nhất gan dạ dạn của cái người con gái len lén thăm yêu anh, nhất định là bị người ta kiên quyết đoạt lấy để có thể có được cơ hội phục vụ anh.

"Hải Long đang ăn cơm, cô ấy nhờ tôi giúp cô ấy đưa đến đây. Ôn Đại, anh ngàn vạn lần đừng giận cô ấy, bởi vì cô ấy cũng đói bụng rồi, tuyệt đối không phải do lười biếng." Tiểu Mỹ đang cầm khay, vừa dịu dàng nói vừa uốn éo đi đến bên cạnh Ôn Đại.

"Thật sao?" Ôn Đại khẽ nhượng mảy vì lời nói dối bịa đặt của cô ta.

Tất cả mọi việc Hải Long đều ưu tiên mệnh lệnh của anh, còn hơn cả nhu cầu của chính mình, tình nguyện đói chết cũng muốn hầu hạ anh. Sao có thể làm như vậy?

"Đương nhiên là vậy, Ôn Đại, anh ăn cơm đều phải có trà đặc, trà vừa mới pha. Anh uống thử xem, rất thơm đó."

Tiểu Mỹ để trà đặc ngay bên cạnh hộp cơm, nghiêng người về phía trước, cố ý để cho anh no bụng vì cảnh xuân sắc đẹp đẽ của ngực cô ta.

"Đây là trà do Hải Long pha?" Ôn Đại nhượn mảy cao hơn, cả người cô ta tỏa ra mùi nước hoa nhân tạo thơm nồng nặc, hoàn toàn lấn át hết hương thơm nhẹ của trà đặc, khiến cho anh nôn mửa từng trận.

"Dĩ nhiên không phải, là em tự pha, bởi vì Hải Long nói cô ấy rất đói bụng. A, Ôn Đại, anh ngàn vạn lần đừng trừng phạt cô ấy, thật ra cô ấy cũng là gà mái mẹ của em đây..., nhìn cô ấy phải chống chọi với cái nắng gay gắt của buổi trưa đi qua năm con phố để mua cơm, nhất thời không đánh long. Cho nên em mới xung phong đảm nhận, Ôn Đại, anh ngàn vạn lần không được trách cô ấy." Tiểu Mỹ vừa nói vừa dùng bộ ngực mềm mại không ngừng mà nheo bả vai của Ôn Đại.

Ôn Đại càng nhìn gần càng đẹp trai. Hai cô ta càng lúc càng xuân tình phơi phới, sớm biết như vậy hồi này đã đóng cửa lại, như thế cô mới quyến rũ anh dễ dàng được.

"Cô ấy đúng là rất vất vả, tôi sẽ không trách cô ấy." Ôn Đại lạnh lùng cầm tách trà lên, một mùi thơm tươi mát nhất thời xông vào mũi, đây là thứ mùi vị mà chỉ có Hải Long mới có thể pha được. Vì vậy anh thoải nhẹ luồng hơi nóng bốc lên từ tách trà, sau đó uống một ngụm --

Phù! Một hóp nước nóng phun thẳng lên bộ ngực to lớn đang nghiêng tới của Tiểu Mỹ, liền bỏng rát đến mức cô ta nhảy bật lên.

Nước mắt giàn giụa không ngừng kêu đau: "A, thật là nóng, thật là nóng!"

Dĩ nhiên cô ta chưa từng quên mục đích của mình, quyết định nắm bắt cơ hội này. Vì vậy cắn răng chịu đựng một phen cảm tay Ôn Đại, kéo về phía bộ ngực bỏng đỏ của mình sờ lấy sờ để, "Ôn Đại, anh làm bỏng người ta, anh cũng không giúp người ta xoa xoa, o o o (tiếng thở ra--- các bạn hiểu rồi đó ^-^), anh thật hư đó nha!"

Ôn Đại rút mạnh tay về, không thèm đếm xỉa đến cô ta, vì vậy mà cô ta té nhào về phía trước.

Cô ta hốt hoảng múa máy hai tay, định nắm lấy vật gì đó có thể chống đỡ cơ thể mình, lại không cẩn thận quơ trúng hộp cơm và tách trà đang để trên bàn. Nếu Ôn Đại không nhanh chóng di chuyển thì anh cũng sẽ bị trà nóng và cơm sườn trộn lẫn vào nhau phun lên khắp người.

Anh liền nổi giận trách mắng: "Cút ra ngoài!"

Tiểu Mỹ sững sốt vài giây, hoàn toàn không dám tin rằng anh lại rút tay về, hại cô cả người bỗng nhiên mất trọng tâm, té nhào một cách thảm hại vào đồng com trộn trên mặt đất, anh ta thậm chí còn yêu cầu cô cút ra ngoài, "Ôn Đại."

"Tiểu Mỹ, tôi mời cô tới để làm trợ lý hành chánh, không phải mời cô tới để làm gái, cho nên cô chỉ cần làm tốt phận sự trách nhiệm của mình là được, chứ không phải cướp đi công việc của người khác, rồi lại kiên quyết đem công việc của mình ném cho người khác làm. Nếu cô thật sự muốn cướp công việc của người khác thì cũng được, nhưng điều quan trọng là cô nhất định phải làm tốt hơn đối phương. Ly trà đặc cô pha, mùi vị quả thật cũng đậm đà đủ hương đủ vị, chỉ tiếc tôi uống trà thì sẽ không bỏ đường. Nếu cô muốn quyến rũ tôi, cũng xin cô điều tra tìm hiểu kỹ để làm những việc mà tôi thích. Còn nữa, bộ ngực của cô khá lớn, tiếc là tôi không có hứng thú với đồ giả."

Tiểu Mỹ đỏ bừng mặt, phần uất đứng lên từ dưới đất, "Ôn Đại, ly trà kia là do Hải Long pha, không phải tôi pha, chẳng qua là tôi bị cô ta hại."

"Tiểu Mỹ, cô mới tới nên có thể vẫn chưa biết, chỉ cần là đồ "Tôi" sẽ ăn, có giết Hải Long cô ấy cũng sẽ không mưu tính hạ độc trong đó. Nếu như cô thật sự bị người ta chơi sau lưng, thì người hại cô cũng tuyệt đối không phải là Hải Long." Ôn Đại cười nhạt bác bỏ.

"Tách trà kia là do cô ta pha, tôi tốt bụng nên mới bụng tôi đây, nếu không phải cô ta -- À, Tiểu Hoa!"

Tiểu Mỹ đã hiểu, xoay người tức giận chạy ra phòng làm việc, vừa chạy vừa la to: "Tiểu Hoa chết tiệt, cô lăn ra đây cho tôi!"

Ôn Đại thấy thế đành phải đứng lên đi ra khỏi phòng làm việc, nguyên nhân chính là bữa trưa của anh đã bị người khác phá hỏng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hải Long nghe thấy khăn trương chạy ra khỏi phòng uống nước, đúng lúc nhìn thấy người đàn ông mà mình yêu say đắm ra khỏi phòng làm việc. Cô không kìm được lo lắng hỏi: "Ôn Đại, Tiểu Mỹ làm sao vậy?"

"Hải Long, cô đang cầm cái gì trên tay vậy?" Ôn Đại không trả lời mà hỏi ngược lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hộp com ba tầng in hình cặp mắt to của con ếch trên tay cô, nhìn thế nào cũng thấy giống như là hộp com mà cô tự làm rồi mang tới.

Hải Long đang cúi đầu, lập tức ngẩng đầu lên, cung kính trả lời: "Ôn Đại, đây là com tôi tự làm."

"Tốt lắm, Tiểu Mỹ làm đồ trà và com của tôi rồi, cho nên com của cô đưa cho tôi ăn."

"Cái gì?" Hải Long kinh ngạc tròn tròn hai mắt, người đàn ông cô yêu say đắm muốn ăn com cô làm, trong nháy mắt cô đỏ bừng lên, "Không được, Ôn Đại."

"Tôi đói bụng rồi." Ôn Đại mặc kệ sự không đồng ý của cô, áp bức cướp đi hộp com của cô rồi quay người đi về phòng làm việc.

"Ôn Đại, thức ăn tôi nấu có thể không hợp khẩu vị của sếp."

Hải Long khăn trương đuổi theo vào phòng làm việc, ai ngờ động tác của người Ôn Đại khá nhanh. Đã sớm mở hộp com ba tầng ra, cầm đôi đũa bên trong hộp lên, gấp miếng trứng chiên vàng óng ánh đưa vào miệng. Mùi thơm của món trứng chiên khó nói lên lời, đột nhiên lấp đầy cả khoang miệng Ôn Đại! "Ông trời ơi. Thật là ngon!" Ôn Đại kinh ngạc mở to mắt, không hề keo kiệt mà ca ngợi.

"Có thật không?" Hải Long ngây ngẩn cả người, chỉ một câu nói "thật là ngon" của Ôn Đại cũng khiến cho cô nhất thời quên mất mục đích vào đây của mình là gì.

"Ừ, Hải Long, đây là cô tự làm sao?" Ôn Đại muốn dừng mà không được một miếng rồi một miếng, trong khi một ý nghĩ khác vừa lóe lên trong đầu.

"Đúng a, tôi rất thích nấu nướng, cho nên sau khi tan làm tôi đều sẽ tự nấu ăn." Hải Long mừng rỡ trả lời. Nhìn người đàn ông cô yêu say đắm tán thưởng tay nghề của cô như thế, khiến cho cô thật sự cực kỳ tâm đắc.

"Hải Long, tôi rất thích ăn đồ ăn do cô nấu, cô có bằng lòng kiêm làm đầu bếp của công ty, phụ trách com trưa và trà chiều cho nhân viên không?" Ôn Đại mỉm cười mở lời hỏi thăm. Anh biết rằng nụ cười nở rộ tươi tắn như hoa hiem thấy của anh, tuyệt đối đủ sức làm người con gái yêu say đắm anh mê muội.

"Tôi đồng ý." Hải Long choáng váng vui sướng gật đầu, nhưng khi lời vừa ra khỏi miệng, cô cũng lập tức tỉnh táo, ngay sau đó lúng túng nói: "Ôn Đại, nhưng."

"Nhưng mà cái gì?"

"Ôn Đại, nhưng không có phòng bếp, cho nên --"

"Vậy rất đơn giản, tôi có thể lập tức tìm người làm một phòng bếp." Ôn Đại vừa nói vừa tiếp tục ăn com.

"Nhưng công ty đã không còn chỗ trống."

"Phá phòng uống nước là được rồi, dù sao sau khi cô làm đầu bếp, phòng trà nước cũng không còn cần thiết, như vậy cô còn vấn đề gì không?" Ôn Đại vẫn vừa nói vừa trả lời vừa hỏi.

"Không."

"Rất tốt, vậy cô mau ra ngoài mua cho mình một hộp com, ăn no sau đó lại giúp tôi dọn dẹp phòng làm việc một chút."

"Vâng, Ôn Đại." Hải Lòng lập tức cung kính nhận mệnh lệnh, choáng hết đầu óc cô là việc cô sắp kiêm nhiệm làm đầu bếp của công ty.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Trong phòng khách của Sự Vụ Sở rộng rãi lại sáng ngời, lúc này không ngừng truyền đến tiếng khóc lóc và tố cáo buồn bã bi thảm của người son nữ họ Lư--

"Hu hu. Sao ông ấy lại đối xử với bà như vậy."

"Bà không nên kích động như vậy, bà khóc lóc cũng vô dụng, trừ khi bà muốn kiện ông." Ôn Đại lạnh nhạt trả lời.

"Hu hu. Tại sao ông phải làm tổn thương trái tim tôi như vậy. " Người phụ nữ khóc càng thêm cuồng loạn.

"Ông là người có quyền có thể tiếng tăm lừng lẫy, cho nên có thể chỉ là góp vui lấy lệ, lại bị báo chí đăng tin, cũng có thể bà hiểu lầm."

Giọng Ôn Đại vẫn lạnh nhạt như cũ, không có bất kỳ sự thay đổi nào, chỉ bởi vì làm nghề này đã lâu, mười vụ thì có đến chín vụ là ngoại tình, từ lâu anh đã không còn kinh ngạc nữa.

"Hu hu. Con biết rõ ta không hiểu lầm. Ông ấy rõ ràng đã đồng ý với ta. Ông ấy sẽ không làm như vậy nữa."

Người phụ nữ vẫn khóc lóc đau khổ như cũ, không thể nào tin nổi người đàn ông mình yêu lại lừa gạt mình. Trần Ôn Đại bỗng xuất hiện ba vạch đen, nhần nại cũng đã đến điểm giới hạn. Hết lần này tới lần khác đối với người phụ nữ lấm nước mắt này, anh đã chửi không được, cũng không rống lên được, thậm chí đuổi đi càng không được, như vậy việc anh có thể làm, chính là --

Trần an bà ấy.

Anh thăm than, bắt đắ đi làm kẻ xấu số, đứng lên, đi tới ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ lấm nước mắt, sau đó cung cấp bờ vai to lớn của anh, vỗ vỗ bà -- "Ngoan, đừng khóc, bà khóc lóc thành thế này, ông cũng không nghe thấy."

"Hu hu."

"Ngoan, đừng khóc."

Đúng lúc đó Đại Ngu đi ngang qua phòng, bị lời nói đó chui thẳng vào tai, trong nháy mắt chấn động kinh hãi đứng nguyên tại chỗ. Ánh mắt lập tức nhìn vào bên trong phòng từ chỗ cửa hé mở ----

Tròng mắt tròn trắng thiếu chút nữa lòi ra, cả người càng thêm cứng đờ đứng tại chỗ.

Mọi thứ trước mặt đều là ảo giác đúng không?

Ôn Đại, người vô tình lạnh lùng, người lãnh đạo cấp cao có tính khí như bầu trời u ám trong lúc trời đang quang đãng, mà lại có thể có vẻ mặt dịu dàng như thế? Thậm chí có thể nói ra những câu nói tình cảm dịu dàng như thế--

"Đại Ngu, anh dám nghe lén Ôn Đại tiếp khách --" Đại Hồ đi ngang qua phòng tiếp khách. Nhìn thấy Đại Ngu thể hiện rõ hành động tìm đến cái chết, tốt bụng muốn nhắc nhở anh ta. Nhưng giây tiếp theo, anh liền ngây người, bởi vì anh nghe thấy --

"Ngoan. Đừng khóc, bà khóc nữa con sẽ đau lòng " (vì xưng hô với người đối diện luôn là "nữ" nên người thứ ba nghe thấy rất dễ hiểu lầm- Đại Ngu nghe ra thế này: Ngoan. Đừng khóc, em khóc nữa tôi sẽ đau lòng)

Sao có thể!

Trong ngành này, Ôn Đại cấp trên ma quỷ có danh xưng là "Ôn Dịch", người đàn ông máu lạnh vốn không có máu không có tim. Nhưng bây giờ lại nói ra những lời buồn nôn như thế này? Trời ơi, có phải gần đây anh phải đi theo dõi một vụ án, hai ngày không hề chớp mắt quá mệt mỏi, đến mức cả tai và mắt đều nghe nhầm và nhìn thấy ảo giác.

Hai người đàn ông nhìn lẫn nhau, nghĩ thầm, người đàn ông ở bên trong hẳn không phải là người lãnh đạo cấp cao của họ.

"Ngoan. Đừng khóc nữa, bà khóc nữa sẽ trông rất xấu"

Không -- Ôn Đại của bọn họ không thể nào biết đối xử với phụ nữ dịu dàng như thế!

"Đại Ngu, Đại Hồ, hai người thật lớn mật." Giọng nói trong trẻo của Tiểu Hoa vang lên ngay sau lưng họ.

"Tiểu Hoa, xuyt." Đại Ngu, Đại Hồ vội quay đầu dùng ngón tay chặn môi mình, sợ bị Ôn Đại phát hiện bọn họ đang rình mò ở ngoài cửa nhìn lén kiem nghe lén.

"Xuyt cái --" Tiểu Hoa không hiểu ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu, cô liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho cả kinh không thể nói tiếp. Giây kế tiếp cô càng bị những lời nói lọt vào tai dọa cho ngầy ngời.

"Ngoan. Đừng khóc. Bà như vậy con sẽ không bỏ được."

Bỏ, không bỏ được. Cái gì, là lời nói của Ôn Đại tên cấp trên ma quỷ của cô sao, Tiểu Hoa khiếp sợ lại khiếp sợ!

"Chúng tôi cũng không dám tin." Đại Ngu và Đại Hồ vừa nói vừa lắc đầu.

Cô đâu chỉ không thể tin, căn bản là hoàn toàn không thể tiếp nhận.

"Tôi cần thuốc nhỏ mắt, thuốc đau bao tử."

"Ng nghiêm trọng như vậy sao?" Đại Ngu và Đại Hồ sùng sốt. Thuốc nhỏ mắt và thuốc đau bao tử? Có khoa trương lắm không?

"Đàn ông các người không hiểu à." Bọn họ sao có thể hiểu rõ trái tim của người phụ nữ, Tiểu Hoa bắt đầu muốn khóc.

Vẫn còn nhớ lúc trước, sở dĩ cô đến Sự Vụ Sở trình thám của Ôn Đại làm thư ký, tất cả đều là vì bị gương mặt anh tuấn đẹp đẽ và tính thần khí chất tốt đẹp hoàn mỹ của Ôn Đại đánh lừa. Nhưng sau khi bắt đầu làm việc, cô mới biết, nội dung công việc của thư ký căn bản là---

Tiểu muội.

Nhưng gắng gượng làm công việc của thư ký được ba tháng, cô liền tuyên bố không làm thư ký chuyển sang làm thám viên.

Nguyên nhân thứ nhất là tiền lương cao, thứ nhì là giờ làm việc có thể thay đổi, thứ ba là để có cơ hội tiếp xúc với Ôn Đại. Xa cách hơn so với thư ký của anh nhiều, cho nên sau mấy lần cân nhắc, cô quyết định chuyển công việc, hoàn toàn thoát khỏi cuộc sống khổ sở dọn vệ sinh, phục vụ, sao chụp tư liệu, sắp xếp giấy tờ kiem người mua com hộp.

Sau đó, Ôn Đại lại lục tục tuyển thư ký mới, nhưng kết quả không phải từ chức thì là nghỉ việc, cũng giống như cô, chuyển sang làm thám viên. Mãi cho đến khi Chân Hải Lòng xuất hiện, Sự Vụ Sở cuối cùng mới không cần tuyển thư ký nữa.

Dĩ nhiên Hải Lòng làm được lâu như vậy, đó chính là vì cô ấy thật sự rất yêu Ôn Đại, cho nên mới không oán không hận nhẫn nhục chịu đựng khó nhọc lại mặc cho bị mắng! Nhưng Ôn Đại cái người không tim không gan, biết được tâm lòng của cô ấy. Không những không có một chút cảm động nào ngược lại còn sai bảo cô ấy triệt để hơn, bởi vì ----

Cô ấy là người thư ký được việc đến mức không ai có thể sánh được, cô ấy không chỉ hầu hạ Ôn Đại giống là hầu hạ vua chúa, mà ngay cả đến bọn họ cũng chăm sóc rất cẩn thận tỉ mỉ chu đáo.

"Đúng là không hiểu nên mới hỏi cô đó." Đại Ngu ai oán trả lời.

Tiểu Hoa gật đầu một cái, "Như thế đó, người Bò, Đại Hồ, thế hai người cảm thấy Hải Lòng như thế nào?"

"Hải Lòng, thật sự rất tốt." Đại Ngu, Đại Hồ lập tức gật đầu, nếu không phải cô ấy dành hết trái tim để yêu Ôn Đại, bọn họ sớm đã theo đuổi cô ấy.

"Cho nên chúng ta nhất định phải giúp Hải Lòng đoạt lấy Ôn Đại." Tiểu Hoa gật đầu một cái, thật đúng là nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài, nếu để cho con hồ ly tinh ngoài kia đoạt được Ôn Đại, cô thà tác thành cho Hải Lòng.

Đoạt lấy Ôn Đại đi chứ!

"Cái gì!" Đại Ngu, Đại Hồ kinh sợ kêu lên một tiếng, hoàn toàn quên đề thấp âm lượng.

"Đại Ngu, Đại Hồ!" Giọng nói lạnh lẽo lập tức truyền đến, đóng băng Đại Ngu, Đại Hồ đứng nguyên tại chỗ. Còn Tiểu Hoa không bị điểm tên, vội vàng nhanh chân chạy vào nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nguy hiểm thật, Ôn Đại không nghe thấy giọng nói của cô, cô coi như là tránh được một kiếp nạn. Nhưng nếu phải giúp Hải Lòng, bây giờ cô hiển nhiên phải đi mật báo.

Chân Hải Lòng lảng lảng đứng trước kệ bếp, lưỡng lự nhào nặn bột mì, khóe miệng khẽ nhếch thành nụ cười.

Kể từ tám tháng trước, sau khi người đàn ông mà cô yêu say đắm muốn cô kiêm nhiệm đầu bếp của công ty, cô phát hiện ra, so với việc làm thư ký, cô lại thích công việc này hơn.

"Hải Lòng, việc lớn không tốt rồi, Hải Lòng."

Chân Hải Lòng sợ hết hồn, vội bỏ bột mì đang làm xuống, ngẩng đầu lên. Lo lắng nhìn Tiểu Hoa đang vụt chạy về phía cô, "Tiểu Hoa, đã xảy ra chuyện gì?"

"Đương nhiên là việc hệ trọng!" Việc lớn!

"Không thể nào. Ai trong Sự Vụ Sở xảy ra chuyện? Ôn Đại có xảy ra chuyện gì không?" Cô kinh ngạc hỏi.

Tiểu Hoa liếc mắt xem thường.

Ôn Đại Ôn Đại, người đầu tiên mà cô ấy nghĩ tới, mãi mãi chỉ có Ôn Đại, chỉ tiếc giờ phút này Ôn Đại lại đang tiếp đãi ôm một con hồ ly tinh trong phòng, hơn nữa miệng còn đầy lời ngon tiếng ngọt.

"Ôn Đại không sao, là cậu xảy ra chuyện."

"Mình? Mình không sao mà." Chân Hải Lòng sừng sốt một chút, không hiểu hỏi.

"Sao cậu biết mình sẽ không sao, tình địch đã xuất hiện, cậu còn vui mình phòng bếp nhào nhào nặn bột mì, còn không mau lên bưng trà vào, cho tình địch biết tay."

"A!" Chân Hải Lòng kinh ngạc thở gấp, không phải bởi vì tình địch xuất hiện, mà là Tiểu Hoa lại muốn cô đi cho tình địch biết tay. Nói cách khác, cô ấy chẳng phải đã biết cô yêu thầm Ôn Đại, nghĩ đến đây, cô không kim được xấu hổ lúng túng đỏ mặt.

"Ôi trời ơi!, Hải Lòng, cậu là tức đến đỏ mặt, hay là thẹn thùng đỏ mặt?" Tiểu Hoa giương mắt nhìn bộ mặt Quan Công* của cô, chưa có xem qua có người có thể đỏ mặt phải thần tốc như vậy. (*: mặt Quan Công ý chỉ mặt đỏ)

"Mình." Cô đương nhiên là đỏ mặt, cô rõ ràng không bày tỏ tình yêu với Ôn Đại, chỉ lén lút chôn ở đáy lòng, kết quả Tiểu Hoa lại biết cô thích Ôn Đại.

"Cậu sao vậy hả, tình địch đang ở trong phòng, cậu còn có tâm tình ở đây nhào nhào nặn bột, còn không mau bưng trà lên, thật đúng là biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng." Tiểu Hoa vô cùng tức giận cổ vũ mãnh liệt.

Bởi vì cô không giống Hải Lòng, nổi tiếng là người mượn cớ chính đáng để nói. Nếu không cô đã sớm tiến vào phòng khách đấu tranh, quan sát tình địch, nhìn kỹ con hồ ly tinh đó xem nó có đáng đáp như thế nào mà có thể khiến kẻ máu lạnh vô tình như Ôn Đại trở thành một kẻ miệng đầy lời ngon tiếng ngọt.

"Nhưng Ôn Đại không muốn tở bưng trà, hơn nữa. Tớ, là lén lút thăm mền Ôn Đại, hơn nữa. Ôn Đại cũng sẽ không bao giờ thích tớ."

Chân Hải Lòng càng nói càng cúi thấp đầu. Đôi tay cũng không tự chủ bắt đầu vuốt ve đồng bột nhào lạnh lẽo.

Diện mạo của cô rất bình thường, gia thế cũng rất bình thường, không giống với Ôn Đại, là một người đẹp trai hiếm có. Ngay cả gia thế đều là danh môn vọng tộc. Nếu không phải anh không thích tiếp quản công việc đó, hơn nữa được người lớn trong dòng họ cung chiều, anh đã sớm bị ép buộc đón nhận chức Tổng giám đốc của tập đoàn tài chính Ôn Thị.

"Cậu ở đây nói nhăng nói cuội gì đó? Cậu lại còn nói Ôn Đại cũng sẽ không bao giờ thích cậu, chính miệng Ôn Đại nói với cậu sao?" Tiểu Hoa giận đến mức đỉnh đầu sắp bốc khói.

Chưa thử đã muốn bỏ cuộc, như vậy tuyệt đối sẽ không thể nào đuổi kịp Ôn Đại.

"Không, không có." Hải Lòng bị hù dọa đến mức thiếu chút nữa lắc đến hư đầu.

Cô với Ôn Đại cũng chỉ làm việc chung. Không thì chính là chuyện cơm nước, cho nên Ôn Đại đâu thể nào nói với cô những lời đó, mà cô dĩ nhiên cũng sẽ không tự rước lấy nhục nhã. Trên thực tế, cô chỉ cần ở bên cạnh lén lút nhìn anh, yêu anh say đắm, cũng đã rất thỏa mãn.

"Vậy thì đúng rồi, Ôn Đại không chính miệng nói với cậu thì sao cậu lại biết anh ta sẽ không bao giờ thích cậu? Hải Lòng, cậu nên có lòng tin với chính

bản thân mình, đừng tự coi thường mình. Không phải có câu nói, trước khi nắm được trái tim của một người đàn ông thì nhất định phải nắm bắt được dạ dày của anh ta sao, điểm này cậu đã thành công.

Mặc dù dáng dấp của cậu không phải là rất đẹp, nhưng thoát nhìn đầu ra đấy, dịu dàng vui vẻ, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Hơn nữa cậu còn có một ưu điểm rất lớn, đó là vóc dáng của cậu. Cậu cũng không biết người nhà Ôn Đại, thích nhất là loại con gái như cậu ngực lớn, mông lớn. Vừa nhìn đã cho rằng rất dễ sinh con."

"Sao cậu biết ngực to lớn, mông lớn?" Hải Long khiếp sợ lại khiếp sợ. Cô rõ ràng đã che giấu rất kỹ, ngay cả bộ đồ công sở màu xám tro đang mặc trên người. Size cũng lớn hơn hai số.

"Phụ nữ rất nhạy cảm đối với dáng người. Nhưng mà cậu thật quái lạ, vóc dáng rõ ràng nóng bỏng như vậy, nhưng không muốn trưng ra, ngược lại mặc đồ giống như bao bồ. Cậu không biết đàn ông đều là động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ sao? Kể cả cậu lén lút thăm mền, Ôn Đại cũng phải thích người phụ nữ có vóc dáng đẹp."

"Nhưng to là thư ký, thư ký thì phải ăn mặc đoan trang, dung mạo chính tề ---"

"Thư ký cái quái gì. Tạm thời cậu đang lừa dối người khác, căn bản là tiểu muội có được hay không?" Tiểu Hoa khịt mũi kinh bỉ ngắt lời cô. Cô cũng từng làm thư ký của Ôn Đại, nên cô hiểu sự chua xót trong đó.

"Tó."

"Thích Ôn Đại hãy tỏ lộ với anh ta, lén lút yêu thầm chắc chắn sẽ không có kết quả." Giống như cô vậy, nhưng cô cũng chỉ tồn khoảng thời gian 3 tháng để thấy rõ sự thật, dáng vẻ này của Hải Long cũng đã hơn một năm. Lại vẫn khăng khăng một mực, thật làm cho người khác không kìm được mà tức giận vì sự ngu ngốc của cô ấy. Bởi vì yêu một kẻ máu lạnh vô tình, chỉ làm cho vết thương thêm chồng chất mà thôi.

"Tiểu Hoa, cảm ơn cậu, tớ hiểu cậu là vì muốn tốt cho tớ. Nhưng nếu tớ thật sự tỏ lộ với Ôn Đại, cậu cho rằng như vậy thì tình yêu của tớ sẽ có kết quả sao?"

Cô biết điều đó là không có khả năng. Cho nên mới quyết định đem tình yêu này chôn sâu vào trong lòng.

"Sẽ không." Tình địch đã xuất hiện, hơn nữa hành vi cư xử mà Ôn Đại đối với người phụ nữ đó, tình yêu của Hải Long nhất định là không có kết quả.

"Cho nên tớ chỉ muốn lén lút yêu thầm Ôn Đại là được rồi." Đúng vậy, cô và Ôn Đại căn bản sẽ không có bất kỳ kết quả gì, cho nên dù là tỏ tình thì như thế nào, chỉ làm tăng thêm sự lúng túng. Vậy thì hà cớ gì phải làm thế chứ?

Đột nhiên, "Tít" một tiếng, chiếc điện thoại nhỏ treo trong phòng bếp đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Hai người nghe thấy nhìn nhau một cái rồi Hải Long đưa tay ấn phím nghe điện thoại nội bộ.

"Hải Long." Một tiếng khàn khàn nam tính lẫn tạp âm xuyên qua hệ thống khuếch đại âm thanh. Vang vọng bên phòng bếp nhỏ, như loại rượu nồng làm say lòng người, khiến tim của hai người phụ nữ nghe được đập loạn nhịp mãi không thôi.

Ôn Đại, dáng người đẹp thì thôi, ngay cả giọng nói cũng hấp dẫn đến chí mạng.

"Hu hu." Đồng thời, một giọng nữ nghẹn ngào cũng xuyên qua hệ thống khuếch đại âm thanh của điện thoại, đau lòng thống thiết vang lên ở đầu dây bên kia.

Hai người phụ nữ sững sốt một chút, chưa kịp phản ứng thì bên tai lại vang lên giọng nói gọi cảm lay động lòng người của Ôn Đại, "Hải Long, có rảnh không?"

Một câu thức tỉnh người trong mộng, Hải Long liên tục không ngừng trả lời: "Có có. Ôn Đại. Tôi rảnh."

"Hải Long, đầu tiên cô ép . . ly nước trái cây rồi mang tới phòng khách."

"Vâng, Ôn Đại."

"Đúng rồi, Hải Long, hôm nay cô có làm bánh bích quy hay bánh ngọt ... Điềm tâm không?"

"Xin lỗi, Ôn Đại, hôm nay tôi không làm điểm tâm kiểu phương Tây, chỉ có kiểu Trung Quốc ." Hải Lòng áy náy trả lời.

Cô sắp xếp như vậy phần lớn là ưu tiên khẩu vị yêu thích của Ôn Đại. Về phần bánh bích quy bánh ngọt, thỉnh thoảng cô muốn ăn hoặc các nữ đồng nghiệp đề nghị, cô mới làm.

"Ngoan, đừng khóc. Hải Lòng, vậy có gì ngon không?"

"Trước mắt chỉ có bánh xốp mút táo." Tâm tư Hải Lòng căng thẳng. Ánh mắt nhanh chóng liếc qua lò nướng. Ôn Đại rất kén ăn, may là từ nhỏ cô đã có hứng thú với việc nấu nướng. Nếu không thì không thể làm hải lòng dạ dày của anh.

"Tôi thích ăn bánh xốp nhân táo à?" Giọng Ôn Đại cao lên, không hề trầm thấp nữa.

"Vâng, Ôn Đại." Hải Lòng mỉm cười trả lời. Người đàn ông cô yêu vui vẻ. Thì cô cũng vui vẻ.

Đứng ở một bên Tiểu Hoa không ngừng chảy nước miếng. Đáng tiếc cô không dám mở miệng yêu cầu chia một miếng bánh, sợ bị Ôn Đại nghe thấy sự có mặt của cô. Chỉ bởi vì phòng bếp nhỏ được sửa chữa lại, sau khi sửa xong, liền bị quy định là khu vực cấm, ai muốn ăn cơm thì đến phòng nghỉ ngơi của nhân viên, trừ phi có lý do quan trọng. Nếu không giết không tha.

"Vậy đem tới cho tôi một phần, còn có trà đặc mà tôi thích nhất."

"Vâng, Ôn Đại. Tôi sẽ mang đến." Hải Lòng mỉm cười cúp điện thoại, bắt đầu bận rộn chuẩn bị tất cả mọi thứ theo yêu cầu của Ôn Đại. Hoàn toàn quên mất Tiểu Hoa vẫn còn đang đứng bên cạnh.

"Hải Lòng, tớ cũng muốn ăn." Rốt cuộc đợi đến khi cô treo điện thoại lên, Tiểu Hoa lúc này mới dám mở miệng yêu cầu.

"Đang nướng trên lò, cậu tự gấp đi, tớ đi đưa cho Ôn Đại trước." Hải Lòng nhanh chóng ép một ly nước trái cây.

Người phụ nữ kia khóc lóc thảm thương như vậy, ngay cả cô cũng không đành lòng. Huống chi là đàn ông.

"Đợi chút." Tiểu Hoa vừa gấp bánh xốp mút táo vừa gọi cô lại, là tình địch hà cớ gì phải khiêm nhường với cô ta.

"Sao vậy?" Hải Lòng cẩn thận đem bánh xốp mút táo sắp xếp ngay ngắn, sau đó vội đi pha tách trà đặc Phở Nhị ngon nhất mà người đàn ông cô thầm mến thích uống nhất.

"Cậu không cho thêm một chút hương liệu vào ly nước trái cây đó sao?" Tiểu Hoa cười hi hi he he nói, khó có được cơ hội tốt, sao có thể dễ dàng bỏ qua?

"A! Sao có thể?" Hải Lòng giật mình sợ hãi kêu lên.

"Tại sao không thể. Cô ta sẽ không uống được." Tiểu Hoa vừa ăn bánh xốp mút táo, vừa giải thích rõ. Loại mảnh khỏe này nhìn quen lắm rồi, đối phó với tình địch nên có chút "lòng thành".

"Chúng ta không thể làm chuyện thất đức như vậy. Tiểu Hoa, tớ rất cảm ơn cậu đã nói cho tớ biết, cho nên ở đây từ từ ăn, tớ đem thức ăn lên trước." Hải Lòng lắc đầu một cái, sau khi cời tạp dề xuống, lúc này mới bùng khay lên đi về phía phòng khách.

Thất đức cái quái gì, đối phương là tình địch đó! Tiểu Hoa sững sờ ngây ngốc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chân Hải Lòng bùng khay đi tới phòng khách. Đầu không tự chủ nhớ tới lời Tiểu Hoa nói, và tiếng khóc từ trong điện thoại truyền lại, cùng với lời nói vồ về của người đàn ông cô yêu say đắm---

Ngoan, đừng khóc.

Trái tim cô bị quặn xoắn, tình địch của cô, không, cô căn bản không có tư cách dùng hai chữ tình địch này. Đi theo Ôn Đại đã một năm ba tháng, nhưng cô chưa bao giờ thấy anh trấn an vỗ về một người phụ nữ nào, chứ đừng nói đến nói những lời thân mật dịu dàng kia.

Trái tim cô giống như đang có cây kim đâm chọc vào đau nhói. Cứ tưởng rằng nếu cô có thể nhìn thấy anh thì sẽ vô cùng thỏa mãn. Nhưng trên thực tế, cô chỉ nghe thấy câu nói kia thôi thì tim cô đã không thể chịu đựng nổi. Thì ra trong tưởng tượng của bản thân, cô cũng không nghĩ mình sẽ rơi vào cục diện như hiện nay. Như vậy cô, còn có thể tự cho là mình có thể phóng khoáng ở lại bên cạnh Ôn Đại sao?

Cốc cốc.

Cô đưa tay gõ nhẹ cánh cửa, chờ giọng nói của Ôn Đại vang lên, cô mới mở cửa đi vào.

Ai ngờ lúc này hẳn là nghe thấy một tiếng "Cách", cô sững sốt một chút, vội lấy lại tinh thần, giãy tiếp theo... Đập vào mắt là khuôn mặt của người đàn ông làm cho cô ái mộ lưu luyến si mê.

Lông mày xéo lên đến tóc mai, con ngươi đen thẳm sâu sắc, giống như có thể nhìn vào chỗ sâu kín nhất trong tâm hồn. Sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng vừa phải, mím chặt, đường cong hấp dẫn làm cho người khác thật muốn nhào lên phía trước hôn một lần.

"Hải Lòng, hoàn hồn lại." Ôn Đại có chút dờ khóc dờ cười hướng về phía cô phát tay một cái. Rõ ràng cô lại nhìn anh mà mắt hôn, thật là hao tâm tổn trí, nhưng không khỏi có chút hư vinh của người đàn ông. Anh lại bị lấy lòng nữa rồi.

Anh biết cô thâm mến mình, từ cái ngày cô vào đây phỏng vấn, anh liền biết rõ. Đáng tiếc cô không phải là mẫu người phụ nữ anh thích. Cô cũng không xấu xí, nhưng cũng không tính là đẹp, nhiều lắm là chỉ có thể dùng từ thanh tú điểm tĩnh để hình dung. Duy chỉ có điều ở bên cạnh cô, sẽ khiến cho người ta không khỏi muốn thả lỏng cảm giác.

Đúng, chính là việc thả lỏng cảm giác mới khiến cho anh phá lệ mà tuyển chọn cô. Nếu không một người cấp dưới thâm mến mình, bình thường cũng chỉ sẽ làm cho anh cảm thấy phiền toái.

Nhưng việc ngoài ý muốn là, trải qua mấy ngày nay, mặc dù anh cảm thấy rất rõ việc cô yêu thâm mến mình. Nhưng cô lại chưa từng thổ lộ với anh, thậm chí lại vô cùng an phận.

"À! Ôn... Ôn Đại!" Hải Lòng đã hoàn hồn, nhưng cũng lập tức đỏ bừng mặt, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, giả vờ như không có chuyện gì.

Có trời mới biết cô đang nghĩ đến việc đào cái hố rồi tự chôn sống mình, như vậy tốt hơn là phải đối mặt với kết cục sẽ bị anh nhạo báng. Nếu vậy cô nhất định sẽ nhảy lầu tự sát.

"Vào đi, bà ấy vẫn khóc không ngừng, có thể sẽ không muốn ăn." Ôn Đại bắt đầu dĩ than nhẹ.

(Hải Lòng hiểu lầm là: Vào đi, cô ấy vẫn khóc không ngừng, có thể sẽ không muốn ăn.—vì nhân xưng bên đó phải nữ hay cái gì nữ đều là “ta”)

Dù anh đã nói thẳng, cũng không có cách nào khiến cho người phụ nữ đó đóng cái vòi nước lại. Thật là làm cho anh đau đầu nhức óc, mới vừa nghe thấy tiếng gõ cửa của cô, liền vội vã chạy ra mở cửa.

Có sự cung chiều trong giọng nói của anh, chẳng những làm cho trái tim của Hải Lòng cảm thấy đau nhói, mà còn cảm thấy ghen tỵ không thôi, mà một lần nữa cô lại cảm thấy được. Cô căn bản không thể làm được việc chỉ chờ đợi, ở bên cạnh anh là có thể thỏa mãn.

"Ôn Đại, tôi tới xem thử." Cô cố nặn ra vẻ tươi cười. Sau đó nâng cái khay trong tay, chuẩn bị đi vào phòng tiếp khách.

"Ừ." Ôn Đại gật đầu một cái, nghiêng người để cho cô vào.

Hải Lòng vừa đi vào phòng tiếp khách, liền nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa ôm mặt khóc. Cô vội bưng khay đi tới, vừa đi vừa dịu dàng nói: "Vị tiểu thư này --"

Người phụ nữ đang khóc lóc, nghe thấy vậy đột nhiên ngừng khóc, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên.

Ôn Đại trở mặt ngây ngốc tại chỗ.

Thiệt hay giả? Ngừng khóc rồi? Cái người phụ nữ được làm bằng nước này, anh ở bên cạnh cố gắng nói những lời hữu ích, tốn bao nhiêu miệng lưỡi. Bà ấy hoàn toàn không để ý tới, cứ khóc khóc khóc, khóc khóc khóc. Kết quả Hải Lòng chỉ nhẹ nhàng kêu một tiếng, bà ấy lại ngừng khóc. Thật sự rất quá đáng!

Chân Hải Lòng đang đi tới đột nhiên dừng bước, cả người càng thêm trở mặt ngây ngốc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ông..Ông trời ơi!

Cái... Cái cô tiểu thư này, người phụ nữ che mặt khóc lóc, trên căn bản đã không thể gọi là phụ nữ, mà nên tôn làm---

Bà cố nội,

"A ha ha ha. Lâu lắm rồi không có ai gọi ta là "Tiểu thư", a ha ha ha." Bà cụ phát ra tiếng cười y hệt như ma nữ Reiko.

Hải Long bị tiếng cười ré thình lình phát ra đó làm cho kinh sợ, không tự chủ quay lại nhìn về phía người đàn ông đang đứng cạnh cửa.

Bây giờ đang là tình huống gì? Không phải Tiểu Hoa nói tình địch của cô đang ở trong phòng khách, nhưng người phụ nữ trước mặt rõ ràng là. . . Một bà lão, nói cách khác, trừ phi người đàn ông cô thầm mến yêu một bà lão.

Ách, không phải, là tình yêu "Bà-cháu" mới đúng.

Trên mặt Ôn Đại đã hiện đầy vạch đen, thì ra là vì hai chữ "Tiểu thư" kia chọc cho bà nội Phụng cực kỳ vui vẻ.

Haizz, xem ra dù người phụ nữ đã bao nhiêu tuổi, thì vẫn rất để ý đến cách xưng hô có trẻ tuổi hay là không.

Chỉ dùng rốn nghĩ thôi cũng biết, Hải Long nhất định không nhìn rõ mặt của bà. Nếu không thì đâu thể nào gọi một bộ mặt già dặn đầy sương gió theo năm tháng: Bà nội ---- Tiểu thư?

"Đừng đứng nữa, đến đây đến đây, trong khay của con có đồ gì muốn đưa cho ta ăn sao?" Bà cụ vui vẻ hướng cô ngoác ngoác mồm liệt.

"Dạ, vâng." Hải Long dè dặt sự kinh hãi trong lòng mình, bước nhanh về phía trước.

"Woa, màu sắc của bánh xốp mút táo này thật là xinh đẹp, vẫn còn tỏa ra hơi nóng, nhất định là mới ra lò." Bà cụ nhìn thấy đồ ăn ở bên trong chiếc đĩa thủy tinh được mang đến trước mặt, bánh xốp mút táo sắp thành hình bông hoa đủ cả sắc lẫn hương. Trông rất ngon miệng, không kìm được cảm dứa gắp lên, tào nhả bỏ vào trong miệng cắn khế ---

Bà tròn tròn hai mắt, ngọt mà không ngấy, cảm giác xốp giòn rất có vị, phần khởi trực tiếp khen ngợi: "Woa! Thật là ngon, đây là bánh xốp mút táo của cửa hàng nào? Thật sự rất ngon, cực kỳ ngon."

"Đây là bánh con làm, lão phu nhân, nếu bà thích ăn, phòng bếp còn rất nhiều, chỉ là ăn nhiều bánh xốp mút táo sẽ khô miệng, bà cần phải uống chút nước trái cây để làm dịu cổ họng." Hải Long mỉm cười trả lời. Nhìn bà ấy ăn một cái rồi một cái khiến cho cô không thể không lo lắng.

"Đây là bánh con nướng, thật sự rất có tay nghề. Khó trách A Đại của chúng ta vừa rồi muốn ta đừng khóc, muốn ta ăn ít đồ, hóa ra là nó giấu một đầu bếp giỏi ở công ty. Ta ăn không nhiều, khay này là đủ cho ta rồi." Bà cụ không ngừng lắc đầu, ánh mắt khâm phục bắt đầu nghiêm túc quan sát đứa con gái đang đứng trước mặt.

Mặc quần áo được cắt xén đơn giản nhưng lại có vẻ khá hợp với màu xám tro của đồ công sở, khiến cho bà không kìm được nhũn mảy. Bởi vì dáng người như vậy, nhan sắc như thế----

Má ơi! Ngay cả bà lão nhìn mà cũng không vừa ý.

Cô gái này còn trẻ như vậy, lại ăn mặc như mấy bà già cỗi, thậm chí tóc của con bé, cũng rất quy củ chỉ quấn thành một búi. Thật sự đáng tiếc, cô gái này có khuôn mặt thanh tú sạch sẽ gọn gàng như vậy.

Nhưng mà làm cho lòng cô nhộn nhạo vẫn là con người nhả nhảm trầm tĩnh của bà ấy, khiến cho người ta nhìn mà thấy an ủi vỗ về trong lòng. A Đại của chúng ta? Hải Long sùng sốt một chút, người phụ nữ này sao lại gọi Ôn Đại thân mật như thế, bà ấy sẽ không phải là ---

"Bà nội. Khay này con cũng có phần. Nếu bà muốn ăn nữa, con sẽ nhờ Hải Long đem thêm một chút bánh tới đây cho bà." Ôn Đại không thể không đi tới. Bà nội lại hiểu lầm tất cả bánh xốp mút táo đều dành cho mình, vậy sẽ không được.

"Cái gì, khay bánh xốp mút táo này còn có phần của con!" Ôn nội cực kỳ hoảng sợ. Mắt thấy cháu nội đích tôn sắp đi đến bên cạnh, bà vội bụng khay lên, giấu vào sau lưng.

Ôn Đại tròn to mắt, không thể tin được bà nội mà lại dùng đến chiều này, "Bà nội, đây là khay thức ăn mà con yêu cầu Hải Long đem tới, với lại rõ ràng hồi nãy bà mới nói bà không muốn ăn." Không biết là đúng, mới vừa nãy vẫn còn ở trong ngực anh khóc đến cả suối nước mắt, cả một biển nước mắt.

"Hồi nãy là hồi nãy, bây giờ là bây giờ. Dù sao vẫn còn trong bếp, con nhờ Hải Long đi lấy cho con ăn đi. Ta mới vừa khóc lâu như vậy, đứa tiểu tử chết tiệt như con cũng không an ủi ta. Bây giờ lại còn định giành bánh xốp nhân mút táo với bà nội, Ôn Đại, con có thấy xấu hổ hay không?" Ôn nội nói ra suy nghĩ của mình.

"Con không có an ủi nội? Rõ ràng là nội khóc đến mức lãng tai." Oan uổng, vừa rồi anh đã nói đến mức cổ họng muốn toét ra. Thế mới đầu hàng gọi điện thoại nội bộ cho Hải Long, chỉ là không ngờ hiệu quả đáng kinh ngạc.

"Ái chà, con được lắm, tiểu tử thối A Đại, dám nói bà nội lãng tai, không ngờ con lại nói những lời phản nghịch như vậy. Đều là từ miệng con nói ra, nếu nói ta lãng tai, vậy Hải Long gọi ta, sao ta lại nghe thấy?" Ôn nội nghe được hai mắt muốn lòi ra, thiếu chút nữa là bắn ra máu.

"Bởi vì Hải Lòng gọi nội là "Tiểu thư" . " Nói đến đây, anh liền thấy vô cùng khó chịu.

Anh dùng cả buổi sáng để an ủi bà, kết quả bà vốn không hề cảm kích, thậm chí còn vu oan cho anh nói anh không cố gắng an ủi bà.

"Trời ơi! Đứa tiểu tử thối này lại dám dùng cái loại giọng điệu này để nói chuyện với bà nội, ta không thể không nói với ông nội của người." Ôn nội tức giận đến mức dựng râu trợn mắt.

"Ông nội cũng bắt cá hai tay rồi, nội khẳng định nói với ông ấy sẽ có ích lợi sao?" Ôn Đại lạnh lạnh nhắc nhở bà. Mới vừa khóc lóc đau lòng đến muốn chết, bây giờ rõ ràng đã quên sạch hết toàn bộ.

Chân Hải Lòng hoàn toàn ngo ngắc, cũng ngây ngốc đứng kế bên.

Bây giờ là cái tình huống gì? Bà cháu vì một khay bánh xốp mút táo mà tranh chấp giành giật với nhau. Mà Ôn Đại nói chuyện với bà nội hết sức dụng chạm, cảm giác giống như một đứa con nít chưa trưởng thành. Là mặt khác của anh, theo như cô được thấy, lại càng thu hút cô hơn

"Ồ đúng, ta đã quên mất ông nội con, cái lão hư đốn đó, tuổi cũng đã cao rồi, lại có thể ôm bừa một cô em" Một câu thức tỉnh người trong mộng, Ôn nội giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ôn Đại thừa dịp bà nội tiếp tục mắng, định đoạt lấy cái khay sau lưng bà. Ai ngờ --

"Định làm cái gì!" Ôn nội tinh mắt cảm cao khay sứ.

"Bà nội, con còn chưa ăn sáng mà!" Ôn Đại kháng nghị một cách ai oán .

"Ta cũng chưa ăn sáng nhá, chữ nghĩa con đã học chạy đi đâu mất rồi. Có biết cái gì gọi là kính lão đắc thọ, Khổng Dung nhường lê không, lại dám giành bánh xốp mút táo với bà nội. Con có thấy xấu hổ hay không hả?" Ôn nội càng nói càng tức, không cảm thêm cảm nữa, trực tiếp duỗi tay cầm bánh xốp mút táo lên nhét vào trong miệng.

Không thể nào!

"Lão phu nhân, bà đừng ăn vội như thế, nếu không sẽ bị nghẹn." Hải Lòng khẩn trương vội vàng nói.

"Tiểu tử thối, con có nghe thấy không, thư ký của con thậm chí còn có lương tâm hơn con. Đúng rồi, tên con là Hải Lòng, vậy họ của con là gì đây?" Ôn nội nghe gật đầu mạnh, dĩ nhiên vẫn không quên bảo vệ bánh xốp mút táo của bà, cháu nội của bà đang ở bên cạnh nhìn chăm chăm như hổ rình mồi.

"Lão phu nhân. Con họ Chân."

"Chân Hải Lòng, ừ, không tệ, ta thấy con thật ngoan ngoãn, ta thật sự vừa lòng. Thời đại này, con gái chịu xuống bếp nấu ăn không nhiều." Ôn nội hải lòng gật đầu liên tục.

Ôn Đại thầm kêu than, vội cuống quýt mở miệng: "Thư ký Chân, nơi này không cần cô quan tâm nữa, cô đi làm việc của mình đi."

"Vâng, Ôn Đại." Hải Lòng cung kính gật đầu, ngay sau đó không đành lòng mở miệng hỏi: "Ôn Đại, sếp và lão phu nhân đều chưa ăn sáng, có muốn tôi xuống bếp ---"

"Cô không cần nhiều chuyện, chỉ cần cô làm tốt bốn phần công việc của mình là đủ rồi." Ôn Đại lạnh lùng ngắt lời cô. Nếu để cho cô làm thật tốt bữa sáng, bà nội nhất định sẽ làm thay đổi suy nghĩ của cô, mà anh cũng không muốn lại tiếp tục tuyến thư ký mới.

Cơ thể Chân Hải Lòng cứng đờ, trên mặt vẫn cố nặn ra nụ cười như cũ, "Vâng, Ôn Đại, vậy tôi ra ngoài trước."

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Này, Hải Lòng chờ chút. A Đại xấu xa, nhiều chuyện cái gì, bà nội của người đối bụng đến mức bụng kêu ừng ực, thế mà con lại không cho Hải Lòng làm điểm tâm cho ta. Con muốn bỏ đói bà nội này đúng không?" Ôn nội bùng nổ, mắt thấy món ăn sáng ngon miệng bay đi mất, bà không thể không tự cứu tế mình. Hơn nữa--

Bà mới vừa phát hiện ra việc Hải Lòng rất thích cháu nội bà.

"Bà nội, ý con muốn nói, một khay bánh xốp mút táo đủ để bà ăn no rồi, cho nên con mới yêu cầu Hải Lòng không cần nhiều chuyện, cô ấy còn có rất nhiều việc phải làm." Ôn Đại chột dạ giải thích. Chính xác là anh không muốn Hải Lòng tiếp tục ở lại đây, nếu không anh rất có thể sẽ mất đi một người

thư ký tốt.

"Không phải con mới nói khay thức ăn này con cũng có phần. Nếu như vậy, bà nội đâu thể no bụng?" Ôn nội không vui lườm anh một cái.

Muốn ép bà, cũng không suy nghĩ kỹ một chút bà đã chăm sóc nó từ nhỏ cho tới lớn, ý nghĩ kia của nó, sao bà lại có thể nhìn không ra chứ.

"Được rồi, Hải Lòng, có thể phiền cô lấy thêm hai phần ăn sáng rồi mang tới phòng tiếp khách không?" Ôn Đại đầu hàng.

"Ôn Đại, bây giờ sắp đến trưa rồi, hay là hai người ăn trưa luôn?" Một người là người đàn ông cô thầm mến, người còn lại là bà nội của người đàn ông cô thầm mến, dĩ nhiên cô không hề cảm thấy phiền toái.

"Trưa nay ăn món gì?" Ôn Đại chăm chú nhìn mặt đồng hồ kim cương trên cổ tay. À ha, cũng đã sắp mười một giờ. Chẳng trách anh cũng đói bụng đến sắp chết.

"Mi lạnh kiểu nhật, phối hợp với canh rong biển. Còn có một chút thức ăn còn lại từ buổi sáng là rau trộn, tôm tempura, món điểm tâm ngọt là đậu hũ hạnh nhân." Hải Lòng vội vàng báo cáo không ngừng. Tất cả đều là các món dinh dưỡng và giải nhiệt, vừa đúng cho hai người họ hạ hỏa.

"Được rất tốt, quá ngon." Ôn nội vừa nghe, nước bọt đã mau chảy xuống. Không nghĩ tới hôm nay đến Sự Vụ Sở đánh giết cháu trai, mà lại có thể hưởng lộc ăn lớn như thế.

"Hải Lòng, vậy cô mau đi xuống dưới làm đi." Ôn Đại cũng đói bụng đến mức phải gật đầu mạnh.

Tay nghề của cô đã sớm bắt được thành công dạ dày anh. Cho nên ban đầu anh mới phá phòng uống nước, sửa lại thành một phòng bếp nhỏ đầy tiện nghi.

"Vâng, Ôn Đại." Hải Lòng cung kính nhận lấy mệnh lệnh.

Cô vừa đi, bên trong phòng tiếp khách lại chỉ còn lại hai người bọn họ.

"A Đại, Hải Lòng nấu ăn cũng không tệ, nhưng mà không phải con bé là thư ký sao? Tại sao phải làm bữa trưa? Bà nhớ không phải lúc trước bọn con đều ăn cơm ở ngoài sao?" Ôn nội lúc này mới phát hiện chỗ kỳ lạ.

"Đúng ạ." Trước đó đúng là như vậy.

"Vậy tại sao con bé phải làm bữa trưa?" Ôn nội không hiểu hỏi.

"Con xin cô ấy làm." Ôn Đại gật mình, nhưng mặt không biến sắc.

"Con?" Ôn nội khá kinh ngạc.

"Dạ, có một lần con ăn được cơm hộp do cô ấy tự làm, cảm thấy ăn ngon hơn ở ngoài, cho nên con liền hỏi cô ấy có đồng ý kiêm làm nữ đầu bếp hay không. Cô ấy đồng ý." Anh nói mấy câu đơn giản qua loa, không muốn nhiều lời.

"Thì ra là như vậy, có điều chỉ nhìn bánh xộp mứt táo mà con bé làm, ăn lại ngon như vậy, tay nghề của con bé chắc chắn không kém." Ôn nội gật đầu một cái.

"Dạ." Ôn Đại gật đầu một cái, vừa nghĩ tới việc chờ một lát là có thể nếm thử thức ăn Hải Lòng làm, trên môi anh không kìm được nâng lên một chút.

"A Đại, ngộ nhờ Hải Lòng nói từ chức, vậy sau này không phải con lại phải bắt đầu ngày ngày ăn ở ngoài?" Ôn nội nheo mắt lại, đứa cháu kín kẽ lạnh lùng, nói chuyện của người khác cũng không hề hứng thú, không cảm xúc, duy chỉ có người nhà là ngoại lệ. Mà con bé Hải Lòng này

Ôn Đại rùng mình, sau đó cười cười, "Đúng ạ, chỉ là cô ấy sẽ không từ chức!"

Bởi vì cô ấy yêu anh say đắm. Thành thật mấy người thư ký trước cũng như vậy, chỉ là sau khi họ phát hiện anh không yêu mình, rất nhanh sẽ không phải từ chức thì chuyển sang làm thám viên. Duy chỉ có Hải Lòng ---

Haizz, anh xem như đã trúng tám sát. (ý là gặp khó khăn) "Tại sao con bé sẽ không từ chức? Chính là vì con bé thích con sao?" Ôn nội cũng không chấp nhận.

Trong lòng Ôn Đại chấn động, "Bà nội, sao bà lại phát hiện nhanh thế." Quả nhiên là gừng càng già càng cay.

"Không phải là bà phát hiện, mà là biểu hiện của con bé quá rõ ràng. Chỉ là bà cảm thấy rất kỳ lạ, con mà lại không xào cô mực này, thậm chí còn thay đổi tác phong xin cô ấy làm bữa trưa. Con có chút khác lạ đó."

"Cô ấy rất tuân thủ chức vụ của mình, hơn nữa làm việc nghiêm túc lại chịu khó, đó là lý do căn bản con không xào cô mực ấy." Chính là quá an phận, quá nghiêm túc lại rất chịu khó. Căn bản là một nhân viên tốt trong mắt ông chủ, đừng nói xào cô, anh thậm chí cũng không muốn cô chuyển sang làm thám viên.

Bởi vì tính cách của cô quá dịu dàng, chất phác, thanh nhã lịch sự, lại cực kỳ tinh tế nhạy cảm. Giống như tính tình của người con gái chỉ thích hợp ở trong phòng ấm, mưa gió bên ngoài sẽ chỉ làm tổn hại sự đẹp đẽ của cô ấy

"An phận thủ thường? Sao, con nói là con bé chưa từng tỏ tình với con dù chỉ "Một lần" sao?" Nghe được trọng điểm, Ôn nội kinh ngạc vừa uống nước trái cây vừa hỏi.

"Dạ đúng." Ôn Đại hơi nhú mồm. Cầm tách trà đặc pha rất vừa ý. Thoải mái uống.

"Không thể nào, bà thấy con bé rất thích dáng vẻ của con vừa rồi, con nói con bé nhiều chuyện, cả người nó đều cứng lại. Chắc chắn là bị câu nói kia của con đâm đến bị thương. Ái dào, thật là đứa trẻ đáng thương. Sao lại thích một người đàn ông sắp đính hôn." Ôn nội không ngừng lắc đầu đau lòng.

"Bà nội." Anh cũng nhìn thấy bóng dáng cứng đờ của cô.

"A Đại, bà nội nói thật, con không thích Lâm Uyển Nhi, tại sao lại đồng ý đính hôn với cô bé ấy vào tháng sau chứ?"

Đây là chỗ Ôn nội nghĩ mãi cũng không hiểu.

"Bà nội, người không cảm thấy cô ấy rất thích hợp làm cháu dâu của Ôn gia sao? Bất luận ở phương diện nào đi chăng nữa, một mặt Lâm gia và Ôn gia là hai gia đình rất thân thiết. Bàn về tình nghĩa, bàn về gia thế, thậm chí bàn về dáng vẻ học thức bề ngoài, Lâm Uyển Nhi đều có thể đáp ứng, là cô gái đủ điều kiện xứng đôi nhất với con. Cho nên--"

Anh lựa chọn cô ấy.

"Đúng vậy a, nếu xét về điều kiện bên ngoài, Uyển Nhi đúng là lựa chọn tốt nhất. Nhưng bà nội biết con không yêu cô bé ấy. Không, phải nói, cho tới bây giờ con, cũng chưa thật lòng yêu bất kỳ một người con gái nào, " Ôn nội thăm thò dài.

"Bà nội, trên đời này thật sự có tình yêu đích thực sao? Nếu có, vậy tại sao ông nội cứ ba ngày hai bữa là bắt cả hai tay một lần?" Nghĩ đến ông nội phong lưu nhà anh, quả thật đã khiến cho nước mắt của bà nội chảy còn nhiều hơn 100 con sông Mịch La cộng lại. Anh đã không thể không chất vấn sự tồn tại của tình yêu đích thực.

"Bà quyết định ly hôn với ông nội của con!" Sắc mặt Ôn nội trầm xuống. Ông ấy đã làm tổn thương trái tim bà đủ rồi, bây giờ bà sẽ không thỏa hiệp nữa.

"Cái gì?" Ôn Đại giật mình.

Bà nội muốn ly hôn? Đây cũng không phải là chuyện đùa.

"A Đại, con nên tin vào tình yêu đích thực, bà nghĩ con đã bị ảnh hưởng bởi sự phong lưu của ông nội mình, đây là lỗi của nội. Nhưng bà nội nhất định phải nói cho con biết, trên đời này thật sự có tình yêu đích thực. Bà tin Hải Long chính là người thật lòng yêu con." Ôn nội bùi ngùi lắc nhẹ đầu.

Ánh mắt mà cô bé kia nhìn cháu trai của bà, tràn đầy tình cảm dạt dào. Đó là ánh mắt mà một người con gái dùng để nhìn người đàn ông mình yêu sâu sắc. Chỉ tiếc người đàn ông con bé yêu chính là một người không tin vào tình yêu đích thực.

Trong lòng Ôn Đại chấn động, ngoài miệng thì phớt lờ nói: "Vậy sao? Đáng tiếc con hoàn toàn không có cảm giác gì với cô ấy, căn bản con cũng không thích cô ấy."

"Được yêu là hạnh phúc, chỉ tiếc bị người mình yêu xem thường cái hạnh phúc đó, giống như bà với ông của con. Bà yêu ông ấy, thế nhưng ông ấy lại không yêu bà, mà bà lại tự cho là mình đúng, một ngày nào đó ông ấy sẽ bị tình yêu của bà làm cho cảm động. Sự thật chứng minh, bà đã sai. Cho nên nếu con không thật lòng thích con bé, thì xin con đồng ý với bà nội, tuyệt đối không cho con bé bất kỳ một tia cơ hội và hi vọng nào. Nếu không con bé nhất định sẽ bị tổn thương."

"Yên tâm đi, bà nội, con sẽ không cho cô ấy bất cứ cơ hội hay hy vọng nào."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Chân Hải Long lẳng lặng lấy bức tranh trong ngăn kéo của bàn làm việc trải ra, sau đó ngồi tại chỗ ngắm người.

Ngày trước, vừa đến lúc tan làm, liền vội vàng chạy đi học một khóa nấu ăn, chính là vì phải học tập nhiều hơn để có thể làm thỏa mãn dạ dày của người đàn ông cô thầm yêu. Ai ngờ ngày đó---

Tại sao cô lại đến đúng lúc để vô tình nghe trộm được những lời nói đó? Tháng sau anh sẽ phải đính hôn.

Mà sự chấn động và đả kích của tin tức đó, vẫn còn kém xa câu nói kia----

Con căn bản cũng không thích cô ấy!

Cô cúi đầu đau khổ, cảm thấy từ ngày đó trở đi, trong lòng vẫn đau nhói đến tận bây giờ.

Cứ tưởng rằng đau một chút rồi sẽ thôi, nhưng lại không nghĩ đến đã ba ngày trôi qua, cô vẫn cảm thấy rất đau, thật sự rất đau. Đau đến mức lúc cô đi làm thì không thể nào ngẩng nhìn bóng dáng của anh nữa, thậm chí là thỉnh thoảng trốn tránh ánh mắt của anh đang nhìn mình. Bởi vì như vậy sẽ khiến cho cô rất đau lòng, thật sự rất đau

Mia mai là, anh sẽ không thích cô, là sự thật mà cô đã sớm đoán được. Kết quả khi chính tai cô nghe thấy, tim cô lại đau đến mức không thể chịu đựng được, thậm chí oán hận chính mình tại sao lúc ấy phải đi trở lại cảm khay.

Giả như cô dừng đi trở về, thì sẽ không nghe thấy những lời thật lòng của anh, như vậy cô có thể tiếp tục sống trong thế giới giả tưởng của mình. Nghĩ đến mà cảm thấy buồn cười. Cô tin sẽ có một ngày, anh sẽ bị tình cảm tha thiết của cô làm cho cảm động. Nhưng, trên thực tế, cô ngay cả tỏ tình với anh cũng không có dũng khí, sao anh có thể bị tâm chân tình của cô làm cho cảm động.

"Hài Lòng, sao cô còn chưa tan làm?" Đột nhiên, một giọng nữ truyền đến, giãy tiếp theo, vai Hài Lòng đã bị người ta đánh mạnh một cái.

"A!" Cô đang đắm chìm trong suy nghĩ đau khổ của mình, từ chỗ ngồi của mình nhảy dựng lên thiếu chút nữa là bị hù chết.

Vừa ngẩng đầu liền thấy Tiểu Hoa, cùng một cô gái ăn mặc khêu gợi, cô sợ run lên. Đã làm việc ở Sự Vụ Sở một năm ba tháng, cô vô cùng hiểu đây là tiêu chuẩn trang phục của nữ thám viên cuối cùng sắp bị bắt gian.

"Thì sao, bị hù đến sợ?" Tiểu Hoa cười vui vẻ, hoàn toàn không phải bởi vì hù được cô nên thấy ngượng ngùng, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ.

"Đúng vậy, thiếu chút nữa cậu dọa chết tớ rồi." Cô cười khổ thừa nhận, ánh mắt nhìn về phía váy áo khêu gợi của cô nàng, nhin không được mở miệng hỏi: "Tiểu Hoa, vụ án đặc biệt của hai người sắp kết thúc?"

"Đúng rồi a, nếu như thuận lợi, ngày mai có thể nhận một khoản tiền thưởng rất lớn ." Tiểu Hoa vui vẻ gật đầu liên tục. Thám viên tốt nhất chính là Tiền Đa Đa, đặc biệt là điều tra các vụ án của đại gia, tiền thưởng của mấy vụ đó lại càng khiến cho người ta mặt mày hớn hở.

"Ra là thế."

"Đúng vậy, nếu không tớ cần gì phải đổi từ thư ký sang thám viên? Chẳng những lương cao, lại được nhận tiền thưởng, mặc dù tiền lương của thư ký không tồi, nhưng không có tiền thưởng, thời gian lại bị trói chặt, một chút tự do cũng không có." Tiểu Hoa nghĩ tới sự đãi ngộ khác biệt của hai người, cô liền cực kỳ vui vẻ vì mình đã may mắn nhanh chóng rút lui.

"Không đúng đâu, Ôn Đại chỉ cần chúng ta làm xong công việc thuộc bốn phận của mình, thời gian còn lại tùy chúng ta." Về điểm này, cô không thể không nói giúp Ôn Đại. Ai nói nhân viên văn phòng không tự do, cô cũng rất tự do đó chứ.

"Đúng, nhưng tự do này giới hạn trong chỗ này." Tiểu Hoa tức giận liếc cô một cái,

"Đây là dĩ nhiên, công việc của chúng ta chính là ở chỗ này." Hài Lòng không hiểu thanh minh.

"Hài Lòng, nếu nói tự do, chính là giờ làm việc có thể nằm bất cứ nơi nào, cho dù thỉnh thoảng lén lút chuồn đi, chỉ cần không quá trớn, Ôn Đại cũng sẽ mở một con mắt, nhắm một con mắt, cậu hiểu không?"

"Không thể nào?" Đối với công việc Ôn Đại yêu cầu rất nghiêm khắc, vậy mà đối với việc bọn họ thỉnh thoảng chuồn đi mở một con mắt, nhắm một con mắt? Hài Lòng quả thật không thể nào tin nổi.

"Thật đó, khi là thám viên chuyện đó có thể được, chỉ là với tính cách của cậu. Tớ thấy có lẽ cũng không thể chuyên trách làm thám viên được. Nhưng cũng có thể kiêm chức, cậu cũng biết Sự Vụ Sở rất thiếu thám viên nữ, tiền thưởng mặc dù không nhiều hơn tiền lương, nhưng cũng không ít, hơn nữa, giống nhau đều là tiền được lãnh. Cậu xem, Tiểu Tuyết phụ tá hành chánh mới tới, lúc trước cô ấy cũng bắt đầu kiêm chức. Và lại tớ nghe nói, hôm kia cô ấy chạy đi thổ lộ tấm lòng với Ôn Đại, dĩ nhiên cũng bị Ôn Đại cự tuyệt."

"Không thể nào!" Hài Lòng bị kinh sợ. Thứ nhất cô rất muốn làm nhưng không dám hành động, Tiểu Tuyết phụ tá hành chánh mới tới thế nhưng lại --- đương nhiên sẽ bị cự tuyệt, bởi vì Ôn Đại đã có đối tượng đính hôn.

"Là thật. Tớ lừa cậu làm cái gì?"

"Tiểu Hoa, mau lên." Đột nhiên, Đại Hồ chạy vội tới, còn la lên một cách lo lắng.

"Mau mau cái gì? Đại Hồ thôi, anh không nhìn thấy tôi đang nói chuyện à?"

"Không phải, tôi mới vừa nghe trộm được người đàn ông đó định đi mượn phòng với đối tượng. Tôi phải nhanh chóng tìm người phụ nữ đi cùng, dù sao thì cô cũng đã thay xong quần áo, trước hết đi cùng với tôi đi." Đại Hồ khẩn trương giải thích.

"Không được rồi, tôi và Đại Ngu phải lập tức lên đường. Nếu tôi đi theo anh, vậy Đại Ngu phải làm sao bây giờ?" Tiểu Hoa nhú mày, Sự Vụ Sở làm ăn càng lúc càng phát đạt, hết lần này đến lần khác nhân viên toàn là dương thịnh âm suy.

"Không thể được, bây giờ tôi phải đi đâu tìm phụ nữ đây?" Người Hồ lên tiếng kêu rên.

Đi theo ba tuần lễ rồi cuộc cũng có kết quả. Không ngờ lại bị kẹt ở thể không có bạn gái đi cùng, mắt thấy vô số từ nhân dân tệ sẽ phải biến mất ngay trước mắt. . . .

Không--Không---Tôi không muốn, tôi không muốn như vậy!

"Anh ở nhà hàng hay khách sạn nào, nếu cách chỗ chúng tôi không xa, tôi sẽ đi vào cùng Đại Ngu trước, sau đó sẽ đi qua giúp anh." Nếu khoảng cách OK, vậy cô cũng vui về kiếm được hai khoảng tiền thưởng.

"Tôi ở khách sạn Ôn Lam, hai người thì sao?" Người Hồ vội cuống quýt nói ra từng chữ.

"Ôn Lam? Woa, đó là khách sạn sáu sao, bên trong trang trí cực kỳ sang trọng, tiền thuê cũng cực kỳ đắt. Hơn nữa không phải là nhân vật nổi tiếng thì căn bản sẽ không đến đó, ra vào kiểm soát nghiêm ngặt. Người đàn ông đó chắc chắn rất có lai lịch." Tiểu Hoa kinh ngạc vừa nói vừa phun một tràng, đây chính là khách sạn cao cấp dành cho giới thượng lưu.

"Đương nhiên là có lai lịch, XX tập đoàn Nhị Thế Tổ. Nếu lúc này bị tôi thuận lợi bắt được, tiền thưởng chắc chắn rất nhiều."

"Thật là tuyệt, tôi rất muốn đi, khách sạn Ôn Lam. Nghe nói mỗi phòng của nó đều rất đặc sắc. Từ lâu mọi người đã muốn đến để mở rộng tầm mắt. . . ."
." Tiểu Hoa bắt đầu do dự. Có nên vứt bỏ Đại Ngu hay không đây?

"Khai thông đầu óc của cô, đừng quên hôm nay cô phải đi với tôi." Nghe thấy, Đại Ngu vội cuống quýt xông lại cướp người.

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

"Tôi biết rồi mà, tôi lại chưa nói sẽ đi cùng Đại Hồ. Tôi chỉ nói là, nếu vị trí của chúng ta gần nhau, tôi có thể giúp anh xong sau đó lại đi giúp Đại Hồ. Bây giờ người ở Nam, người ở Bắc, tôi cũng đành lực bất tòng tâm, muốn mà không thể giúp được." Tiểu hoa chợt dạ than nhẹ, rất muốn đi khách sạn Ôn Lam mở rộng tầm mắt quá.

"Vậy tôi phải làm sao bây giờ, tôi vừa mới nhờ Ôn Đại kiểm cách giúp tôi thuê phòng ở khách sạn Ôn Lam. Bây giờ nếu nói với Ôn Đại không có bạn gái, Ôn Đại nhất định sẽ giết tôi." Đại Hồ phát ra tiếng kêu thảm.

"Tôi đã định nói sao anh lại thần thông quảng đại như vậy, lại có thể thuê được phòng trong khách sạn Ôn Lam, thì ra là nhờ Ôn Đại. Lần này nếu như anh không tìm được bạn gái, anh nhất định sẽ chết."

"Oa, đừng nói nữa, Đại Ngu, chúng ta là anh em tốt, hôm nay nhường Tiểu Hoa cho tớ, nếu công việc thành công, ngày mai sẽ chia cho cậu một nửa tiền thưởng." Đại Hồ vội vàng sợ hãi nắm được cánh tay Đại Ngu, quyết định hy sinh một nửa ích lợi đổi lấy sự sống.

"Nếu như cậu nói sớm một chút, tớ có thể đồng ý với cậu. Nhưng thời gian của vụ án đặc biệt này của tớ đã kéo dài quá lâu, mới vừa bị Ôn Đại kêu lên phòng làm việc lạnh lùng dạy dỗ cho một trận, cho nên nếu hôm nay tớ không có thành tích tốt, số phận của tớ cũng sẽ không khá hơn cậu đâu." Đại Ngu ai oán than nhẹ, bọn họ thật sự là anh em rất tốt.

"Vậy tớ phải làm sao? Chẳng lẽ trời muốn giết chết tớ, trời ơi." Đại Hồ hoảng sợ ôm đầu kêu than.

"Có rồi, tìm Tiểu Tuyết, hôm kia cô ấy đã bắt đầu kiểm chức rồi." Thật là quá đáng thương, Tiểu Hoa không kìm được chỉ dẫn cho anh một ngọn đèn sáng.

"Đúng rồi đúng rồi, sao tớ lại quên Tiểu Tuyết mới gia nhập tràn đầy sinh lực." . . . Lời nói làm bừng tỉnh người trong mộng, Đại Hồ vội quay đầu tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Tuyết --

"Tiểu Tuyết a, cô ấy đã đi cùng Đại Hà rồi." Hải Lòng không thể tiếp tục giữ yên lặng mở miệng.

"Cái gì, cô ấy đi khi nào vậy?" Đại Hồ sợ hãi kêu lên quay đầu nhìn Hải Lòng chăm chăm. Đây quả thực là sấm sét giữa trời quang.

"Chính là lúc mọi người đang nói chuyện." Hải Lòng đồng cảm nói cho anh ta biết.

"Gì cơ? Ông trời ơi, tại sao ngài phải đối với tôi tàn nhẫn như vậy. Ông trời ơi, .." Đại Hổ đau thương té nhào lên bàn, không thể nào tiếp thu được sự thật che giấu nước mắt khóc thút thít.

Đại Nguru đồng tình vỗ vỗ bả vai Đại Hổ, "Đại Hổ, tớ thấy cậu hay là đầu tiên đi chịu đòn nhận tội với Ôn Đại, nếu không bây giờ đi đâu tìm." Anh chợt im bặt, hai mắt nhìn đăm đăm chăm chăm vào Hải Long, hô to: "Có rồi có rồi, Đại Hổ, vẫn còn một người nữ."

Nữ! Đại Hổ vừa nghe xong. Thân thể té nhào trên bàn làm việc vội nhanh nhẹn nhảy dựng lên, mừng rỡ như điên hết nhìn đông rồi nhìn tây liên tục kêu:

"Nữ? Ở đâu ở đâu?" Tám ánh mắt phóng tới, tất cả đều là nam nhân, ở đâu ra nữ?

Đại Nguru bắt lấy anh ta. Sau đó đem đầu anh ta vặn về phía Hải Long, "Này, Hải Long không phải là nữ sao?"

"Hải Long!" Hai mắt Đại Hổ dữ dội, kêu khê một tiếng, bởi vì Hải Long đúng là nữ.

"Tôi?" Hải Long cũng bị dọa đến ngây người.

"Đúng a, Hải Long cũng là nữ, Đại Hổ, lần này anh được cứu rồi." Tiểu Hoa cũng vì Đại Hổ tránh được kiếp nạn mà vui vẻ gật mạnh đầu.

"Tớ! Không được không được! Tớ không được ~" Hải Long lại sắp bị dọa đến bất tỉnh liên tục lắc đầu.

"Hải Long, cậu không cần lo lắng, việc kiêm chức này rất đơn giản, cậu chỉ cần giúp Đại Hổ vào trong. Lúc ở quầy đăng ký, giả vờ thân mật một chút là được." Tiểu Hoa vội vàng trấn an Hải Long.

"Không được, tớ không dám." Hải Long sợ hãi lắc đầu mãnh liệt. Chuyện này lớn như vậy, cô chưa bao giờ đi khách sạn, huống chi còn phải giả vờ thân mật với đàn ông.

Không, không được, cô không làm được!

Đại Hổ đột nhiên té bịch xuống đất, quỳ rạp xuống trước Hải Long, "Hải Long, tôi van xin cô, cô giúp tôi có được hay không? Nếu hôm nay tôi không đi Ôn Lam, Ôn Đại nhất định sẽ giết chết tôi. Hải Long. Tôi cầu xin cô giúp tôi lần này có được hay không."

"Đại Hổ, anh đừng như vậy, mau đứng dậy đi." Hải Long bị dọa, hốt hoảng đưa tay đỡ lấy Đại Hổ đang quỳ gối trước mặt cô.

"Hải Long. Nếu cô không đồng ý với tôi..Tôi sẽ không đứng dậy." Mặc dù dưới đầu gối đàn ông là vàng, nhưng có thể khuất có thể duỗi mới là đàn ông tốt.

"Đại Hổ, anh đừng như vậy, tôi thật sự không thể." Hải Long luống cuống. Một người đàn ông quỳ gối trước mặt mình, quả thực là làm cô ngại muốn chết.

"Hải Long, tôi cầu xin cô chỉ giúp tôi một lần thôi, nếu không tôi dập đầu cho cô ~" Đại Hổ cũng nóng nảy, hạ quyết tâm, làm bộ dập đầu vài cái về phía cô.

Dập đầu?

Hải Long sợ hãi, "Không cần dập đầu không cần dập đầu, tôi đồng ý với anh là được."

"Hải Long, cảm ơn cô, đại ân đại đức ngày hôm nay của cô, tôi sẽ nhớ suốt đời." Mục đích đã đạt được, Đại Hổ lập tức đứng lên, mừng rỡ như điên nắm chặt tay Hải Long.

Thật sự là quá tốt. Cuối cùng anh ta có thể khai báo với Ôn Đại, nếu không ngày mai anh nhất định phải đưa đầu tới gặp.

"Anh đừng nói như vậy, tôi là sợ tôi không làm được, ngược lại gây thêm phiền toái cho anh." Hải Long lo lắng muốn rút tay về. Đây là lần đầu tiên cô bị đàn ông cầm tay. Tình thế thật sự rất khó khăn.

"Không đâu, cô chỉ cần đi cùng tôi, những thứ khác tôi sẽ giải quyết." Đại Hổ vui vẻ nói.

Đứng ở bên cạnh Đại Nguru và Tiểu Hoa liếc mắt nhìn nhau, Đại Hổ quỳ xuống dập đầu, chiêu này, thật sự là --

Quá hèn hạ rồi !

"Đại Hổ, vừa rồi sẽ không phải là anh đang cầu hôn với Hải Long chứ?" Đại La vô cùng hưng phấn thông thả đi tới đây. Anh vừa rồi mới báo cáo tiến độ kế hoạch với Ôn Đại, ra ngoài liền nhìn thấy cảnh tượng chấn động lòng người.

Cầu hôn?

Tất cả mọi người ở đây đều sững sờ ngây ngốc tại chỗ. Thì ra anh ta chỉ nhìn thấy cảnh Đại Hổ quỳ xuống, lại không nghe thấy lời van xin của Đại Hổ.

"Đại La, không phải vậy, anh hiểu lầm." Hải Long đỏ bừng mặt, hoảng hốt nói rõ.

"Đại La thôi, anh đừng nói lung tung, Hải Lông không giống nhau như chúng ta, mặt cô ấy rất mỏng ." Tiểu Hoa lập tức nhảy ra bảo vệ, mặc dù cảnh tượng đó rất giống, đáng tiếc sự thật hoàn toàn không phải như vậy.

"Không phải cầu hôn sao." Đại La lập tức cúi đầu thất vọng. Giọng điệu cũng thay đổi không có tí sức lực nào.

"Cầu cái đầu của mẹ ngươi á..., tôi với Hải Lông hoàn toàn trong sạch ." Đại Hổ bức dọc trách mắng. Thật vất vả mới khiến cho Hải Lông gật đầu đồng ý giúp một tay. Nếu để cho tên Đại La không biết rõ tình huống mà khiến Hải Lông dỗi ý, anh nhất định sẽ đánh cho anh ta răng rơi rụng đầy đất.

"Thật sự rất giống cầu hôn mà, tôi vừa mở cửa đã nhìn thấy cậu quý gối trước mặt Hải Lông"

"Được rồi, đừng nói nữa, Hải Lông, tôi dẫn cô đi thay quần áo." Tiểu Hoa vội vàng cắt đứt câu nói của Đại La, rồi nhìn về phía Đại Hổ và Đại Ngưu mãnh liệt nhảy mất, hai người lập tức hiểu ý lời Đại La đi.

"Thay quần áo cái gì? " Hải Lông ngăn ra, gương mặt vẫn còn đỏ bừng xấu hổ.

"Bộ đồ cậu đang mặc nếu đi khách sạn khác thì tạm được, nhưng đi Ôn Lam thì lại không được." Nơi đó là khách sạn để xác định đẳng cấp của những nhân vật đẳng cấp, cho nên loại thường dân thấp bé sao có thể tùy ý ra vào. Nếu là chỗ chỉ có những nhân vật đẳng cấp mới có thể tới, thử nghĩ người con gái đi chung, đầu thể nào ăn mặc bảo thủ giống như cô ấy.

"Ồ, nhưng tớ không mang quần áo."

"Không sao, tớ có."

"Nhưng quần áo của cậu." Quá mát mẻ, cô căn bản không dám mặc.

"Yên tâm, tớ sẽ cố gắng hết sức để tìm cho cậu một bộ đồ không hở hang." Cô cũng không phải là hôm nay mới biết cô ấy, hơn nữa từ quần áo cô ấy mặc thường ngày, cô cũng biết cô ấy rất bảo thủ. Cứ như vậy, Hải Lông bị Tiểu Hoa kiên quyết kéo vào phòng thay đồ nữ.

Hải Lông căng thẳng ngồi ở ghế phụ trên chiếc xe Benz phiên bản dài, xe càng tiếp cận mục đích hơn; dạ dày cô liền bắt đầu nhộn nhạo. Căn bản không còn lòng dạ nào thưởng thức phong cảnh đẹp để xung quanh, cho đến khi xe đột nhiên đỗ lại ở ven đường.

"Hải Lông, cô không cần khăn trang, mọi thứ đã có tôi." Đại Hổ kéo cần số, tắt máy, bắt đầu chuẩn bị dụng cụ. Mà dọc theo đường đi, Đại Hổ cũng lục tục giải thích quy trình công việc với Hải Lông, gồm việc anh nhất định phải gắn vài món đồ lên người cô, để phòng ngừa có chuyện bất ngờ xảy ra, như là máy chụp hình vô cùng quan trọng, mà điểm đó đã do Tiểu Hoa chuẩn bị ổn thỏa cho cô.

Sau khi mọi thứ ổn thỏa, Đại Hổ vội cầm ống nhòm lên, nhìn về phía cửa ra vào của khách sạn Ôn Lam, chỉ cần con mồi vừa xuất hiện, bọn họ sẽ lập tức theo vào.

"Được. Đại Hổ." Hải Lông gật đầu một cái, chính là loại cảm xúc căng thẳng hồi hộp, nếu nói không khăn trang thì có thể lập tức bình tĩnh lại hay sao?

"A!" Đột nhiên, Đại Hổ kêu lên một tiếng. Buông ống nhòm ra, rồi ôm lấy bụng.

"Đại Hổ, họ đến rồi sao?" Hải Lông khăn trang vội ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhưng không có xe. Cũng không có người.

"Không. Không phải." Đại Hổ lắc đầu một cái. Giọng nói đột nhiên trở nên suy yếu không còn sức lực. Cả người lại bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Lúc sắp rời khỏi Sự Vụ Sở thì bụng đã có chút cảm giác đau âm ỉ, nhưng anh không để ý tới, nào ngờ.

"Không phải? Vậy anh đang nói gì?" Cô còn tưởng rằng phải bắt đầu lại, hại cô sợ đến mức đau dạ dày.

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

"Tôi. Tôi..Tôi thật sự đau bụng." Đại Hổ cắn chặt răng, muốn ngăn chặn cơn đau thắt từ bụng truyền tới, nhưng anh càng ôm chặt bụng thì lại càng đau. Đừng nói có thể chịu đựng cho đến khi vào được khách sạn Ôn Lam, bây giờ anh cũng sắp không thể chịu đựng được nữa rồi.

Cái gì!

Hải Lông ngây người, "Đại Hổ, anh thật sự rất đau bụng sao?" Không thể nào! Anh ta sẽ không phải là muốn --

"Phải." Anh nhin đau, gật đầu.

"Anh đau bụng, vậy chúng ta có cần phải đi hỏi dùng nhờ nhà vệ sinh của cửa hàng nào gần đây không?" Hải Long luống cuống, đường xá trong nội thành rất náo nhiệt, căn bản không có chỗ tối, huống chi anh ta muốn đi vệ sinh.

"Tôi Tôi không phải đau bụng dạng đó, hình như tôi bị đau . . . , ruột thừa." Trở ngại nghề nghiệp, bọn họ đều phải học một khóa hộ lý, mà giờ khắc này bụng bỗng nhiên đau thắt. Anh cảm thấy cũng không phải là đau bụng do đồ ăn, mà là anh bị đau ruột thừa, trùng số độc đắc rồi.

"Bệnh viêm ruột thừa!" Hải Long khó mà tin được thét lên. "Không phải anh đã cắt ruột thừa rồi sao?"

Ở Sự Vụ Sở, trừ nhân viên hành chính ra, tất cả nhân viên đều phải cắt ruột thừa, chính là vì không muốn lúc đang hành động thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, ai ngờ ---

"Không có. Không có. Tôi chưa có thời gian đi cắt. Hơn nữa không phải ai cũng bị viêm ruột thừa, cho nên."

Anh chưa cắt ruột thừa, là bởi vì anh ta cho rằng mình sẽ không gặp xui xẻo như vậy, ai ngờ ---

"Không thể nào!" Hải Long ngây dại, sao lại có chuyện này?

"Thật. Tôi không lừa cô." Ngần vịn lần anh cũng không muốn, thế nhưng lại xảy ra chuyện xui xẻo như vậy. Lần này anh thật sự toi rồi!

"Không phải tôi nói anh lừa tôi, mà là bây giờ chúng ta nên làm cái gì?" Hải Long sợ hãi nhìn dòng người đang qua lại, với từng dòng xe qua lại không dứt, cả người luống cuống tay chân.

"Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi. Hải Long, tôi đã nói với cô, tôi tự đi bệnh viện, cô mau gọi điện thoại cho Ôn Đại, yêu cầu anh ta lập tức phái người tới thay thế tôi. Nếu không sẽ không kịp." Đại Hồ cố nén đau đớn, vội vàng dặn dò không ngừng.

"Anh muốn tự mình đi bệnh viện? Như vậy quá nguy hiểm, tôi đưa anh đi trước. . . ." Hải Long kêu lên, lo lắng vì quyết định của anh ta.

Tuy bệnh viêm ruột thừa cũng không phải là bệnh rất nghiêm trọng, nhưng ngộ nhỡ. . . Ruột thừa vỡ ra, vậy thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, sao cô lại có thể yên tâm để cho một mình anh ta đi đến bệnh viện.

"Không được, nếu như cô đưa tôi đi, ở đây phải làm sao? Người đàn ông kia rất lạnh lẽo, chúng ta không thể thất bại trong gang tấc." Đại Hồ lắc đầu trách mắng.

"Nhưng."

"Hải Long, thật xin lỗi, là tôi kiên quyết xin cô đến giúp. Không ngờ tôi lại sợ suýt, cô nhất định rất sợ đúng không? Nhưng bây giờ tôi chỉ có thể cầu xin cô giúp. Vụ này tôi đã theo dõi được ba tuần, tôi thật sự không muốn chờ đợi thêm nữa, Hải Long, tôi cầu xin cô...Cô giúp tôi thêm một lần nữa, nhất định tôi sẽ báo đáp lại cô." Đại Hồ vừa nhịn đau vừa nói.

"Đừng nói như vậy, nhưng tôi chưa từng làm. Tôi rất sợ." Hải Long cúi đầu lo lắng khẩn trương, cô có linh cảm, nhất định cô sẽ làm hỏng chuyện.

"Cô đừng sợ, cô gọi điện thoại cho Ôn Đại, Ôn Đại sẽ giải quyết."

"Nhưng tôi không có điện thoại di động." Bạn bè của cô cũng không nhiều, công việc lại chỉ làm trong phạm vi công ty, hơn nữa sinh hoạt, làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật, cho nên bạn bè hay người nhà muốn tìm cô, bình thường sẽ gọi tới công ty, hoặc là nhà trọ mà cô thuê. Là có thể tìm được cô. Cho nên cô căn bản không cần điện thoại di động.

Đại Hồ sừng sốt 1-2 giây, nhưng bụng lại đau xoắn khiến cho anh ta không thể chịu đựng thêm được nữa. Vội lấy điện thoại từ chiếc túi bí mật ra, sau đó rất cố gắng vì cô tìm số điện thoại của Ôn Đại, nhanh chóng bấm gọi rồi mới đưa cho cô, "Hải Long, tất cả đều nhờ cậy vào cô." Dứt lời, anh ta mở cửa xe, đón taxi rời đi.

"Đại Hồ." Hải Long sợ hãi định gọi Đại Hồ lại, nhưng đường dây điện thoại đã kết nối được.

Bởi vì cô vẫn chưa nói gì, nên điện thoại im lặng mấy giây, khiến người đàn ông đang chờ ở đầu dây bên kia lập tức cảm thấy buồn bực mở miệng --

"Đại Hồ. Anh đang giờ cái trò quỷ quái gì vậy? Gọi điện thoại cho tôi mà không nói lời nào!"

Hải Long sợ đến mức không làm chủ được mình, sau khi nghe thấy giọng nói quen thuộc đầy nam tính, không kìm được hốc mắt đỏ hoe. "Ôn, Ôn Đại. . . ." Cứu mạng a, cô thật sự rất sợ.

Nghe tiếng, bàn tay cầm điện thoại của Ôn Đại cứng đờ, không dám tin buột miệng kêu lên: "Hải Long! Tại sao lại là cô?"

Số điện thoại hiển thị tên người gọi rõ ràng là Đại Hồ, ai ngờ người nói lại là Hải Long, mà lúc này Đại Hồ đang làm nhiệm vụ. Chẳng lẽ bạn gái đi cùng anh ta---

Không thể nào!

"Ôn Đại. Hức hức."

Hải Lòng đang khóc sao? Rốt cuộc bây giờ là tình huống gì? Anh cũng bị làm cho hồ đồ. Nhưng nhất định phải trấn an cô ấy trước, "Đừng khóc, Hải Lòng, nói cho tôi biết đang xảy ra chuyện gì."

"Ôn Đại, hức hức. Đại Hồ anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

"Hức hức." Ôn Đại nhanh chóng bảo Hải Lòng nói cho anh biết địa điểm. Anh mới vừa đến gần xe hơi, bên tai đã nghe thấy tiếng khóc đầy sợ hãi của Hải Lòng, trên mặt không kìm được hiện lên ba đường vạch đen. Chẳng lẽ cô đã bắt đầu khóc từ lúc nói chuyện với anh, và vẫn khóc cho đến bây giờ sao? Nếu như vậy, không phải cô ấy đã khóc 20' rồi ư. Thật là chết tiệt. Anh bắt đầu đi lảo đảo, đưa tay mở cửa xe bên chỗ tay lái ra, nhanh chóng ngồi vào.

Hải Lòng đang khóc đến mức trời đất u ám, phát hiện có người mở cửa xe, sợ đến mức vội vàng ngẩng đầu, khi ánh mắt nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Ôn Đại--"A!" Cô bị dọa đến mức hết lên, cả người kinh hãi trợn mắt nhìn anh. Không phải chứ? Sao, sao lại là Ôn Đại?

"Mắt mở lớn như vậy, nhìn thấy quý sao?" Ôn Đại ngồi vào ghế lái, đầu tiên điều chỉnh chỗ ngồi, sau đó cầm ống nhòm mà Đại Hồ để trên tay lái lên, nhìn về phía cửa ra vào của khách sạn Ôn Lam. Anh biết cô rất kinh ngạc, trên thực tế cô đúng là nên kinh ngạc. Bởi vì đã từ rất lâu rồi anh không còn trực tiếp ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, mà chỉ phụ trách việc thương lượng, ký kết mua bán, điều tra. Không ngờ lúc này Đại Hồ lại bị đau ruột thừa cấp tính, hơn nữa lại đang ra ngoài làm nhiệm vụ, hại anh không thể không ra tay. Nếu không thay thế cho cấp dưới thì căn bản không thể ứng phó tình huống bất ngờ này.

Hải Lòng đúng là nhìn thấy quý. Ách, không phải, là nhìn thấy thần linh của cô mới phải.

"Ôn... Ôn Đại, sao lại là anh tới?" Cô không kìm được mừng rỡ nở nụ cười. Cứ tưởng rằng Đại Miêu hoặc Đại Mao thay thế, lại hoàn toàn không ngờ người thay thế lại chính là lãnh đạo cấp cao của cô Ôn Đại, cũng là người đàn ông cô thật sự yêu say đắm.

"Tôi cũng không ngờ tới, nhưng Đại Hồ ném cho tôi việc quan trọng, nếu tôi không đến, không còn ai trong Sự Vụ Sở có thể dẫn cô vào." Ôn Đại âm thầm nguyên rủa. Cái tên Đại Hồ chết tiệt, chỉ lấy điện thoại ném cho cô, cũng không ở lại cho đến khi có thể có người khác đến thay anh ta, thế cho nên anh muốn không lộ diện cũng không được.

Thì ra là như vậy!

"À." Hải Lòng cúi đầu cố gắng nén thất vọng. Nhưng cô căn bản cũng không nên thất vọng, bởi vì Ôn Đại vốn dĩ cũng không thích cô, tất cả đều do cô len lén thăm mền anh.

Nhận thấy sự hui quạnh trong giọng nói của cô, tim anh cũng không khỏi cảm thấy tội lỗi, không kìm được quay đầu nhìn cô. Vừa nhìn thấy cô, anh đơn giản là nhìn đến choáng váng.

Luôn là mái tóc được búi đơn giản, nhưng lúc này mái tóc lại được buông xõa, sáng bóng đen nhánh xinh đẹp. Khiến cho anh không tự chủ được nhớ tới video clip quảng cáo dầu gội đầu, lấp lánh làm rung động lòng người.

Nhưng khiến cho anh trợn mắt há hốc mồm chính là bộ ngực cao vút đầy đặn của cô. Giờ phút này rõ ràng cô đang mặc váy, dẫn đến cả bộ ngực bị ép chặt nơi cổ áo, quả thật rất sống động chân thật, càng không thể nghĩ tới đó là, hông của cô hiện ra trong bộ váy liền thân. Mảnh khảnh chưa tới một vòng tay.

Anh quả thật không thể tin được, không ngờ ẩn giấu dưới bộ đồ công sở màu xám tro, lại là một thân hình hấp dẫn đến như vậy.

Cảm giác được trên đỉnh đầu đột nhiên có một ánh mắt thiêu đốt mãnh liệt, Hải Lòng hoang mang không hiểu ngẩng đầu lên, sau khi bắt gặp ánh mắt sáng rực của Ôn Đại, bỗng nhiên cả người lập tức cảm thấy nóng ran và ngượng ngùng.

"Ôn Đại, quần áo của tôi có cái gì không ổn sao?" Anh nhìn cô chăm chú sâu lắng khiến cho cả người cô không được tự nhiên. Đặc biệt là bộ ngực của cô quá lớn, mà chiếc này lại vốn rất hào phóng, trong nháy mắt chiếc váy bó sát người, giống như lớp da thứ hai dính chặt vào người cô, khiến cho cô sau khi mặc xong, thật sự không được tự nhiên, xấu hổ và cực kỳ lúng túng.

Ôn Đại chấn động, vội lấy lại tinh thần, giả vờ lạnh nhạt trả lời: "Quần áo không có gì không ổn, không ổn chính là mặt của cô." Chết tiệt, anh vậy mà lại vì bộ ngực đầy đặn và vòng eo nhỏ nhắn của cô mà hoàn toàn quên hết mọi thứ.

"Mặt của tôi có cái gì không ổn sao?" Hải Lòng ngẩn ngơ. Theo bản năng ngẩng đầu nhìn chiếc kính chiếu hậu trước mặt. Muốn nhờ vào đó để thấy rõ

khuôn mặt của mình, lại không chú ý đến động tác này, khiến cho bộ ngực của cô vô tình được nâng cao lên, cao đến nỗi đụng trúng tay phải đang cầm lấy vô lăng của anh.

Ôn Đại không ngờ cô sẽ có hành động này. Căn bản không kịp dời mắt đi, ánh mắt liền nhìn thẳng vào bộ ngực đầy đặn đang gài trong gang tấc của cô, khiến cho anh thiếu chút nữa ngất ngẫn nhìn mà không chớp mắt.

"Dĩ nhiên không ổn, mắt của cô đỏ hoe vì khóc, đầu giống như một người con gái muốn đi khách sạn?" Anh giữ giọng đều đều trách mắng, cố gắng ra sức hít thở, chỉ là hương thơm nhàn nhạt như quả quýt tỏa ra trên người cô rất dễ chịu. Khiến cho tâm hồn anh rung động, thân dưới lại bắt đầu trời dậy ham muốn.

Không thể nào!

Anh hoảng sợ dời đầu đi. Cô căn bản không có bất kỳ hành động hấp dẫn trên giường anh, nhưng anh lại như một chàng trai trẻ dồi dào tinh lực, vì cô mà nổi lên phản ứng. Chuyện này, chuyện này. Sao có thể

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Hải Long khẩn trương hỏi. Mắt cô đúng là rất đỏ!

"Lúc đi vào, tôi sẽ ôm eo cô, cô thuận thế tựa đầu vào ngực tôi, sau đó dùng tóc che giấu một chút, như vậy bọn họ sẽ không hoài nghi." Ôn Đại lạnh lùng nói cho cô biết.

Trên thực tế, nhân viên khách sạn căn bản sẽ không đi xem thử mặt khách thuê phòng sẽ trông thế nào, mà cô ấy hiển nhiên vô cùng thiếu sót ở phương diện này. Nói cách khác, cô hẳn là một người không rành mấy chuyện nam nữ --

Trình nữ!

"Tốt, Ôn Đại." Hải Long lúc này mới an tâm gật đầu một cái, hành động này lại khiến cho bộ ngực xinh đẹp của cô đóng băng lác lác lạnh liệt.

Ôn Đại thâm rên rĩ. Cảm thấy trong quần càng thêm căng thẳng khó chịu, anh vội dịch chuyển thân thể, để làm cho sự căng cứng trong quần đừng hiện rõ rành rành như vậy --

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

"Ôn Đại, đối tượng đứng trước chiếc xe kia có phải là người mà Đại Hồ đang theo dõi không?" Bỗng nhiên, Hải Long khẩn trương dùng sức đẩy đẩy cánh tay anh.

Ôn Đại liếc nhìn bàn tay cô, phát hiện ánh mắt trong sáng của cô đang nhìn chăm chăm ở lối vào của khách sạn Ôn Lam. Rõ ràng cô căn bản không nhận thấy hành động của cô, đối với anh thân mật đến cỡ nào.

Nhận thấy người đàn ông bên cạnh chậm chạp mãi không nhúc nhích. Hải Long buồn bực cúi đầu. Liền nhìn thấy tay mình lại đang khoắc lên bả vai anh -

‘ Ôi! Xin, xin lỗi, Ôn Đại." Cô giống như bị bóng, nhanh chóng rút tay về, cả người cũng lập tức xích đến cạnh cửa xe.

"Không sao." Ôn Đại thâm không vui thu hồi ánh mắt. Sau đó khởi động xe, chân phải đạp cần ga, chiếc xe Benz phiên bản dài lập tức chạy đến trước khách sạn Ôn Lam.

Nhân viên phục vụ đứng trước bãi đậu xe của khách sạn vừa nhìn thấy có xe dừng lại ngay trước lối vào, lập tức nhanh chóng chạy đến. Một người khom lưng dùng tay mở cửa xe, một người đi vòng qua bên chỗ tay lái, chuẩn bị giúp chủ xe lái xe đến bãi đậu xe, nhưng đúng lúc nhìn thấy người đàn ông bước xuống xe thì lập tức ngây ngốc tại chỗ.

"Cậu chủ"

"Giúp tôi đem xe đi đỗ, đừng kêu oang oang." Ôn Đại lạnh lùng ném câu nói xuống, đi đến bên cạnh Hải Long người đã xuống xe trước.

Thấy cô cúi đầu, rõ ràng là sợ người ta nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô, khiến anh không kìm được cảm thấy có chút buồn cười.

"Vâng, cậu chủ." Nhân viên phục vụ của bãi đậu xe vội cung kính trả lời. Người còn lại nhanh chóng gọi điện thoại, vội vàng báo cáo với quản lý.

Không thể nói oang oang thì không thể nói oang oang, nhưng nếu không báo cáo với cấp trên, thì anh ta cũng tham.

Cậu chủ dẫn phụ nữ tới thuê phòng ngay tại khách sạn nhà mình, sao có thể coi như không quan trọng.

"Cậu chủ?" Hải Long ngậy ngấn cả người, không hề nghĩ Ôn Đại, là ông chủ của khách sạn Ôn Lam. Nhưng trong ấn tượng của cô, bản đồ gia sản của Ôn gia sẽ không bao gồm luôn khách sạn.

"Đây là khách sạn mà bà nội tôi mở. Được rồi, bảo bối, chúng ta đi thôi." Ôn Đại bĩu môi, không hiểu tại sao mình lại trả lời câu hỏi này, thậm chí buồn bực ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô. Hành động này khiến cho nửa thân trên đầy đặn kiêu ngạo của cô hầu như dính vào ngực anh, khiến cho tâm tình của anh không khỏi có chút biến chuyển trở nên tốt hơn.

Bảo bối!

"Ôn. Ôn." Hải Long thụ sủng nhược kinh ngẩng đầu lên, lại chạm phải con người đen nhánh sâu thẳm của Ôn Đại, nhất thời xấu hổ lúng túng cúi đầu, đôi tay theo phản xạ muốn đẩy anh ra.

Ôn Ôn cái quái gì!

Ôn Đại kìm lại không muốn trợn trắng mắt, cúi đầu kè sát bên tai của cô, nhẹ giọng ra lệnh: "Gọi tôi là anh yêu, nhớ đừng ngẩng đầu lên nữa, nếu không bọn họ sẽ nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của cô."

Dứt lời, anh vòng chặt cánh tay, khiến cô không thể giãy ra khỏi ngực anh, nếu không bọn họ còn chưa đi vào đại sảnh, thì cô đã bị lộ rồi.

Cô nàng Hải Long này, rõ ràng len lén thăm mền anh, theo lý thuyết, sự đụng chạm của anh sẽ khiến cho cô rất vui vẻ mới phải. Kết quả cơ thể cô có phản ứng lại nhưng rõ ràng là đẩy anh ra, có lầm hay không?

"A! Xin.Xin lỗi." Hải Long hoang mang vội cúi đầu.

Hồng bét, cô lại quên mất, lúc này cô đang giả làm bạn gái của anh. Nhưng mà, được người đàn ông mình thích ôm thân mật như vậy, cô.

Cô thật sự rất không quen, thậm chí cảm thấy sợ hãi.

"Đầu kè sát vào, đừng để cho người ta nhìn thấy." Cánh tay đang ôm eo cô lại dùng thêm một chút sức mạnh. Lần này đừng nói đầu, thậm chí ngay cả thân thể cô cũng dán chặt vào ngực anh.

"Ôn." Như thế này cô căn bản không thể đi được, buộc cô không thể không ôm eo anh, lúc hít thở nghe thấy mùi nước hoa nhàn nhạt dễ chịu đầy nam tính của anh.

"Ôn cái gì?" Anh có ý nặn cặp mông đầy đặn tròn trịa của cô một cái, cô lại quên mất giờ phút này nên xưng hô như thế nào. Cô thật sự không thể làm thắm viên được.

"Anh. Anh yêu." Cô đỏ bừng cả mặt, liền đổi cách xưng hô lấp ba lấp bắp khẽ gọi, giọng nói không tự chủ tràn đầy ý hờn dỗi.

"Ngoan, bé yêu." Ôn Đại trả lời dịu dàng. Bị giọng nói hờn dỗi của cô làm cho có chút xao xuyến.

"Cậu chủ, hoan nghênh ngài tới." Lúc này, người quản lý đã nghe được tin tức chạy như bay từ đại sảnh đến cửa trước.

"Được rồi, tôi muốn thuê căn phòng Lâm Diễm Hồ, đã chuẩn bị xong chưa?"

"Lâm Diễm Hồ, dạ vâng, cậu chủ, căn phòng kia đã chuẩn bị xong rồi. Nhưng cậu chủ, căn phòng mà ngài thích nhất hôm nay đã chuẩn bị trước, cậu chủ có muốn đổi."

"Không cần, tôi chỉ muốn dùng căn phòng đó." Ôn Đại lạnh lùng trả lời, đổi phòng khác anh còn lục soát chứng cứ cái gì, bắt gian cái gì nữa chứ?

"Vâng vâng vâng, cậu chủ, vậy tôi đây liền đi lấy thẻ cho ngài, mời ngài ngồi trên ghế sofa đợi một lát, uống chút sâm banh." Quản lý vội ân cần tiếp đón.

"Không cần, bạn gái tôi đã không thể chờ nữa rồi muốn đi lên phòng với tôi." Anh cũng không thật sự đến thuê phòng, hướng chỉ con mồi đã lên đó một hồi lâu. Bọn họ cũng không thể tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

"Vâng, cậu chủ, vậy tôi liền đi lấy thẻ." Nhìn thấy hai người quả thật đang vận vẹo áp sát vào nhau, dường như dính chặt ở một chỗ, hoàn toàn không hề có một khe hở. Quản lý âm thầm kinh ngạc, vội cúi người gạt đầu bước nhanh tới quầy, lấy được thẻ phòng liền bước vội trở lại, sau đó rất cung kính dâng lên.

"Không cần tiếp đón tôi nữa, đi làm việc của ông đi." Ôn Đại lấy được thẻ phòng, ôm Hải Long nhắm thang máy của khách sạn mà đi tới.

"Vâng, cậu chủ." Quản lý cung kính gạt đầu, lúc này đã không còn bước đến phục vụ nữa.

"Quản lý, hôm nay cậu chủ dẫn phụ nữ tới thuê phòng, như thế dường như có chút khác lạ?" Nhân viên phục vụ đỗ xe khó hiểu đi tới bên cạnh quản lý.

"Đúng vậy đó, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu chủ gấp gấp như vậy, hơn nữa cũng không dùng căn phòng mà cậu ta thích nhất, thật sự là quái lạ." Quản lý tán thành vừa buồn bực bắt đầu bói quẻ.

"Việc này không có gì kỳ quái, đổi phòng liền đổi ngay khẩu vị, cảm giác sẽ hưng phấn hơn một chút. Nhưng mà lần này đáng người của bạn gái mà anh ta dẫn theo thật là đoan trang." Nhân viên phục vụ đỗ xe nói rõ ý kiến.

"Đúng là rất đoan trang, nhưng mà tôi cảm thấy người phụ nữ đó hơi khác lạ, cả người gần như dán chặt vào người cậu chủ, dường như không thể tự đi được, có cảm giác giống như đang chơi thuốc." Quản lý lại nói lên điều nghi ngờ.

"Cũng có thể, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu chủ ôm bạn gái chặt như vậy, nói không chừng là thật sự chơi ma túy. Chỉ là nếu như cô ấy không chơi thuốc, vậy chứng tỏ cậu chủ rất thích cô ấy."

"Không phải chứ, tháng sau cậu chủ sẽ đính hôn mà." Quản lý có chút không tin.

"Cái gì mà không thể, loại người có tiền như cậu chủ, cho dù có vợ thì bên ngoài cũng có một đống người tình. Huống chi bên ngoài của cậu chủ lại tuần tú như vậy, đáng người lại cao lớn mạnh mẽ, phụ nữ tự động dâng đến cửa có thể ít hay sao?" Nhân viên phục vụ đỗ xe xem thường phân bác lại.

"Nói cũng phải." Quản lý gật đầu tán thành.

"Bên ngoài có xe tới. Quản lý, tôi đi làm việc trước."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Vừa đi vào phòng, Ôn Đại lập tức buông cánh tay đang ôm vòng eo nhỏ nhắn của Hải Long ra, sau đó khóa cửa lại. Lúc này anh mới sải bước hướng đến vách tường ngăn cách hai phòng.

"Cô tùy ý tìm chỗ ngồi đi." Anh vừa nói vừa lấy thứ đồ đã giấu bên trong quần áo ra, rồi dễ dàng lấy ra, sau đó nửa ngồi ở mép giường lớn, bắt đầu cài đặt từng thứ.

"Vâng, Ôn Đại." Hải Long gật đầu một cái, đang định bước đi, vừa ngẩng đầu, đối diện chính là một bức tranh lớn vẽ những hình ảnh khiêu khích, khéo léo để cho người đi vào không thể không liếc nhìn một cái vào cảnh tượng phía sau giường lớn, có thể kích thích treu đùa thị giác, có thể thôi thúc tạo nên không khí đầy sắc dục, nhưng --

Cô chỉ đóng giả làm bạn gái của Ôn Đại, cho nên bức tranh Xuân Cung Đồ* treo ngay chỗ này khiến cô lúng túng đỏ bừng mặt, vội e lệ cúi đầu, vội vàng nhìn về bộ ghế sa lon cách đó không xa. Ánh mắt đã không dám nhìn lung tung nữa, người tự nhiên cũng không dám nhúc nhích, chỉ ngoan ngoãn ngồi đó. (*: tranh khiêu dâm)

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người vì chờ đợi mà không hành động gì. Cho nên vẫn giữ yên lặng, trong phòng yên tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy

Đột nhiên, tiếng kêu ừng ực ừng ực vang lên, Ôn Đại sùng sột một chút, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hải Long.

Chân Hải Long chưa bao giờ muốn đập đầu chết như lúc này. Cô ăn ba bữa cơm rất đúng giờ đúng giấc, vừa tan ca liền bị Đại Hồ năn nỉ đến giúp đỡ. Bởi vì rất căng thẳng và lo lắng, cô cũng quên mất việc phải mua chút thức ăn để lót dạ dày, thế cho nên dạ dày đã không kiên nhẫn đòi khát lớn tiếng kháng nghị.

"Hải Long, Đại Hồ không dẫn cô đi dùng cơm trước sao?" Sắc mặt Ôn Đại trầm xuống

Đã đến giai đoạn món điểm tâm ngọt của buổi tối được đưa lên. Theo dự đoán của anh, phải hơn mười phút nữa, hai người đó sẽ 'làm việc', nhưng mà cũng chỉ khi bọn họ thật sự 'làm việc', anh mới có thể gọi điện thoại cho người ủy thác, đi đến đồn cảnh sát lập hồ sơ, sau đó sẽ cùng đi bắt gian với cảnh sát. Cho nên bây giờ vừa khéo là đến giai đoạn quan trọng nhất.

"Không có, xin, xin, xin lỗi. Ôn Đại, có phải tôi đã gây ồn ào làm ảnh hưởng đến anh." Hải Long then đến mức muốn chui xuống đất. Khao khát mặt đất có thể nhanh chóng nứt ra thành một lỗ lớn, để cho cô có thể chôn cả người vào. Bởi vì trước mặt là người đàn ông mà cô thầm yêu. Thế nhưng. . . , thế nhưng cô, hu hu, cô không muốn sống nữa!

"Cô không làm ảnh hưởng đến tôi, nhưng bây giờ tôi cũng không thể giúp cô gọi nhân viên phục vụ được." Ôn Đại tức giận đến mức muốn giết người. Tên Đại Hồ chết tiệt này, chớ bệnh viêm ruột thừa của anh khá hơn một chút. Tôi sẽ làm cho anh chết rất khó coi.

"Không, không sao, tôi có thể nhịn được." Nhưng vừa nói xong, tiếng ừ ư lại phát ra từ bụng cô không thể khống chế được, khiến cho cô- chủ nhân của tiếng kêu đó, bay hơi ngay tại chỗ, hai khuôn mặt đỏ bừng của cô đã đỏ nay lại còn đỏ hơn. Hu hu, cô thật sự thật sự không muốn sống nữa. . . .

"Ha ha." Ôn Đại không kìm được cười khê một tiếng, xem ra bụng của cô còn trung thực hơn cả cô, chỉ là giờ phút này cô không nhịn cũng không được.

"Xin, xin lỗi." Hải Long thật sự muốn chết. Xấu hổ đến mức không ngóc đầu lên được.

"Cô chân thành nói lời xin lỗi, chỉ là, đói bụng cũng không thể trách cô." Ôn Đại bất đắc dĩ lắc đầu, khóe mắt vô tình liếc thấy một vật.

"Hải Long, trên bàn bên kia có một giỏ hoa quả và một chút điểm tâm, cô ăn lót dạ trước, đợi lát nữa xong việc, tôi sẽ dẫn cô đi ăn cơm."

"Vâng, Ôn Đại, cảm ơn anh." Hải Long xấu hổ đứng lên, bụng thật sự đói đến mức không thể chịu đựng nổi, không thể không đi đến bàn trà theo như lời anh nói. Vừa đi đến cạnh bàn, chỉ thấy trên bàn thật sự đúng như lời anh nói, có một giỏ trái cây nhập khẩu, có loại táo bạc nhát thế giới, còn có sơn trà, thanh long, loại quả hiếm lạ. Khoan đã, mà ở bên cạnh giỏ trái cây lại có một khay điểm tâm nhẹ tinh xảo, cùng với chocolate mà cô thích nhất.

"Ôn Đại, những vật trên bàn tôi đều có thể ăn sao?" Cô nhịn không được nuốt nước miếng, ánh mắt căn bản không thể rời khỏi những viên chocolate tinh khiết hình trái tim kia.

"Ừ, những thứ đó đều là đồ tặng, không ăn thì cũng chỉ làm lợi cho khách sạn mà thôi." Ôn Đại liếc trộm cô một cái, vẻ mặt cô là muốn ăn nhưng lại không dám ăn, giống như một chú mèo con thêm ăn, đã chiếm được cảm tình của anh. Không nghĩ tới trong mắt anh người con gái này, Hải Long luôn luôn vô cùng đoan trang, thế nhưng cũng có vẻ mặt đáng yêu như vậy. Đặc biệt là cách ăn mặc trang điểm hôm nay của cô, không những làm anh cảm thấy bất ngờ, mà còn tương đối kinh ngạc.

"Ôn Đại, vậy tôi sẽ không khách sáo." Cô thật sự rất đói, mà lời nói này của anh quả thật như một loại thánh chỉ, khiến cho cô không do dự nữa. Cầm viên chocolate lên rồi vội đưa vào trong miệng. Giây tiếp theo. Hỗn hợp sữa tươi hòa lẫn với mùi rượu nguyên chất, lập tức tan ra trên đầu lưỡi. Woa! Thật là ngon! Cô kinh ngạc nhìn những viên chocolate, cô chưa từng ăn loại chocolate nào ngon như vậy. Rốt cuộc là chúng được làm từ loại nguyên liệu gì? Cô không kìm được lại cầm lấy một viên, từ từ thưởng thức, cố gắng dùng vị giác để tìm ra tất cả các loại nguyên liệu để làm ra loại chocolate này.

À, có rượu Brandy, sữa Hokkaido, nước trái cây. Ừm, còn một vị gì thế nhỉ?

Tiệc là chocolate đưa vào miệng thì tan rất nhanh, làm cho cô không kịp suy nghĩ. Cô không kìm được lại lấy thêm một viên, từ từ thưởng thức, cố gắng muốn nếm ra loại nguyên liệu đặc biệt này là thứ nguyên liệu gì --

Bỗng nhiên, một luồng cảm giác nóng ran khó hiểu, từ dạ dày lan ra toàn thân. Cô bỗng cảm thấy lưỡi khô, cuống quýt cầm lấy.... Chai nước suối đặt ở trên bàn trà, mở ra rồi ngửa đầu uống, mùi vị ngọt ngào này rất đặc biệt. Trong nháy mắt cảm giác khô nóng khó hiểu lại chạy khắp cơ thể, cũng khiến cho cô vừa uống một ngụm liền nghiện.

"Woa, nước suối này uống ngon thật." Cô không kìm được khen ngợi ra tiếng.

Khách sạn sáu sao đúng là không tầm thường, tặng điểm tâm cho khách, dù là chocolate hay nước suối, thức ăn đều ngon đến nỗi khiến cho cô ăn rồi lại muốn ăn thêm nữa.

Nước suối?

Ôn Đại chấn động, anh nhớ rõ đồ mà khách sạn Ôn Lam đưa tặng không phải nước suối, mà là thứ thuốc trợ dục để cho trai gái tới đây hoan ái uống. Trên thực tế loại sản phẩm tương tự như thế không chỉ có nước suối, mà còn có một hộp chocolate đã bỏ thêm mị dược --

Oh! Chẳng lẽ cô ấy cũng đã ăn rồi?

Anh vội vàng khăn trương xoay đầu lại, "Hải Long, ngàn vạn lần cô đừng ăn ~~~" Đúng lúc đó liền nhìn thấy Hải Long bỏ chocolate vào trong miệng, trong nháy mắt ba chữ chocolate đã bị tiêu biến, cả người cũng ngây ngốc chết đứng ngay tại chỗ.

"Ồn, Ôn Đại. Anh. Anh nói cái gì. Hi hi. Chocolate này thật là ngon"

Hải Long khê cười rộ lên, cảm thấy đầu óc mơ màng, cơ thể đang phiêu diêu, toàn thân lại nóng như đang ở trong lò thiêu, mà người đàn ông cô thầm mến. Chẳng biết tại sao, bỗng nhiên lại biến thành ba, bốn người --

Tiếng cười yếu đuối nũng nịu này, khiến lòng Ôn Đại trầm xuống. Anh biết như thế nên mặt mày nhắm mắt lại, sau đó lại mở mắt ra, hi vọng tình huống này không nghiêm trọng như anh tưởng tượng, hi vọng cô chỉ uống một ngụm nước và ăn một viên chocolate. Nếu không --- thì cái nào cũng thật sự nghiêm trọng!

"Cô đã ăn mấy viên chocolate?"

Anh nhìn cô chằm chằm, phát hiện khuôn mặt vốn dịu dàng của cô, trong nháy mắt trở nên đỏ bừng đầy yêu mị. Ngay cả đôi mắt trong veo kia, giờ phút

này cũng đã phủ lên một tầng sắc thái của dực vọng.

" Uhm. Ba, ba. Không, là, là. Là bốn. Bốn viên. " Hải Lòng cố gắng suy nghĩ để trả lời anh, nhưng đầu óc của cô càng lúc càng cảm thấy choáng váng, thân thể lại càng lúc càng yếu, cũng càng lúc càng nhẹ, nhẹ giống như giống như có thể bay vút lên trời cao, khiến cho cô không khỏi cảm thấy vui vẻ.

"Bốn viên?" Ôn Đại gầm nhẹ một tiếng, không thể tin được cô mà lại ăn hết bốn viên chocolate có chứa mị dược. Nên biết rằng ăn một viên chocolate thì sẽ trợ hứng, hai viên đủ sức lực, ba viên thì mãnh liệt điên cuồng, bốn viên quả thực là liều mạng, chứ đừng nói cô lại uống hết ít nhất nửa bình nước suối có chứa xuân dược. . .

Tìm anh run lên, lượng thuốc như vậy, đủ khiến cho người con gái đứng đắn trong trắng trở thành người đàn bà dâm đảng phóng túng. Anh nhất định phải nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện, nếu không sẽ không thể lường trước được hậu quả.

"Ôn. Ôn Đại. Tôi nóng quá. Điều, điều hòa hỏng rồi sao." Cô vô lực đứng lên, bởi vì nháy mắt trong cơ thể giống như có một lò lửa đang cháy bùng bùng, nóng đến mức cô bắt đầu lấy tay quạt quạt không ngừng.

"Không phải." Ôn Đại thảm than trong lòng.

Lúc này, máy nghe trộm truyền đến âm thanh khác thường, cho thấy con mồi cuối cùng cũng đã sập bẫy. Anh vội cầm điện thoại lên gọi cho người ủy thác.

"Điều hòa bị hỏng. Nếu không sao tôi lại nóng như vậy." Cô nóng quá nóng quá, một chút hiệu quả tạo gió của đôi tay cũng không có. Chiếc váy đang mặc trên người giống như đã biến thành áo bông dày cộm nặng nề, càng khiến cho cô nóng đến mức không thể chịu đựng nổi, vì thế cô đưa tay ra sau lưng, muốn kéo khóa váy xuống--

"Không được còi!" Ôn Đại tinh mắt phát hiện động tác của cô, vội xông lên ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

"Người ta nóng quá nóng quá. Anh tránh ra. Em muốn cởi quần áo. Đáng ghét. Buông em ra."

Hải Lòng hờn dỗi giãy giụa, không vui muốn hất tay anh ra rồi tóm lấy khóa kéo. Cô quả thực sắp nóng đến chết rồi..., tại sao anh phải tàn nhẫn như vậy?

Đáng ghét!

Đầu Ôn Đại như muốn nổ tung, nhưng cũng nghe thấy những lời này, chứng minh thần trí của cô đã hoàn toàn bị mê loạn. Cô luôn luôn lén lút thăm mền anh, cá tính bảo thủ lại hướng nội, căn bản không dám dùng cái loại giọng điệu tán tỉnh nũng nịu này nói chuyện với anh.

"Nóng quá. Nóng quá. Hu hu." Cô khẽ khóc nức nở, bị nguồn nhiệt trong cơ thể thiêu đốt, cảm thấy bỏng rát sắp phát cuồng.

Ôn Đại mềm lòng, bắt lấy cánh tay đang định kéo khóa xuống của cô, thiếu chút nữa vì giọng nói hút hồn quyến rũ của cô mà thả tay cô ra. Anh hít sâu một cái:"Cô thật sự rất nóng sao?" Không ngờ giọng nói của cô lại yêu kiều mê người như vậy.

"Ừm. Nóng quá. Nóng quá." Không giãy khỏi tay anh được, cô nóng đến mức đổi lại đi nắm tay anh, lại phát hiện tay anh man mát lành lạnh. Khiến thân thể nóng rực của cô cảm thấy mát hơn một chút, nhất thời không kim lòng được bắt đầu cọ xát, "Thật thoải mái. Uhm."

Ôn Đại giật nảy mình. Theo phản xạ rút tay về, đúng lúc này, tay cô lập tức kéo khóa váy xuống, lộ ra tám lưng trần bóng loáng ửng hồng --

"Chết tiệt!" Anh lấy lại tinh thần, khề nguyên rửa một tiếng, vội vuron tay ngăn cô kéo váy lại.

Nhưng dù làm thế, nịt ngực cotton bao bọc lấy bộ ngực đầy đặn của cô, và quần lót tam giác chất liệu cotton, cũng đã hoàn toàn hiển hiện ngay trước mắt anh.

"Ừm. Nóng nóng. Nóng." Cơ thể chỉ hơi mát một chút, vì bị anh ngăn cản mà cơ thể lại nóng rực lên một lần nữa. Sau khi cơ thể đã cảm nhận được cảm giác mát mẻ, đối với lần thứ hai này lại càng nóng rực hơn tưởng chừng như không thể chịu đựng nổi. Cô vùng vẫy giãy giụa dữ dội, muốn thoát khỏi tay anh, nhưng cũng không kim được mà dán vào người anh bắt đầu cọ xát.

"Chết tiệt." Ôn Đại đang định kéo cơ thể đột nhiên dính sát của cô trở lại, nhưng điện thoại lại đột nhiên được kết nối, truyền đến giọng nói của

một người phụ nữ.

"Ai vậy?"

"Lâm phu nhân phải không? Tôi là Ôn Đại thám viên của Sự Vụ Sở, bây giờ cô lập tức đến đồn cảnh sát tố giác, sau đó dẫn cảnh sát đến khách sạn Ôn Lam số phòng XXX. Chồng cô đã lên giường với người tình, cô muốn bắt gian động tác sẽ phải nhanh. A!"

Nói đến một nửa, thỉnh linh một cánh tay nhỏ nhắn, thừa dịp lúc anh đang cố giải thích ra chỉ thị, kéo mạnh áo sơ mi của anh, nhanh chóng luồn vào trong. Sau đó không chút khách khí mò mẫm sờ tới sờ lui.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lâm phu nhân ở đầu dây bên kia, bị tiếng hút không khí của anh dọa đến phát sợ.

"Ừm ừm. Thật thoải mái. Em muốn." Hải Lòng phát ra nhiều tiếng thờ dõc rên rĩ.

"Tiếng gì vậy?" Lâm phu nhân ở đây bên kia sừng sốt một chút, dường như cô nghe thấy tiếng rên rĩ làm nũng như mấy con mèo trong phim con heo. Nhưng cô mời thám viên, tuyệt đối không có khả năng người giúp mình bắt gian đang thân mật với phụ nữ, người phát ra âm thanh này là ai, câu trả lời lập tức được công bố.

"Ồ." Chết tiệt, đầu Ôn Đại thật sự sắp nổ tung, nếu để cho khách hàng biết được. Trong lúc hai người đang theo dõi, thám viên ăn nhảm đồ ăn kích dục mà khách sạn biếu tặng cho khách. Chắc chắn sẽ gây tổn hại rất lớn đến hình ảnh của Sự Vụ Sở.

"Cái con hồ ly tinh chết tiệt, có phải cô ta đã bắt đầu "rang com" với chồng tôi!" Gầm rống, Lâm phu nhân phát điên rồi. Nhưng nếu hai người đó không bắt đầu "rang com". Lâm phu nhân cũng đừng nghĩ sẽ bắt gian tại giường.

"Đúng, cô mau mau dẫn cảnh sát tới đây, rồ là tôi sợ sẽ đến không kịp." Ôn Đại cười khổ trả lời, chưa từng cảm thấy chật vật như thế này. Chỉ vì hai tay đều nắm lấy tay cô, khiến cho anh chỉ có thể dùng cơ thể của mình, áp chế ép chặt lấy cô.

Cơ thể không an phận giãy dụa, cứ lệch tư thế như vậy, khiến cho cả người anh cũng bắt đầu nóng lên, đặc biệt là nửa thân dưới.

Thật là chết tiệt.

"Ừm. Thật thoải mái. Em muốn." Cô bị thân thể cường tráng của anh áp chặt gắt gao. Chỉ cảm thấy thân thể anh man mát lạnh lạnh, khiến cho cô vận vẹo gối giữa cơ thể mãnh liệt hơn, muốn dùng sự mát lạnh của anh để gạt đi sự nóng bức của cô.

"Em rất khó chịu. Cho em. Hu hu." Tiếc rằng sức mạnh của anh khác xa cô.

Khiến cho cô không thể động đậy, cả thể xác lẫn tinh thần cũng không thể chịu đựng nổi sức nóng thiêu đốt trong cơ thể, Hải Lòng nhất thời nức nở nghẹn ngào cầu khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tìm Ôn Đại run lên, thân dưới đang ép chặt lên thân thể mềm mại, không ngừng truyền đến hương thơm nhàn nhạt của quả quýt và tiếng thờ gấp đầy quyến rũ của cô lại không ngừng thờ nhẹ nhàng vào lỗ tai anh. Việc này khiến cho sống lưng của anh dâng lên một nỗi tê dại, cả người thiếu chút nữa chìm đắm trong giọng nói êm ái thì thầm của cô, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

"Khó chịu cái gì? Cái con hồ ly tinh chết tiệt không biết xấu hổ! Tiên sinh, anh chờ tôi một chút, tôi lập tức dẫn cảnh sát đến, nhà tôi rất gần khách sạn Ôn Lam, chưa đầy mười phút, tôi sẽ khiến cho con à khó chịu hơn gấp bội."

Lâm phu nhân nói xong, không cho Ôn Đại có cơ hội đáp lời, liền nổi giận dùng dùng cúp máy.

Tiếng khóc này giống y như tiếng mèo kêu meo meo, khiến cho Ôn Đại mềm lòng. Nhìn thấy người con gái ở phía dưới mình đang ngân ngấn nước mắt, đã không thể gọi là dịu dàng thuần khiết nữa, mà thay vào đó đáng vẻ là kiểu diễm xinh đẹp quyến rũ, nước mắt đang không ngừng tuôn ra, càng khiến cho đôi mắt vốn ngày thơ trở nên rung rung nước mắt. Thật sự cực kỳ điềm đạm đáng yêu.

"Hải Lòng, đừng khóc." Anh đau lòng dùng tay lau nước mắt cho cô, cô trở nên như vậy, tất cả đều là lỗi của anh. Biết rõ đây là lần đầu tiên cô tới khách sạn Ôn Lam, và lại tính cách của cô lại bảo thủ, sống theo quy luật, chắc chắn không hiểu cái gọi là thuốc kích thích, kết quả anh lại sơ sót.

". Em rất khó chịu. Hu. Em nóng quá. Em muốn." Cô kêu khóc, hai chân vừa đau đốn chống chọi vừa đá đập lung tung, cô muốn sự lạnh lẽo của anh, cô muốn."Cho em cho em. Tại sao anh lại không cho em. Em thật sự rất khó chịu."

Ôn Đại cười gương nhắm mắt lại. Cô là thư ký của anh, cũng là nhân viên mà anh hài lòng nhất, một khi đã cho cô thứ mà cô nghĩ là mình muốn, như vậy sẽ làm xáo trộn mối quan hệ bình thường giữa bọn họ. Bởi vì anh không hề thích cô, nếu như cô không phải là trinh nữ, có lẽ anh sẽ không thể nào làm thỏa mãn được cô, nhưng nhưng--

"Ừm ừm Em rất khó chịu. Quý tha mà bắt anh đi, cho em cho em." Cô phát cuồng vặn vẹo cơ thể.

Sao anh có thể độc ác thấy chết mà không cứu? Cô chỉ muốn sự lạnh lẽo của anh, vì cái gì mà anh lại keo kiệt không chịu cho cô?

"Hài Lòng. Tôi dẫn em đến phòng tắm để gội nước cho mát, như vậy có thể sẽ làm dịu đi một chút. Chờ tôi giải quyết xong chuyện mà khách hàng nhờ, tôi sẽ đưa em đi bệnh viện." Ôn Đại đau lòng lại càng tự trách mình.

"Ừm Phù. Thật thoải mái." Được anh ôm vào lòng, cơ thể hai người bởi vì sự động chạm này mà cũng lập tức khuấy động bốc cháy.

"A. A. Thật thoải mái. Ừm. Thật thoải mái." Vì cơ thể được cọ xát mà sáng khoái hứng khởi, khiến cho cô làm lơ anh, thậm chí cả gan cọ xát khắp người anh.

Chết tiết!

"Đừng như vậy." Hô hấp của Ôn Đại càng thêm dồn dập, trước ngực được bộ ngực đầy đặn mềm mại của cô cọ xát mạnh, quả thật làm cho anh suýt không đè nén được dục vọng.

"Aha. A." Hài Lòng hoàn toàn đắm chìm trong khuôn ngực mạnh mẽ của anh mà cọ xát tới lui nhanh rồi chậm. Toàn bộ lý trí bị cảm giác khoan khoái phần khởi này ăn mòn, không ngừng thở hổn hển.

Mà lúc này, Ôn Đại bởi vì phải ôm cô đi đến phòng tắm, đôi tay không thể khống chế được cô, cho nên hai tay cô cũng được trả tự do, liền không an phận vừa ôm lấy cổ anh, vừa kéo chiếc áo sơ mi anh vẫn đang mặc trên người, dán chặt đôi môi vào cổ anh, còn không ngừng gặm cắn liếm nhẹ vành tai của anh.

Ông trời. Người đàn ông nào có thể chống đỡ sự mê hoặc gấp bội như vậy, trừ phi anh là Liễu Hạ Huệ --

"Hài Lòng, đừng như vậy." Anh thở hổn hển, cố gắng chống lại sự mon men khiêu khích của cô, làm cho đôi chân như sắp nhũn ra, kiên cường chống đỡ, ánh mắt hướng đến nơi cần đi đến.

Hơi thở hỗn loạn của cô không ngừng phả ra ở nơi mẫn cảm nhất của cổ anh. Cơ thể anh bị ảnh hưởng một cách nghiêm trọng, rõ ràng cách phòng tắm không xa, nhưng lại khiến cho anh có cảm giác 'ở gần ngay trước mắt mà như xa cách tận chân trời'. Anh sai bước càng lúc càng thấy căng thẳng khó chịu.

Chết tiết, anh không thể nhanh được,

Không ngờ Hài Lòng cái người sau khi dùng thuốc kích thích, lại từ một cô gái ngoan ngoãn biến thành một tiểu yêu tinh mê người. Càng không nghĩ tới là, anh mà lại bị cô nàng đáng ghét này khơi lên dục vọng mãnh liệt, hết lần này đến lần khác cô lại khiến cho anh bất ngờ, nhưng cô cũng là người mà anh không thể đụng chạm --

"Thật thoải mái. Aha." Người nào đó ở trong ngực anh đâu có để ý đến anh, đôi môi ẩm ướt nóng hổi di chuyển dọc theo vành tai anh, gặm cắn liếm nhẹ mời gọi đôi môi anh. Thậm chí kích động điên cuồng đuổi lười ra mót lấy anh.

"Đừng như vậy. Ừm." Ôn Đại muốn né tránh khuôn miệng của cô, nhưng bị hai tay cô ôm lấy nên không thể nhanh nhẹn né tránh sự xâm lược của cô, cuối cùng vẫn bị cô tập kích thành công.

Nhưng khi môi lưỡi của hai người quện vào nhau, dục vọng mãnh liệt mà anh cố gắng đè nén nhất thời bùng nổ như con hổ xổng chuồng, mạnh mẽ đến mức không gì có thể chống lại được, chuyển từ thể bị động sang chủ động, cuồng dã hôn cô --

Hai người đứng trước phòng tắm, hôn nhau mãnh liệt hăng say, cho đến khi cô không thể hít thở được rủ xuống xụi lơ trong lòng anh. Anh mới phát hiện cô không hít thở khi hôn!

"Chết tiết, sao tôi lại hôn hít cuồng nhiệt với em?" Anh thở hổn hển, ảo não nhìn chăm chăm vào người con gái đang xụi lơ trong ngực anh.

Cho dù nụ hôn của cô có tư vị ngọt ngào như thế nào, anh cũng không nên choáng váng.

Bất đắc dĩ hít sâu vài lần, anh vội vàng sai bước, ôm cơ thể đang tạm thời ngất đi vì thiếu dưỡng khí của cô đi vào phòng tắm. Nhẹ nhàng đặt cô lên sàn nhà cẩm thạch sáng bóng đến mức có thể soi rõ bóng người, sau đó mở vòi nước của bồn tắm uyên ương cỡ lớn, mặc cho nước lạnh ào ào chảy xuống.

Cho đến khi nước dâng lên khoảng nửa bồn tắm, anh mới tắt đi, sau đó chậm rãi quay đầu, nhìn chăm chú vào người nào đó vẫn còn đang mê mẩn.

Nhìn thấy cô bởi vì hôn cuồng nhiệt mãnh liệt mà đỏ bừng cả khuôn mặt. Đôi môi bởi vì hô hấp mà khẽ hé ra, cái lưỡi ngọt ngào màu hồng phấn kia, nháy mắt đã khiến anh nhớ lại nụ hôn nóng bỏng của mấy giây trước, hô hấp vốn đã ổn định, lần nữa lại rối loạn.

Anh định di dời tầm mắt, nhưng giống như bị yêu nữ trong rừng rậm mê hoặc, anh hoàn toàn không thể khống chế được, nửa ngồi bên cạnh cô, đưa tay chạm nhẹ đôi môi đã bị anh hôn hít mạnh bạo. Đôi môi đầy đặn đỏ hồng đầy mê hoặc, biết được tư vị của cô ngọt ngào đến mức không thể tưởng tượng nổi như thế, anh không kìm được cúi đầu xuống --

"Ừm." Cô khẽ rên một tiếng, chậm rãi mở mắt, đập vào mắt cô chính là khuôn mặt của người đàn ông mà cô yêu say đắm nhất, cô theo bản năng vươn tay. Giống như 8 ngón chân rùa ôm lấy gáy anh, sau đó quần quít duy trì nụ hôn, nụ hôn này khiến cho cả người cô nhũn ra.

"Phù. phù. . . ." Anh phải đẩy cô ra. Anh không nên lại hôn cô cuồng nhiệt, nhưng đôi môi của cô lại mềm mại như thế, tư vị của cô lại ngọt ngào như thế, khiến cho anh căn bản không nỡ đẩy cô ra. Hai tay anh thậm chí không thể khống chế được mà vuốt ve nơi mềm mại của cô, dù bị nịt ngực ngăn cách, vuốt ve vuốt ve. Nhưng vì không thỏa mãn, thoải mái mà vận vẹo thân thể --

"Em ngâm trong nước trước đi, như thế sẽ thoải mái hơn một chút." Chết tiệt, ngay cả anh cũng phải ngâm nước lạnh rồi, chỉ tiếc anh không thể. Bởi vì tính toán thời gian thì cái người ủy thác kia cũng đã ở trước cửa phòng chờ anh rồi.

"Ngoan, em đừng nhúc nhích." Anh vỗ về vội ôm lấy cô, đặt cô vào trong bồn tắm lớn --

"Oh ~" Cô thỏa mãn khẽ kêu một tiếng, "Rất thoải mái nha."

Ôn Đại nghe thấy thế chỉ có thể cười khò, bây giờ cô rất thoải mái, nhưng anh lại không thoải mái chút nào, thậm chí anh còn có việc quan trọng phải làm.

Nhưng, để một mình cô ở trong này, an toàn không?

"Hải Lòng, em ngoan ngoãn chờ ở đây, ngâm nước lạnh, tôi sẽ mau chóng trở về." Anh không nhận được dặn dò. Nghi rằng thần trí bị xuân dược khống chế của cô, sẽ không ngoan ngoãn nghe theo lời dặn dò của anh.

"Thật thoải mái. Ừm." Ngọn lửa trong cơ thể tạm thời bị nước lạnh dập tắt, cô chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu, vui sướng nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói nhỏ.

Ôn Đại thấy thế, không khỏi cười khò lắc đầu. Ít nhất cô đã không nóng đến mức bật khóc. Tin rằng cơ thể cô tạm thời được thỏa mãn, hẳn sẽ không rời khỏi nơi khiến cho cô cảm thấy thoải mái, cho nên anh hãy cứ nhanh chóng đi ra bên ngoài gặp người ủy thác, nếu không rề rà chậm chạp sẽ làm tổn hại đến danh dự của Sự Vụ Sở.

Nghĩ đến đây, anh vội xoay người rời khỏi phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ôn Đại chỉnh trang lại diện mạo, cầm lấy thiết bị dùng để lục soát tìm chứng cứ, lúc này mới mở cửa phòng.

"Lâm phu nhân, bây giờ cô muốn đi vào sao?"

"Đợi một chút, bạn tôi còn chưa --"

Quả nhiên, người ủy thác đã đến, nhưng sau khi nhìn thấy sự xuất hiện của anh, cuộc đối thoại lập tức bị bỏ dở. Tất cả mọi người trên hành lang đều quay đầu nhìn anh.

Chỉ thấy một người phụ nữ có khuôn mặt đầy vẻ giận dữ, mặc trên người chiếc váy Chanel, đứng ở trước cửa phòng số XXX trên hành lang, bên cạnh là hai cảnh sát khu vực, nhưng ở phía sau cảnh sát, là quản lý khách sạn Ôn Lam.

"Cậu." Quản lý thầm kêu than, vội vã khăn trương muốn chạy đến trước mặt Ôn Đại, chuẩn bị giải thích tình hình này với anh.

Hắn cứ tưởng rằng có người dẫn cảnh sát đến khách sạn bắt gian, hẳn sẽ không kinh động đến phòng của cậu chủ, ai ngờ --

Hắn sai rồi!

"Lâm phu nhân, thật xin lỗi, đã để cho cô chờ lâu." Ôn Đại không để ý tới hắn, trực tiếp đi đến trước mặt Lâm phu nhân và cảnh sát, lạnh nhạt gật nhẹ đầu.

"À. Anh có phải là trình thám Ôn Đại gì đó không? Vừa rồi chính anh gọi điện thoại cho tôi sao?"

Lâm phu nhân nhận ra anh, khuôn mặt giận dữ nháy mắt biến thành khuôn mặt tươi cười, khiến cho hai người cảnh sát và người quản lý đứng bên cạnh thấy mà choáng mắt.

Vừa rồi khuôn mặt còn đáng ghét xấu xa như mẹ kế, không ngờ người đàn ông anh tuần xuất chúng vừa xuất hiện, cô ta lập tức dùng khuôn mặt tươi cười nghênh đón. Thật sự là.

"Ừm" Ôn Đại gật đầu.

Không thể nào! Quản lý cứng lưỡi ngây ngốc nhìn cậu chủ khách sạn nhà mình, thì ra cái người phụ nữ dẫn cảnh sát tới cửa phòng bắt gian, rốt cuộc là -

"Trời ạ, tôi thật sự vinh hạnh, có thể khiến cho trình thám Ôn Đại đích thân ra tay." Lâm phu nhân hăng hái đi tới trước mặt Ôn Đại, tiếng tăm của Ôn Đại đúng là như sấm bên tai*. (*: là lời ca tụng khi mới gặp người nổi tiếng)

Những lời này lại khiến cho hai người cảnh sát và người quản lý trở mắt đứng nhìn.

Có làm hay không, loại chuyện bắt gian như thế này, được coi như là chuyện xấu trong nhà, cô ta lại còn vinh hạnh nữa chứ!

"Cô khách sáo quá rồi, chỉ là đúng lúc tôi rảnh rỗi. Lâm phu nhân, cô chuẩn bị xong chưa, muốn đi vào không?" Ôn Đại trả lời lạnh nhạt, cả trái tim đều nghĩ đến Hải Long, người vẫn đang ngâm mình trong bồn tắm lớn. Hơn nữa, anh chưa khóa cửa phòng, nếu cô lên chạy ra, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

"Tôi đã chuẩn bị xong rồi, cái con hồ ly tinh không biết xấu hổ, tôi muốn cô ta phải trả giá thật đắt ngay lập tức." Lâm phu nhân nôi câu gật đầu, không những trở thành khuôn mặt mẹ kế lúc trước đó, mà còn có thêm một ngọn lửa lớn đang cháy phừng phực.

Hai người cảnh sát và người quản lý khách sạn đứng ngay bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, lập tức có chung nhận thức --

Phụ nữ đúng là động vật hay thay đổi nhất, hơn nữa tốc độ biến đổi sắc mặt còn nhanh hơn so với việc lật sách.

"Anh cảnh sát, phiền hai anh, có thể gõ cửa rồi." Ôn Đại không lãng phí thời gian quay đầu nhìn về phía cảnh sát Át đang đứng gần cửa phòng nhất .

"Vâng." Cảnh sát Át không tự chủ được cung kính trả lời, sau đó đưa tay gõ mạnh vào cửa phòng, gõ liên tục cho đến khi người trong phòng trả lời mới dừng tay.

"Ai vậy?" Một giọng nam hơi nghi ngờ vang lên phía sau cửa.

"Mở cửa. Cảnh sát kiểm tra." Cảnh sát Giáp nghiêm túc trả lời.

"Cái gì? Khách sạn Ôn Lam cũng bị kiểm tra?" Tiếng kêu sợ hãi của người đàn ông lại vang lên phía sau cửa.

"Mở cửa nhanh." Cảnh sát Giáp không vui thúc giục.

"Vâng Vâng." Người đàn ông vội vàng mở hé cửa, còn chưa kịp phản ứng, cảnh sát đứng sau lưng Ôn Đại lập tức bước lên dùng sức đẩy cửa ra, người đàn ông ở sau cánh cửa bất ngờ không kịp đề phòng, bị đẩy lui về phía sau vài bước.

"A!" Người phụ nữ ngồi ở trên giường thấy thế sợ đến mức không ngừng thét chói tai.

Ôn Đại bước nhanh vào phòng, không nói hai lời liền cầm lấy máy chụp hình, vội vàng hướng về phía đôi nam nữ đang quần khăn tắm điên cuồng chụp một hồi --

"A! Đừng chụp, đừng chụp!" Đôi nam nữ cảm thấy đại sự không ổn kinh hãi thay phiên nhau kêu la.

Ôn Đại căn bản không để ý tới. Chụp xong đôi nam nữ, lập tức quay lại chụp mờ hỗn độn trên giường lớn. Sau khi chụp xong hết, anh lấy mọi cái bao tay nhựa từ túi sơ mi ra rồi đeo vào, người liền đi về phía thùng rác bên cạnh giường lớn, vừa đi vừa lục tìm những thứ rải rác trên mặt đất, sau đó nhét toàn bộ vào thùng rác, tiếp đó cầm túi lên đóng lại.

Ngay sau đó lại vọt vào phòng tắm, giống như làm phép, hễ là thứ mà đôi nam nữ kia từng sử dụng, anh nhặt lên tất cả chúng rồi nhét vào túi rác trong phòng tắm. Sau đó cầm lên gói lại rồi mới đi đến bên cạnh Lâm phu nhân người đang trở mắt nhìn đến sững sờ.

Trên thực tế, không chỉ mình cô ta sửng sờ đứng ngay tại chỗ. Mà ngay cả hai người cảnh sát và người quản lý khách sạn cũng đều trở mắt nhìn, chỉ vì những động tác liên tiếp này của anh, từ đầu đến cuối chưa tới ba phút mà đã xong việc.

"Anh cảnh sát, tất cả cái này đều là chứng cứ thông dâm mà hai người bọn họ đã sử dụng qua, phiền các anh cất kỹ." Anh lấy hai túi nhựa lớn, vừa nói vừa đưa cho hai người cảnh sát khu vực. Hai người họ đã nhìn đến mức dẫn ra.

"Ồ, đúng rồi." Cảnh sát Giáp lúc này mới lấy lại tinh thần, bội phục nhận lấy.

Báo án về bắt gian, hẳn đã gặp qua rất nhiều lần rồi. Nhưng có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã hoàn thành việc chụp hình lần lục soát

chứng, thì đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Thật sự khiến cho người ta không thể không giơ ngón tay cái lên với anh ta.

"Lâm phu nhân, những tấm hình này, vật phẩm và được cảnh sát làm chứng, cô có thể yên tâm đi đến đồn cảnh sát ghi nhận lại, nhân tiện liên lạc với luật sư của cô đến gặp bên kia."

"Đồ đàn bà thúi. Cô thật to gan, dám tìm người điều tra tôi!" Người đàn ông đứng bên cạnh, rốt cuộc cũng hiểu được đang xảy ra chuyện gì, nhất thời tức giận vọt tới bên cạnh vợ mình, sắp giáng một bạt tay--

"A!" Lâm phu nhân sợ hãi cúi đầu.

Ôn Đại tình mắt kịp thời bắt được cánh tay của người đàn ông đó, nhẹ nhàng vận lại phía sau.

"Áy da da. Đau chết tôi rồi." Người đàn ông đau đến nhe răng nhe miệng, không ngừng kêu đau.

"Anh cảnh sát, tôi thấy thường ngày ông Lâm có thể có khuynh hướng bạo lực gia đình hoặc làm tổn hại đến Lâm phu nhân, phiền hai anh làm chứng cho hành vi vừa rồi của hắn ta, nhân tiện ghi chú rõ một chút." Ôn Đại lạnh lùng nói rõ, còn muốn đứng trước mặt anh mà gây thương tổn cho người ủy thác, thật sự chán sống mà.

"Được, không thành vấn đề." Cảnh sát Át có chút xấu hổ gật mạnh đầu. Nếu anh ta không nhanh tay lẹ mắt, cái cô Lâm phu nhân đã bị đánh. Mà bọn họ thân là người bảo vệ nhân dân, phản ứng cũng không nhanh như anh ta.

"Lâm phu nhân, cô đừng lo lắng, hắn ta sẽ không thể gây thương tổn cho cô nữa, yên tâm đi theo cảnh sát thôi."

"Ừ, cảm ơn anh, trinh thám Ôn Đại, nếu không phải anh, tôi có thể đã. Hu hu." Lâm phu nhân buồn bã khổ sở rơi nước mắt.

Đàn ông ở ngoài bắt cả hai tay, đã là việc không thể chịu nổi, bây giờ lại thẹn quá hóa giận muốn đánh cô, thử nghĩ sao cô lại có thể không đau lòng, khổ sở?

"Đừng nói như vậy, đây là việc tôi phải làm. Quản lý, việc này phiền ông xử lý." Ôn Đại lắc đầu, cô ấy là người ủy thác của Sự Vụ Sở bọn họ. Anh đương nhiên có nghĩa vụ vì cô ấy mà giải quyết vấn đề.

"Vâng. Cậu chủ." Bị điểm tên, quản lý lúc này mới cung kính bước lại.

Nhìn thấy Ôn Đại xoay người rồi định chạy lấy người, Lâm phu nhân sững sốt một chút, liên tục không ngừng gọi anh lại: "Trinh thám Ôn Đại, anh không đi cùng tôi đến đồn cảnh sát để ghi chép lại sao?"

"Không được, tôi đi nói thì không tiện lắm, huống chi những việc sau đó đều giao cho luật sư chuyên nghiệp xử lý, cũng có thể giúp cô giành được nhiều quyền lợi hơn." Ôn Đại lắc đầu, Sự Vụ Sở chủ yếu chỉ giúp người ủy thác lục soát tìm kiếm chứng cứ thôi.

"Ồ, được rồi, vậy tôi đây liền gọi điện thoại cho luật sư."

"Vậy tôi đi trước một bước, anh cảnh sát, vậy Lâm phu nhân thì phiền các anh bảo vệ." Ôn Đại nói xong, liền xoay người rồi đi cũng không quay đầu lại.

"Được rồi." Cảnh sát Át gật đầu một cái.

"Anh cảnh sát, tôi chỉ là quá tức giận, tôi cũng không có khuynh hướng bạo lực gia đình hoặc gây thương tổn đến vợ tôi." Ông Lâm hoảng hốt muốn giải thích.

"Ông Lâm, ông có gì muốn nói thì đến đồn cảnh sát rồi hãy nói." Cảnh sát Giáp nghiêm túc nói.

"Hu hu. Làm thế nào bây giờ?" Người phụ nữ ngoại tình sợ hãi hoảng sợ khóc.

"Được rồi, mọi người đi cùng tôi đến đồn cảnh sát để làm bản tường trình."

Cứ như vậy, đoàn người rời khỏi khách sạn Ôn Lâm, chỉ còn người quản lý ở lại khắc phục hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nóng.

Cô nóng quá.

Hải Long ngâm mình trong bồn tắm. Lúc bắt đầu, đúng là cô cảm thấy rất thoải mái, rất mát mẻ, nhưng không bao lâu, lại bắt đầu dần dần nóng ran, đặc biệt là áo ngực và quần lót đang mặc trên người đã ướt đẫm dính chặt lên da, làm cho cô cực kỳ không thoải mái.

Vì vậy, cô đứng lên, bước ra khỏi bồn tắm mát xa cỡ lớn, cởi áo ngực và quần lót ẩm ướt đang dính chặt vào người, những thứ khiến cho cô cảm thấy nóng bức khó chịu. Sau đó ném xuống dưới đất, ai ngờ cái động tác rất tự nhiên này, lại làm cho đôi tay vô tình suột qua chạm phải bộ ngực, một dòng khoái cảm nóng bỏng nhất thời mãnh mẽ xông thẳng lên óc--

"A. Thật thoải mái nha." Cô không kịp được phát ra tiếng thở gấp trầm thấp. Không hiểu đây là loại cảm giác gì, mà lại khiến cho cô cảm thấy thoải mái dễ chịu như vậy.

Cô không nhịn được lại muốn thử nghiệm khoái cảm mãnh liệt này thêm một lần nữa, cho nên một lần nữa đưa ra sức vuốt ve bộ ngực đầy đặn của mình. Luồng khoái cảm nóng rất này, quả nhiên một lần nữa xông thẳng lên óc, khiến cho thân thể cô cảm thấy có một luồng khoái cảm rung động mạnh mẽ . . .

Oh. Thật sự rất thoải mái.

Cô càng say sưa ra sức vuốt ve, khoái cảm càng mãnh liệt xông thẳng óc, làm cho cả người cô nhất thời đứng không vững, vô lực xụi lơ trên nền đá cẩm thạch. Nhiệt độ lạnh lẽo của nền gạch lập tức mang đến cho cô một loại cảm giác khoan khoái dễ chịu toàn thân, khiến cho cô không kịp được duỗi thẳng cơ thể.

Nhưng mà, cảm giác thư thái thoải mái như vậy cũng chỉ duy trì được mấy giây, cảm giác nóng ran khó chịu, lần nữa lại sôi trào mãnh liệt cuốn lấy toàn thân. Đặc biệt ngay chỗ riêng tư của cô, lại càng ngứa ngáy khác thường giống như có mấy con sâu nhỏ đang bò, đang chui vào thật sự rất khó chịu. Khiến cho đôi tay cô vốn đang vỗ về chơi đùa vuốt ve bộ ngực, cũng không nhịn được nữa mà dờn xuống, muốn lấy những con sâu nhỏ đang chui vào chỗ tư mật ra.

Không ngờ, đầu ngón tay vừa mới chạm vào chỗ riêng tư ấy, một dòng khoái cảm càng cay nóng hơn so với vuốt ve bộ ngực, trong nháy mắt giống như dờn núi lấp biển, đánh úp về phía thân thể, khiến cho cô cảm thấy rung mình vui sướng khôn xiết. Một loại cảm giác trước nay chưa từng có --

"Ừm A.. a. Thật thoải mái. Ừm"

Cô thỏa mãn nhắm mắt lại. Ngón tay bắt đầu vuốt ve nhanh hơn, cô phát hiện, đầu ngón tay kéo ra đưa vào càng nhanh, thân thể càng vui thích mãnh liệt.

Đã hơn 10' trôi qua. Khi Ôn Đại mở cửa phòng tắm ra, đập vào mắt chính là cảnh tượng này, cả người anh nghẹn hống chấn động đứng nguyên tại chỗ, nhìn trần trời.

Chỉ thấy Hải Long mở rộng hai chân, một tay vuốt ve bộ ngực đầy đặn kiêu ngạo, một tay vỗ về chơi đùa nơi riêng tư, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu dâm lăng . . .

". A. Ừm Thật thoải mái."

Ông trời ơi!

Anh không kịp được miệng đắng lưỡi khô, hô hấp dồn dập, anh đã nhìn thấy phụ nữ trong những tư thế này, cũng đã nghe thấy tiếng rên rỉ đầy nữ tính, dù ở trong phim A, hay là trong thực tế. Cũng chưa từng khiến cho tinh thần và thể xác của anh rung động kích thích mãnh liệt như vậy. Ham muốn đến vừa nhanh vừa mạnh lại vừa cấp bách, khiến cho trong nháy mắt đầy quần anh đã bắt đầu cương cứng, đồng thời giật mình phát hiện, anh vậy mà lại muốn bất chấp tất cả xông lên phía trước muốn cô --

Không! Anh không thể muốn cô, một khi anh muốn cô, cuộc đời của cô sẽ bị anh hủy hoại!

Bởi vì anh không yêu cô, bởi vì tháng sau anh sẽ phải đính hôn với Lâm Uyển Nhi, bởi vì cô là một cô gái ngây thơ thuần khiết, cho nên anh phải nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện điều trị, không thể nhân lúc cô bị thuốc khống chế mà hèn hạ vô sỉ cướp đi sự trong trắng của cô.

"Ừm ừm Thật thoải mái."

Từng tiếng từng tiếng kêu dâm đắng của cô, không ngừng xông vào lỗ tai anh. Âm thanh kia quả thật như ác ma gọi hồn, không ngừng muốn chinh phục suy nghĩ, lý trí và các giác quan của anh, khiến cho anh thật sự muốn bất chấp tất cả liều lĩnh chiếm lấy sự hỗn nhiên trong sáng ngọt ngào của cô --

"KHÔNG ĐƯỢC!" Anh gầm nhẹ một tiếng, cố gắng phốt lờ thân dưới, cự tuyệt bị tiếng kêu dâm đắng quyến rũ của cô dần làm cho mê hoặc tâm trí.

"Ừm"

Tiếng kêu dâm đắng đầy thỏa mãn, tiếng thờ dục dồn dập sắp đạt đến cao trào, cùng với dáng vẻ đang không ngừng vuốt ve bộ ngực và chỗ riêng tư của cô, liên tục mê hoặc quyến rũ thính giác và thị giác của anh --

"Không được!"

Anh lại cố gắng phớt lờ thân dưới, cắn răng một cái, bước nhanh lên phía trước một bước, không để cho ánh mắt dừng lại trên thân thể kiều diễm ửng hồng tuyệt đẹp của cô.

"Chết tiệt! Hải Lông vậy mà lại trở nên quyến rũ xinh đẹp như thế này." Anh khó mà tin được, đưa tay cầm lấy khăn lông ở bên cạnh lên, quần thân thể nóng bỏng gọi cảm đầy nữ tính này lại. Anh suýt tí nữa cầm giữ không được, nhưng ruột gan anh vẫn quặn xoắn đau đớn như cũ.

". Không muốn không muốn." Chỉ còn một giây nữa là cô đã sắp được thỏa mãn, ai ngờ anh lại phá hỏng tất cả, khiến cho cô khóc lóc khó chịu bội phần, kêu la, điên cuồng muốn lấy khăn lông đang che ở trên người ra.

"Hải Lông, cô tỉnh táo lại một chút đi, Hải Lông." Ôn Đại cười bất đắc dĩ nâng cao giọng, đồng thời đưa tay ngăn cô lại.

Cô giãy giụa khiến cho khăn lông lớn tuột ra, lộ ra một bộ ngực trắng nõn đầy đặn đầy đặn, khiến cho miệng mồm của anh trở nên khô khốc.

Cứ tưởng rằng cả người cô cả trên lẫn dưới, căn bản không có một chỗ nào có thể hấp dẫn nơi ấy của anh, trừ năng lực làm việc và tay nghề tuyệt vời của cô, ai ngờ --

Anh đã sai hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hải Lông vốn đang không ngừng giãy giụa kêu khóc đột nhiên ngưng mọi động tác. Rất cố gắng mở đôi đồng tử xinh đẹp bị ảnh hưởng bởi thuốc ra, muốn nhìn rõ người đàn ông trước mặt.

Đúng là người đàn ông mà cô yêu say đắm!

"Ôn. Ôn Đại." Cô vô lực khổ sở kêu.

Rốt cuộc cô bị gì thế này?

Đầu óc của cô thật sự mơ màng thật sự choáng váng, người lại càng nóng bức khó chịu sắp phát cuồng. Có phải cô ngã bệnh rồi không? Có phải cô sắp chết rồi không?

Nếu không thì tại sao đôi mắt đen nhánh sâu thẳm kia luôn thấy được sự thẹn thùng bối rối của cô, đang khổ sở nhìn cô, nhưng thần trí mình vẫn sáng suốt cố gắng gượng của cô, lại dần dần tan rã.

"Hải Lông, tôi biết em rất khó chịu, cố chịu đựng thêm một chút nữa, được không? Tôi lập tức đưa em đi bệnh viện." Giọng nói đau đớn của cô nín chặt trái tim anh, tất cả đều là lỗi của anh, càng đáng chết hơn chính là. Anh vẫn muốn chiếm lấy cô như cũ --

Chết tiệt, anh quả thực là cảm thú!

Anh thầm mắng mình. Đưa tay ôm lấy cô, bước nhanh ra khỏi phòng tắm.

"Ôn Đại." Hải Lông không kìm được rơi nước mắt. Nếu bây giờ cơ thể cô không khó chịu đến mức sắp khiến cho cô phát cuồng, thì anh tuyệt đối sẽ không bao giờ ôm cô.

Nhưng mà, cô thật sự rất thích rất thích anh. Nhưng lại chưa từng có dũng khí mà tỏ tình với anh. Nếu cô thật sự cứ như vậy mà chết đi, cô nhất định sẽ chết không nhắm mắt, cô nhất định sẽ cảm thấy tiếc nuối.

"Đừng nói gì cả, giữ lại một chút hơi sức." Nhìn thấy nước mắt của cô, anh biết cô thật sự rất đau đớn. Lông Ôn Đại không tự chủ bị nín chặt, sai bước càng lúc càng nhanh.

Không, cô nhất định phải nói, nếu không cô nhất định sẽ rất hối hận, rất hối hận khi không thể nói cho anh biết trước khi cô chết đi.

"Ôn Đại. Em thật sự rất yêu anh rất yêu anh rất yêu anh."

Cơ thể Ôn Đại chấn động, vì lời thông báo, tỏ tình mà cô vừa thỉnh thoảng nói ra. Cả người quả nhiên đứng yên tại chỗ.

"Anh biết không? Em thật sự rất yêu anh rất yêu anh rất yêu anh, nhưng. Em biết anh sẽ không yêu em. Nhưng. Em vẫn rất yêu anh."

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống hòa với những lời được nói ra, rơi xuống cánh tay cô mà anh đang ôm lấy. Cũng làm ấm áp trái tim anh.

Anh đương nhiên biết cô yêu anh, chỉ là dù như thế nào anh cũng sẽ không yêu cô.

"Em thật ngốc, tại sao lại muốn yêu loại đàn ông như tôi?" Anh không hiểu. Biết rõ anh sẽ không yêu cô, tại sao cô vẫn muốn yêu anh cơ chứ?

Đôi mặt với một người đàn ông vĩnh viễn sẽ không đáp lại tình yêu của cô, cô nhất định sẽ bị tổn thương, không phải sao?

"Ôn Đại. Em yêu anh yêu anh yêu anh." Cô khổ sở không ngừng than nhẹ, sóng nhiệt trong cơ thể khiến cho cô căn bản không nghe thấy những lời anh đã nói, chỉ có thể không ngừng lặp lại lời tỏ tình của mình.

Trong lòng Ôn Đại chấn động, trong đầu nhất thời hiện lên những lời bà nội đã nói--

Trên đời này thật sự có tình yêu đích thực, bà tin con bé Hải Lòng kia chính là người thật lòng yêu con.

"Em muốn tôi yêu em không?" Anh cười khổ cúi đầu chăm chú nhìn cô, vì dục vọng mãnh liệt mà khuôn mặt càng ngày càng đỏ.

Anh có thể tin tưởng cô không? Anh có thể tin rằng trên đời này thật sự có tình yêu đích thực không?

". Muốn, Em muốn. Nóng quá. Em nóng quá." Cô khó chịu khổ sở vùng vẫy.

Ôn Đại trầm mặc. Ở chung với nhau hơn một năm nay, anh thực sự biết rõ cô thích anh nhiều như thế nào. Nhưng anh giả vờ như không biết, mặc kệ --

"Ha ha." Anh cười khê .

Đúng vậy, cô thực sự len lén yêu anh say đắm, nhưng trước giờ không dám thổ lộ cùng anh. Mà anh cũng vui vẻ chấp nhận, bởi vì cô không phải là mẫu người yêu thích của anh, cho nên cô không dám tỏ tình với anh cũng tốt, như vậy anh sẽ không phải phiền não như chuyện từ chối cô, có thể sẽ dẫn đến kết quả cô từ chức rồi rời đi.

Trên thực tế, chỉ cần nghĩ tới việc nếu như cô thật sự tỏ tình với anh, sau đó anh cũng từ chối cô, cuối cùng cô từ chức rồi đi, trăm ngàn lần tim anh cũng không muốn. Nhưng bây giờ --

Cô đã tỏ tình rồi.

Tuy rằng do ảnh hưởng của thuốc, tình lại có thể cô sẽ quên hết mọi thứ, nhưng cũng có thể sẽ nhớ hết mọi chuyện, vậy rốt cuộc anh nên làm như thế nào đây? Đồng ý? Hay là từ chối?

Lần đầu tiên, anh lâm vào tình huống tiến thoái lưỡng nan như thế này, bởi vì cô thật lòng yêu anh, cho nên anh không hề muốn làm tổn thương cô.

Theo lý mà nói, anh nên từ chối, giống như câu trả lời mà những cô gái đã tỏ tình với anh nhận được. Nhưng không hiểu sao, anh thậm chí không thể mở miệng được. Cũng không muốn mở miệng, lẽ nào --

Thật ra anh chẳng hề không thích cô như mình nghĩ ư?

"Nóng quá. Cứu. Cứu cứu em. Em muốn. Em rất khó chịu. Cứu em. Hu hu." Người con gái ở trong lòng anh đang khóc lóc kêu gào dữ dội, nhưng trước đó đã dùng hết quá nhiều sức lực, thế cho nên cô hoàn toàn không có sức giãy giụa.

"Hải Lòng." Anh giật mình thức tỉnh, phát hiện mình vậy mà lại ôm cô ngẩn người, vẻ khổ sở khó chịu trên mặt cô, cùng với thân thể nhũn ra nhưng lại có vẻ nặng trĩu, làm cho lòng anh dâng lên từng cơn đau thắt, dễ nhận thấy cô sắp không chịu được nữa rồi.

"Cứu em cứu em. Hu hu. Em nóng quá. Cứu em." Dùng một chút sức lực ít ỏi còn sót lại, cô giãy giụa muốn kéo chiếc khăn lớn đang quấn lấy cơ thể ra. Cô muốn mát mẻ, cô muốn thoải mái, cô muốn cô muốn cô muốn.

"Đừng nhúc nhích, Hải Lòng, em sẽ té --" Ôn Đại không ngờ cô còn có sức để phản kháng lại, thân thể cô vì vậy mà tuột khỏi vòng ôm của anh. Anh vội ôm lấy cô, nhưng đã không còn kịp, bịch một tiếng, cả người cô té lên tấm thảm dày cộm nặng nề, nhưng chiếc khăn lông lớn quấn lấy cơ thể trần truồng của cô cũng đã tuột ra hết --

"Chết tiệt!" Anh khẽ nguyền rủa một tiếng, may là có tấm thảm, nếu không cú ngã vừa rồi của cô chắc chắn.

Chiếc khăn lông quấn lấy thân thể vừa được nói ra, máy điều hòa ở giữa phòng lập tức mang đến cảm giác mát mẻ cho khắp cơ thể Hải Lòng. Cô không kim được đang rộng hai tay, bấp đầu, thỏa mãn rên rỉ thành tiếng: "Ừm. Thật thoải mái."

"Trời ạ!" Ôn Đại nhìn thấy cô như vậy, bộ ngực to lớn đầy đặn, vì động tác giang rộng ra của đôi tay mà lắc lư dữ dội, nhìn thấy rõ như thế khiến anh miệng đắng lưỡi khô. Nhưng cặp đùi mở rộng của cô trong nháy mắt đã bắt lấy tất cả ánh mắt của anh, khiến cho anh không thể hít thở được.

Nhưng dường như cô vẫn còn ngờ vực chưa thể kích thích được anh, bắt đầu duỗi tay vuốt ve nơi nữ tính ẩn sâu trong rừng rậm huyền bí.

"A ừm Thật thoải mái" Cô điên cuồng rên rỉ, cô muốn thoải mái, cô muốn càng thoải mái hơn nữa.

"Đừng kêu như vậy." Hai mắt anh trợn ngược, giống như trong nháy mắt bị thiếu hụt không khí, há mồm thở dốc. Anh phải nhanh chóng dòi tằm mắt, chậm chạp thì sẽ không còn kịp.

"A a." Cô đắm chìm trong cảm giác quan vui sướng thỏa mãn, không ngừng khuây khoả ngâm khẽ.

Chết tiệt!

Ôn Đại sắp không chịu nổi nữa rồi, nhưng càng bảo cô đừng kêu, trái lại cô lại càng rên rỉ càng phóng túng càng quuyến rũ hơn nữa. Thân dưới vốn đã dần dần trở nên ổn định, lần này lại bị khiêu khích trêu chọc khiến nó bắt đầu trở nên hưng phấn, khiến cho anh sắp phát điên, thật muốn bỏ nhào lên phía trước --

Không được! Anh không thể làm như vậy!

"Hài Lòng." Anh cắn chặt răng, cố gắng đè nén dục vọng đang ngày càng mãnh liệt trong cơ thể, sau đó khom người, định kéo chiếc khăn lông đang đặt dưới người cô lên, chuẩn bị quần lấy cơ thể trần trụi của cô. Nếu không rất có khả năng anh sẽ trở thành một tên cảm thú.

Ai ngờ, hai tay anh vừa mới chạm phải khăn lông, Hài Lòng vốn đang nhắm hai mắt lại đột nhiên mở ra, ánh mắt yêu mị làm cho tim anh đập nhanh, một giây tiếp theo, hai tay cô nhanh như chớp ôm lấy gáy anh, đôi môi ẩm ướt nhanh chóng chuẩn xác áp lên môi anh --

"Uhm uhm." Anh cũng không thể nói tiếp được nữa, đặc biệt là cả bộ ngực đầy đặn mềm mại của cô dán chặt anh, cọ xát cơ thể anh. Dĩ nhiên làm cho hưng phấn tăng lên rất nhanh, nhất thời không thể chịu nổi sự trêu chọc mà lại càng căng cứng hơn.

"Em muốn em muốn." Cô hút mạnh mật ngọt trong miệng anh, đôi tay cũng không ngừng muốn kéo xé quần áo của anh thứ đang ngăn cách hai người họ.

". Đừng. Đừng như vậy." Anh bị cô hôn mãnh liệt đến mức cả người dần nóng lên, đầu óc còn sót lại một chút ý chí và lý trí, làm cho anh sợ hãi muốn ngăn cản cô. Nhưng cơ thể anh lại cứ tự do làm như nó muốn, hoàn toàn không nghe theo vuốt ve bộ ngực to lớn mềm mại nóng bỏng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

"A a. Thật thoải mái. Mạnh hơn một chút." Khoái cảm mãnh liệt không giống như tự mình sờ soạng, làm cho cô hưng phấn rên rỉ cầu xin.

Thần trí anh mơ màng nghe theo lời cô, càng ra sức sờ soạng bộ ngực của cô, nụ hoa đã cao nhọn của cô cọ xát vào lòng bàn tay của anh, mang đến cho anh một luồng tê dại, khiến cho anh không nhận được dùng tay xoa nắn kẹp lấy.

"A!" Cô phát ra tiếng kêu chói tai. Cơ thể không tự chủ được nâng lên.

Hành động này, khiến cho cả bộ ngực của cô gần như đưa đến tận môi anh. Anh lập tức dùng môi thay tay, há miệng ngậm chặt nơi đầy đặn khiến anh điên cuồng của cô mà bú mút gặm cắn, đồng thời tay phải cũng trượt xuống dưới dừng ở nơi tư mật của cô, khiến cho thân thể cô run rẩy mãnh liệt một hồi.

". Mới chạm vào mà đã nhạy cảm như vậy. Chết tiệt, em cần phải thỏa mãn ngay lập tức."

"Em muốn. Cho em cho em." Cô khó chịu đưa tay vuốt ve khuôn ngực trần của anh.

Chiết tiệt! Cô thật sự là một tiểu yêu tinh!

"Được được. Đừng nóng vội."

Anh cười khỏ vội cởi quần áo trên người ra, giờ khắc này, coi như lý trí của anh đã quay trở lại, nhưng cơ thể anh cũng không thể dừng lại được. Anh muốn cô, khẩn cấp muốn cô.

"Cho em cho em." Giống như chế động tác của anh quá chậm, cô vươn mình ngồi dậy, anh đã cởi chiếc quần tây được một nửa, thì bị cô cho đè ngược lên thăm.

Người nào đó còn chưa kịp phản ứng, hai tay cô đã thô lỗ kéo quần lót của anh xuống, lộ ra vật cương cứng nóng bỏng của anh--

"Khoan đã."

Tâm trí Hải Lòng đã bị thuốc khống chế, đầu thể nào chú ý đến sự ngăn cản của anh, dang hai chân ra, cơ thể dùng sức đi xuống -- ngồi xuống --

"A!" Cô hét lên một tiếng, đau đầu đau quá, giống như cơ thể bị xé thành hai mảnh, khiến cho cô không ngừng run rẩy mãnh liệt.

"Hừm!" Anh rên lên một tiếng, cơ thể cô đặc biệt chặt khít, nhưng vì đau đớn mà không ngừng co thắt, gần như xoắn đứt phần cơ thể này của anh. Nhưng cũng mang đến loại khoái cảm mãnh liệt mà trước nay chưa từng có .

"Ồn. Ôn Đại." Thần trí của cô vì đau đớn mãnh liệt, mà có chút tỉnh táo, chỉ là cảnh tượng trước mắt lại làm cho cô có cảm giác như đang nằm mơ-- người đàn ông mà cô yêu say đắm đang nằm trên mặt đất, và cô thì đang ngồi trên người anh. Thậm chí, có một phần cơ thể của bọn họ đang kết nối ở cùng một chỗ với nhau.

"Hải Lòng." Anh nhìn thẳng vào đôi mắt nửa mê nửa tỉnh của cô. Biết được thần trí của cô chỉ vì đau đớn trong 'lần đầu tiên' mà thoáng hồi tỉnh.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Em. Em làm sao vậy. Có phải em đã chết rồi không." Cô sợ hãi muốn đứng lên, né tránh tất cả mọi thứ, nhưng anh lại bắt lấy hông cô, khiến cô hoàn toàn không thể di chuyển được.

"Em chưa chết, chỉ có điều có lẽ chút nữa sẽ “chết”." Anh nở nụ cười tà mị, chống người lên, khẽ liếm đôi môi mềm mại của cô.

Tệ quá, dĩ nhiên đã bị người con gái then thùng bảo thủ này ăn đậu hủ trước. Vậy bây giờ, anh hiển nhiên không cần khách sáo nữa hưởng thụ cơ thể nóng bỏng đầy nhục cảm của cô.

Chết?

Hóa ra cô thật sự sắp chết, như vậy tất cả mọi thứ trước mắt, chắc chắn đều là hồi quang phản chiếu trước khi chết của cô.

Không biết đã bao nhiêu đêm, cô đã từng mơ tưởng đến cảnh tượng này. Chỉ là trong những giấc mơ ấy cũng chưa từng mang đến cho cô loại cảm giác đau đớn và chân thật mãnh liệt như thế này.

"Ôn Đại, em yêu anh." Cô chặt vật ôm lấy anh, khóc lóc thổ lộ tình yêu.

"Anh biết." Tim anh run lên, không kìm được lộ vẻ xúc động, dễ dàng ôm lấy cô.

"Ôn Đại. Em yêu anh." Anh biết, anh mà lại biết? Xem ra cô thật sự cách cái chết không xa, nếu không Ôn Đại sao có thể biết cô yêu anh.

"Haizz." Anh thở dài một tiếng. Anh cũng không hề muốn chạm vào người con gái e lệ bảo thủ này, chỉ muốn bảo vệ cô để cô không bị anh làm tổn thương, không ngờ kết quả lại không như mong muốn, càng không thể ngờ đến chính là lời tỏ tình sâu đậm đầy thâm tình của cô . Thật khiến cho anh có chút cảm động.

"Ôn Đại, em thật sự rất yêu anh, thật sự rất yêu anh." Cảm thấy có một nguồn nhiệt quen thuộc lại bắt đầu thiêu đốt trong cơ thể, cô chặt vật cố sức ghì chặt lấy anh. Chắc là cô sắp chết rồi, cô cảm thấy rất nóng thật sự rất nóng ---

Đủ rồi!

Anh kích động hôn lên đôi môi cô, hôn cô như thể không có ngày mai, "Nếu như em thật lòng yêu tôi, tôi có thể cho em tất cả những gì mà em mong muốn, kể cả trái tim của tôi."

"Uhm um." Cô không thể thờ được nóng bức, khó chịu vụn vặt cơ thể, muốn đẩy anh ra.

"Đừng nhúc nhích." Anh găm nhẹ ôm lấy cô, chỉ tiếc thần trí của cô một lần nữa lại bị thuốc khống chế, đầu thể nào ngoan ngoãn nghe lời anh. Thậm chí càng vụn vặt gãy vỡ dữ dội hơn, vật cương cứng của anh lập tức cảm nhận được một trận co rút dồn ép mãnh liệt, khiến anh kích động giữ chặt hông cô, bắt đầu lao tới đích.

"A. Thật tuyệt vời. A. Thật tê dại." Anh bất ngờ tăng cường kéo ra đâm vào, khiến cho cô cảm thấy một loại khoái cảm mà trước nay chưa từng cảm thấy, đôi tay không kìm được mà nắm lấy bộ ngực đang lắc lư dữ dội, ra sức vuốt ve xoa nắn.

"Để cho anh." Ôn Đại vì hai lần sóng trước ngực cô mà miệng đắng lưỡi khô, không kìm được há lớn miệng. Miệng ngậm chặt một bên ngực đang lắc lư không ngừng ngay trước mặt, bắt đầu bú mút giống như trẻ sơ sinh, phát ra tiếng chụt chụt ". Thật ngọt, thật thơm."

"A hừ. Mạnh hơn một chút. Em muốn. Uhm .Uhm. Thật tuyệt." Bộ ngực của cô được anh ra sức bú mút ngậm ở trong miệng, khiến sóng lưng của cô dâng lên một loại cảm giác run rẩy tê dại, cả người khoan khoái dễ chịu, vui sướng như thể sắp bay lên trời, đôi chân cũng theo bản năng mà kẹp chặt.

"Ồi. Trời, cơ thể em thật tuyệt. Chặt khít như vậy, ẩm ướt như vậy lại nóng bỏng như vậy. Như muốn đem tôi hòa tan vào."

Cô đột nhiên kẹp chặt hai chân, khiến cho nơi chật khít của cô lập tức thắt chặt mãnh liệt, trong nháy mắt xoắn chặt co bóp vật cương cứng của anh, khiến cho anh mãnh liệt không ngừng lao về phía trước.

"A a. Thật nhanh. Thật tê dại. A, A..hự. Em thật sự khó chịu. Thật tuyệt. Ôn Đại. Mạnh hơn một chút. " Sự va chạm mãnh liệt của anh mang đến cho cơ thể của cô từng đợt từng đợt khoái cảm ngày càng mãnh liệt hơn. Sự vui sướng mãnh liệt này, khiến cô không thể chịu đựng nổi nhưng lại không nỡ kết thúc.

"Gọi anh là Đại." Tiếng rên rỉ quyến rũ của cô khiến cho tâm thần* anh nhện nhạo. (*: trái tim và tinh thần)

"Đại. Đại. Yêu em yêu em."

"Anh sẽ như thế." Làm sao anh có thể không yêu cô? Người con gái thẹn thùng bảo thủ này, cơ thể thật sự khiến cho anh hải lòng đến cực điểm. Hồng anh chuyển động điên cuồng mãnh liệt, càng đâm vào mãnh liệt hơn nữa, cảm nhận nơi nữ tính của cô thắt chặt khác thường khiến anh vui vẻ khó nói lên lời.

"A a. Đại, em rất khó chịu. Nhanh quá. A. Em sắp chết rồi. Em sắp chết rồi. Dừng dừng lại." Có quá nhiều khoái cảm bùng lên khi anh càng lúc càng tăng nhanh tốc độ, khiến cho các giác quan của cô cuối cùng cũng không thể chịu nổi cái cảm giác vui sướng cực hạn này, sợ hãi tóm chặt lấy tay anh, cả người lại càng không ngừng run rẩy dữ dội.

Bây giờ cho dù có người cầm súng chia vào đầu anh, anh cũng không dừng lại được!

"Không thể. Nắm chặt anh..Chúng ta. . . Bắt đầu tiến lên thiên đường." Anh giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, không để cho cô bởi vì chịu không nổi sự vui sướng mà yếu đuối vô lực nằm xuống, thân dưới lại không ngừng chuyển động thần tốc, bị từng đợt sóng khoái cảm ngày càng mạnh mẽ hơn cuốn lấy toàn thân.

"A. " Hải Lòng thét chói tai, tóm chặt lấy vai anh, trong lúc anh đang rút ra đâm vào với tốc độ cực kỳ nhanh, cảm thấy cơ thể như muốn bay lên không trung.

"Hừ!" Anh rên lên một tiếng, đem toàn bộ hạt giống quý giá phun vào chỗ sâu nhất của cô, sau đó mới ôm chặt cơ thể mềm nhũn của cô, cẩn thận để cô nằm sấp lên ngực anh. Nghe thấy hơi thở gấp gáp hỗn loạn của cô thờ hòa lẫn vào hơi thở của anh.

Một hồi lâu. Lúc cô đang nằm trước ngực anh, lại bắt đầu nóng ran bắt đầu vận vạo --

"Sao vậy, lại muốn rồi sao?" Anh lập tức nhận thấy phản ứng của cô, dịu dàng khẽ vuốt mái tóc đen nhánh bóng đẹp của cô.

". Ôn, Ôn Đại." Cô nghi ngờ ngược mắt, liền thấy đôi mắt đen lay láy thâm thúy của Ôn Đại, cô hoảng sợ hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây.

Không phải đây là nơi cô đã mơ thấy trước khi cô chết sao? Hướng hồ cô đã lên thiên đường? Nhưng mà nếu như cô đã lên thiên đường, thì người đàn ông cô yêu say đắm không cần cũng lên thiên đường chứ.

"Gọi anh là Đại." Anh hơi nhú mảy sửa lời cô. Vừa mới trải qua một lần yêu đương cuồng nhiệt cùng cô, rõ ràng thần trí của cô đã tạm thời tỉnh táo.

Đại?

Cô chân động trợn to mắt, vẻ mặt kia, giống như nghe thấy trời sắp sụp xuống.

Ôn Đại không vui giận tái mặt. Đây là vẻ mặt gì? Hoàn toàn giống như gặp quỷ --

"Em hẳn không quên hết toàn bộ chứ!" Mới vừa rồi còn luôn miệng nói yêu anh, tại sao, bây giờ khi ý thức đã quay trở lại, thì cô liền không dám yêu anh rồi ư?

"Không phải tôi đã chết rồi sao?" Cô ngây ngốc hỏi.

Tất cả những thứ này đều là ảo giác đúng không? Nếu không người đàn ông cô yêu say đắm, sao lại có thể ở cùng một chỗ với cô, ôm cô.

"Em chỉ giả chết, lại càng không phải chết thật." Ôn Đại cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. Thì ra cô thật sự cho rằng bản thân mình sắp được chúa (yêu mến) gọi về trời, cho nên mới tỏ tình với anh --

Chắc, với tính tình của cô, chắc chắn có khả năng này, nếu không e rằng có giết chết cô, cô cũng không dám tỏ tình với anh. Nhưng trọng điểm là, anh đã chuẩn bị sẵn sàng muốn chấp nhận tình yêu của cô. Cho nên anh sao có thể cho phép cô lại hèn nhát lui về điểm xuất phát chứ.

Giả chết?

"Không phải chứ!" Cô hoảng sợ nhìn anh chăm chăm.

Nếu cô không chết thật, mà chỉ giả chết, vậy có nghĩa là tất cả mọi thứ, tất cả mọi thứ ở trước mặt đều là thật, không phải là ảo giác. Như vậy, lời tỏ tình của cô với anh, cảnh tượng anh và cô yêu đương cuồng nhiệt, chẳng lẽ tất cả mọi thứ đều là thật.

Không!

Cô lắc đầu, điều này sao có thể là sự thật, tất cả, nhất định tất cả đều là ảo giác của cô!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

"Em cho rằng tôi đang nói dối lừa gạt em sao?" Ôn Đại hơi nhú mày.

Rõ ràng cô đã quên sạch tất cả mọi chuyện. Chỉ tiếc, một chút anh cũng không muốn để cho cô quên. Cho dù cô muốn làm một con đà điểu trốn tránh hiện thực, anh cũng sẽ đào, bới, moi, móc, kéo cô ra khỏi đồng cát.

"Không, không phải." Cô kinh hoàng lắc mạnh đầu. Cho dù có mượn gan trời, cô cũng không dám nghi ngờ anh sẽ nói dối lừa gạt cô, thậm chí cho dù anh thật sự nói dối lừa gạt cô đi nữa, cô cũng sẽ lẳng lặng chịu đựng. Bởi vì --

Cô yêu anh!

"Em đó, thừa dịp bây giờ có thể nghỉ* thì hãy nghỉ nhanh lên, nếu không đợi một lát nữa có thể em sẽ không thể nghỉ được." (*: nghỉ ngơi--để lấy lại sức lực)

Nghỉ**? (Hài lòng hiểu là được nghỉ làm 休息)

Mắt cô bỗng nhiên sáng lên, "Ôn Đại, vậy tôi sẽ về nhà ~"

Cô ngưng bật khi nhìn thấy cơ thể trần trụi của mình, thậm chí cả người cô đang nằm vô cùng thân mật trên người anh. Và anh cũng đang trần trụi như cô.

Cô run sợ hít không khí, "A!"

Không, không phải chứ!

Cô sao có thể làm cái chuyện ân ái ái ái với Ôn Đại được chứ, rõ ràng đây là ảo giác.

Cô hoảng sợ đẩy anh ra, muốn đứng nhanh lên, né tránh tất cả.

Loạn choạng đứng lên, hai chân bỗng nhiên nhũn như không còn sức lực, nơi nữ tính của cô lại càng đau đớn không dứt, cho nên cả người lại rơi bịch một tiếng, ngoan ngoãn nằm lại trên ngực anh, không phải rất đau, nhưng lại rất mất mặt, bởi vì bộ ngực đầy đặn kiêu ngạo của cô vì cô mà phải chịu lực va đập rất lớn. Anh bị cô đè bẹp lên người, sẽ không may mắn như vậy.

"Xin, xin lỗi." Cô xấu hổ đỏ bừng mặt, hoàn toàn không có dũng khí để ngẩng đầu lên.

"Bộ ngực của em đập vào lồng ngực thật sự rất đau." Anh hơi nhú mày nói cho cô biết, thật ra một chút cũng không đau. Thậm chí khi bị bộ ngực mềm mại của cô chạm vào, lại cảm thấy rất thoải mái.

Rầm!

Cô có thể cảm thấy một cách rõ ràng, hai gò má giống như đang bị xăng, đạn, bắn, ném, phát nổ xẹt ra tia lửa, cả người lại càng thẹn đến mức muốn chui xuống đất, "Xin, xin. . . . Xin lỗi."

"Em va vào ngực tôi mạnh như vậy, mà chỉ biết nói xin lỗi sao?" Ôn Đại nhú mày, trầm ngâm không nói. Không ngờ cô lại không chịu trách nhiệm như thế, dù sao cũng phải xoa xoa ngực anh một cái chứ?

"Tôi. Xin lỗi, Ôn Đại. Không phải tôi cố ý." Nhận ra sự thay đổi trong giọng nói của anh, tim Hài Lòng run lên. Kinh nghiệm làm việc chung với nhau đã nhiều năm nay nói cho cô biết, cô đã chọc giận anh rồi.

"Em không cố ý. Cũng đã va vào ngực tôi đau như thế, nếu là cố ý, vậy cũng được thôi." Anh ôm lấy cô ngồi dậy, nhưng cái tư thế này, làm cho vật cương cứng vẫn ở trong cô, tiến vào sâu hơn, cũng khiến nơi nữ tính chật khít của cô co thắt một hồi.

"A!" Cô nín thở, vừa xấu hổ vừa e sợ lại vừa luống cuống. Cả người rối loạn, càng đáng sợ hơn chính là, cảm giác nóng rất thiêu đốt cơ thể lúc trước đó, lại bắt đầu kêu gào lan ra khắp người.

Cô sợ hãi muốn đẩy anh ra, ở trong lòng hô to: Dừng...Dừng tới nữa!

"Muốn đi đâu?" Anh tóm lấy cô, không để cho cô trốn đi ngay bên cạnh anh, nhưng vẻ hoảng sợ trên gương mặt cô, nói cho anh biết, rõ ràng mì được trong cơ thể cô lại sắp phát huy tác dụng.

"Tôi" Cô hoảng sợ nói không nên lời.

Bởi vì tất cả những việc này đều không phải là ảo giác của cô, mà là sự thật, thật sự có người 'làm' chung với cô, nhưng lúc trước không biết thì thôi, bây giờ sao cô lại có thể phát sinh quan hệ với anh thêm một lần nữa?

"Thuốc lại bắt đầu phát tác phải không?" Nhìn ánh mắt của cô, liền hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô, anh thăm buồn bực đứng lên. Cô vậy mà lại muốn trốn chạy khỏi anh? Không phải cô rất thích anh sao?

"Tôi" Cô ngạc nhiên sững sờ tại chỗ. Sao anh biết, cô đâu có nói ra đâu?

"Vừa rồi thật sự quá nhanh, bây giờ chúng ta có thể chậm chậm lại." Anh tà mì cười một tiếng. Nhìn phản ứng của cô liền hiểu được, chuyện đó đâu cần phải nói, đối với chuyện tình yêu nam nữ, cô thật là quá non nớt.

Chậm chậm lại!

Cô hoảng sợ mở to hai mắt, người đàn ông cô yêu say đắm chắc không phải muốn... Muốn cùng cô --

"Không phải em rất yêu tôi sao?" Những phản ứng của cô đã chọc giận anh. 'Yêu' đương với anh đáng sợ như vậy sao? Anh không phải là rắn độc hay thú dữ, cũng không phải là ác quỷ ăn thịt người, ngược lại, anh chính là người đàn ông cô len lén yêu say đắm cơ mà, nhìn xem vẻ mặt của cô ấy là cái vẻ mặt gì --

Phát điên thật chứ!

"A!" Cô kinh hãi hít sâu một hơi, bị anh nghênh ngang nói thẳng như vậy, thật sự làm cô xấu hổ muốn chết lại ngượng ngùng hơn vạn phần, cả người luống cuống không biết làm sao. Thêm vào đó trong cơ thể giống như có một ngọn lửa cháy rực thiêu đốt khắp người, khiến cô lại khao khát cơ thể khỏe mạnh cường tráng của anh, muốn sự thoải mái mà anh đem lại cho cô

"Muốn tôi yêu em không?" Anh đùa cợt khẽ vuốt bộ ngực đầy đặn của cô, lập tức khiến cô há mồm thờ dốc, cơ thể cũng không kìm được khẽ run.

Cô muốn, cô rất muốn, nhưng cô không thể muốn.

Cô cảm thấy hồ thẹn cắn chặt môi, không để lộ ra sự khao khát ham muốn anh một cách mãnh liệt, bởi vì tháng sau anh sẽ phải đính hôn. Cô không thể yêu nữa anh.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

"Không nói sao? Để xem em có thể chịu được đến khi nào." Anh lại bị chọc giận, bắt đầu sử dụng kỹ xảo xoa bóp bộ ngực đầy đặn của cô, vì mì được mà nụ hoa càng thêm cứng nhon. Răng môi và cái miệng quyến rũ của anh ngậm chặt, hút, gặm cắn, xấu xa trực tiếp kích thích trên đầu. Nhất định phải khiến cô khóc lóc cầu xin anh yêu cô.

Hải Lông cắn chặt môi, cơ thể cố gắng kháng cự không bị sự vuốt ve của anh mà bắt đầu phản ứng. Nhưng thật sự rất khó thật sự rất khó. Đặc biệt đã ném trái một lần hoan ái, căn bản không đỡ được sự hấp dẫn cố ý của anh, khi đôi môi khêu gợi ẩm ướt của anh liếm mút khẽ cắn bộ ngực đầy đặn của cô. Cô thiếu chút nữa hưng phấn ngâm nga thành tiếng.

"Thật là biết nhẫn nại, được, tôi xem em có thể chống đỡ được bao lâu rồi mới cầu xin tôi yêu em." Anh bị vẻ mặt khổ sở cố gắng đè nén của cô làm cho phát bực, ngón tay lập tức dời xuống chỗ tư mật càng nhạy cảm hơn của cô.

"A." Thân dưới truyền đến khoái cảm mãnh liệt giống như bị điện giật, gần như làm tê liệt các giác quan thần kinh của cô. Thân thể lại càng run rẩy dữ dội, tiếng rên ri cuối cùng cũng không kìm chế được nữa mà thoát ra khỏi miệng, lý trí trong nháy mắt như quân lính tan rã. Cô yếu đuối vô lực tựa vào người anh, không thể nói rõ ràng, vụn vụn hồng.

Cô muốn anh yêu cô, cô muốn anh yêu cô, giống như lúc này, khiến cô vui sướng bay lên thiên đường

"Có cảm giác rồi sao?" Nghe thấy tiếng rên ri của cô, khoe miệng anh không kìm được nâng lên nở một nụ cười tà ác. Anh cũng không tin cô có thể chống đỡ hơn được nữa, đặc biệt trong tình huống này, sau khi cô đã ăn mì được, cơ thể cô nhạy cảm nóng muốn thỏa mãn, chỉ cần nhẹ nhàng đụng chạm, sẽ phản kích không thôi, huống chi anh đang dùng mọi kỹ xảo vuốt ve trên chọc cô.

"Ừm Thật thoải mái Ôn Đại" Cảm thấy anh đột nhiên dừng lại tất cả động tác, cô nồn nóng đưa tay ôm lấy gáy anh, để nụ hoa cứng nhon ma xát tới lui trên khuôn ngực cứng rắn căng thẳng của anh.

"Không được." Anh nắm lấy bả vai mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng kéo ra một chút khoảng cách. Động tác này, cũng khiến cho vật cương cứng vốn không muốn rời khỏi cơ thể cô, theo đó mà trượt ra.

Bộ ngực đầy đặn mềm mại nóng bỏng không ngừng cọ xát, thật sự khiến cho lòng anh ngứa ngáy khó nhin. Nếu không nhanh chóng rút người ra, e rằng sẽ không đạt được mục đích, anh sẽ chịu không nổi mà buông vũ khí đầu hàng.

"Em muốn. Ôn Đại. Xin anh. Cho em" Cơ thể không cách nào đạt được thỏa mãn ngứa ngáy khó chịu, khiến cô bắt đầu khóc thút thít cầu khẩn.

"Gọi anh là Đại." Anh nói ra điều kiện thứ nhất.

"Đại. Xin anh. Cho em" Cô khổ sở muốn chạm vào anh, tiếc rằng anh mạnh hơn cô rất nhiều. Cô căn bản không thể chạm vào anh.

"Tôi sẽ cho em, nhưng em phải đồng ý làm bạn gái của tôi. Em có đồng ý không?" Cô thật sự khiến cho anh quyến luyến không dứt ra được, cho nên anh không muốn chỉ có thể có được một buổi tối cùng cô, mà muốn có được vô số đêm sau này. Vậy cách tốt nhất, chính là yêu cầu cô làm người tình của anh.

"Được rồi. Đại. Em đồng ý, em đồng ý."

Chịu đựng đủ sự giãy vò của nhục dục, lý trí cô sớm đã không còn sót lại chút gì. Đừng nói là muốn cô làm bạn gái của anh, cho dù muốn cô chết đi sau khi đã đạt được thỏa mãn, cô cũng sẽ gật đầu mà không chút do dự.

"Tốt lắm, đừng quên lời hứa của em."

Đạt được đáp án mong muốn, Ôn Đại hài lòng buông đôi tay đang nắm giữ bờ vai mảnh khảnh của cô ra, biết cô bị thuốc khống chế nên anh không cần đụng chạm, cô cũng sẽ chủ động.

"Đại, sờ em, yêu em" Lực khống chế trên bả vai vừa biến mất, cô lập tức bắt lấy đôi tay anh, xoa xoa lên bộ ngực mềm mại của mình.

"Nói em yêu tôi." Anh áp bức ra lệnh, vẫn muốn thưởng thức vẻ quyến rũ của cô nhiều hơn nữa, khiến cho hăng anh, không cần cố ý trêu đùa đã. Đã phản kích lên rồi.

"Em yêu anh em yêu anh em yêu anh" Cô vừa nói vừa muốn hôn lên bờ môi khêu gợi của anh. Cô muốn anh, tại sao anh vẫn không cho cô? Cô sắp bị hơi nóng trong cơ thể hành hạ đến chết rồi.

"Đợi chút."

Anh né tránh sự đụng chạm của đôi môi mềm mại của cô, ai ngờ cô vì hôn thất bại, đôi môi lại rơi trên ngực anh. Anh chấn động, muốn nhanh chóng kéo đầu cô ra, phải biết rằng điều kiện của anh còn chưa nói xong, anh đương nhiên không thể để cho cô hấp dẫn mê hoặc mình được.

"Em muốn, em muốn." Cô không muốn chờ thêm nữa. Cô bức bối vuron tay, muốn đẩy đôi tay đang giữ lấy đầu mình ra, nhưng không ngờ lại đụng trúng vật cương cứng kiêu ngạo của anh, cô sững sốt một chút, ánh mắt lập tức bị hấp dẫn, đồng thời khi nhìn rõ, người cũng tò mò đặt câu hỏi như một đứa trẻ: "Đây là cái gì?"

"Lát nữa sẽ nói cho em biết đây là cái gì." Ôn Đại cúi đầu nhìn, thăm kinh hãi.

Anh nên nhanh chóng nói ra hết điều kiện của mình, nếu không cô bị được vật khống chế sẽ ép buộc anh, giống như lúc này —

"Đây là cái gì?" Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô đã tò mò trực tiếp cảm lấy anh. Kiên quyết, nghiêm túc nghiên cứu, bắt đầu vuốt ve.

"Chết tiệt!" Anh gầm nhẹ một tiếng, bị bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô cầm lấy, dĩ nhiên vật cương cứng kích động đó càng hưng phấn bắt đầu run rẩy, trong nháy mắt lại nở to ra vài centimét.

"Woa, chơi rất tuyệt đó!" Cô hưng phấn, ánh mắt sáng ngời.

"Cái này không thể chơi đùa lung tung." Ôn Đại tròn mắt trừng cô.

Thật là chết tiệt, lần thứ hai này, theo kế hoạch của anh phải chậm chậm lại. Dù sao trong lần thứ nhất, thực ra cô cũng chưa nếm được khoái cảm mà người phụ nữ đáng được nhận, cho nên sau khi anh mở lời bắt cô đồng ý với điều kiện của anh, anh sẽ để cho cô hưởng thụ mùi vị của cực khoái.

"Woa, cứng quá nhì!" Hải Lòng chơi đến nghiện, đầu nghe lời anh, nắm lấy vật cứng rắn phẫn chấn đầy sức sống, tay liền sờ soạng di chuyển lên xuống thật nhanh. Nhưng càng sờ càng liên phát hiện cái đó càng cứng càng nóng như lửa, nhưng nó càng cứng, cơ thể cô liền không khỏi càng cảm thấy ảm ướt ngứa ngáy.

"Chết tiệt!" Anh cắn răng, khế phả ra hơi thở nặng nhọc.

Thật là chết tiệt, lực sờ soạn của cô, mỗi lần đều chạm đến chỗ ngứa ngáy của anh, nếu không biết cô là trinh nữ. Anh thật sự sẽ cho rằng cô là người phụ nữ lăng lợ có kinh nghiệm cực kỳ phong phú.

"A. Nó sao lại." Hải Lòng kinh ngạc phát hiện sự ẩm ướt nhót dính trên tay.

"Bởi vì nó thích tay em." Ôn Đại cười khổ nói, cố gắng kìm nén để không đạt cực khoái ngay trên tay cô, có trời mới biết anh muốn ấn đầu cô xuống nhiều đến chừng nào, để cái miệng ẩm ướt nóng bỏng của cô ngậm lấy anh --

Cảm giác kia nhất định rất sáng khoái.

"Thật không?" Cô cũng chơi đùa rất vui vẻ, nhưng cảm giác ướt dính trong lòng bàn tay cũng rất không thoải mái. Vì vậy cô theo bản năng hé miệng, đưa tay vào trong miệng liếm khô.

"Trời!" Anh cố gắng hút lấy không khí, ánh mắt hoàn toàn không thể tách rời cái lưỡi thom tho quyến rũ của cô đang liếm mát ngón tay, cảm thấy thân dưới sưng phồng cương cứng đến mức sắp nổ tung.

"Anh làm sao vậy?" Cô bị tiếng hút không khí của anh dọa sợ. Phát hiện con người đen nhánh thâm thúy của anh tràn đầy khát vọng nhìn chằm chằm vào môi cô. Nhất thời bùng tình, cúi đầu.

"Khoan. Phù!" Nhận thấy hành động của cô, Ôn Đại vội vàng muốn ngăn cản cô, nhưng đã quá muộn --

Cô liếm chất lỏng óng ánh của anh giống như đang liếm kem, và lại càng liếm càng dùng lực.

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

"Phù phù(tiếng thở dốc). Thật tuyệt. Hải Lòng.Hừ Hừm(tiếng thở dốc)." Ôn Đại không ngừng rên rỉ. Càng lúc càng mở rộng hai chân, để cho cô có thể liếm mát triệt để hơn, nhưng điều này cũng làm cho anh sắp phát cuồng, không kìm được cúi xuống hạ thấp tầm nhìn, nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của cô đang ra sức liếm mát. Anh không kìm được đưa tay nhẹ nhàng cuốn lấy thân thể cô.

"A!" Cô giật nảy mình, khó hiểu dùng động tác liếm mát trong miệng.

"Đừng có ngừng." Anh nghiêng răng ra lệnh.

"Ồ." Cô bị vẻ mặt của anh dọa sợ, vì thế ngoan ngoãn tiếp tục liếm mát.

"Ừm. Mạnh hơn một chút." Anh thỏa mãn ra lệnh. Hưởng thụ khoái cảm lạ thường mà khuôn miệng ẩm nóng đặc biệt của cô mang đến cho cơ thể anh. Ánh mắt chuyển tới thăm hỏi cặp mông tròn trịa ngọt ngào và khe nhỏ quyến rũ đã ướt đầm, không ngừng tỏa ra hương thơm khơi gợi kích thích tố, khiến cho anh miệng đắng lưỡi khô, nhất thời đối khát bùng lấy mông cô mà liếm mát.

"Ồi! Thật là nhột." Đột nhiên bị liếm sờ dọa cô giật mình. Cô vội quay đầu lại, liền nhìn thấy môi lưỡi hấp dẫn nồng nhiệt gợi cảm của anh đang liếm lấp qua lại rãnh mông của cô, sau đó tiến thẳng vào mảnh đất bí ẩn kín đáo tình tế của cô.

Nhận thấy ánh mắt dừng lại chờ mong của cô. Anh dùng lưỡi vạch ra tìm kiếm hoa cốt ẩm ướt núp sâu trong rừng rậm đen tuyền của cô. Vừa dùng lực đâm vào, giống như lông ngỗng, tơ lụa quấn lấy cô, vừa nói: "Thế này không nhột ư!"

"A!" Cô vui sướng than nhẹ một tiếng, thân dưới bị đầu lưỡi của anh đột nhiên dùng lực đâm vào, một dòng khoái cảm run rẩy giống như dòng điện xông thẳng tới óc. Khiến cả người cô không kìm được run rẩy.

"Ngồi lên đi."

Thấy cơ thể cô bỗng nhiên run rẩy mãnh liệt, biết cô sắp đạt được cực khoái, mà sự cương cứng sưng phồng giữa háng anh cũng sắp nổ tung, nếu không tiến vào, anh sẽ mất hết thể diện bắn ra ngay trong miệng cô.

"Ừm." Cô muốn vật cứng rắn của anh lấp đầy cô, thế là cô đứng lên, hướng về vật cứng rắn dựng đứng kiêu ngạo, nhanh chóng ngồi xuống, ai ngờ lại không nhắm trúng mà trượt ra, cô ngồi lại lần nữa nhưng lại trượt ra.

"Chết tiệt."

Anh gầm nhẹ một tiếng, đây quả thật là đây dọa tra tấn người khác. Thật giống như miếng thịt béo đưa đến miệng lại bị lấy đi, khiến anh sắp phát cuồng vì chưa thỏa mãn được dục vọng, nhất thời không vui túm lấy hai tay cô, dùng sức lật người lại, tư thế của hai người lập tức đảo ngược lại.

"A!" Cô giật mình sợ hãi kêu lên, ánh mắt chạm phải khuôn mặt méo mó thống khổ vì ham muốn không được thỏa mãn của anh. Điều này làm cho cô không khỏi cảm thấy hưng phấn.

"Đừng sợ, anh sẽ làm cho em rất thoải mái."

Anh nhẹ nhàng mở hai chân cô ra, để cho sự cứng rắn sưng phồng gần như nổ tung của anh cọ xát lồi vào quyền rũ ướt đầm của cô, nhẹ nhàng chuyển động hông, sau đó dán chặt vào cô cọ xát tới lui, làm cho cô không ngừng nũng nịu ngậm gọi.

"Thế nào. Thoải mái không? Có muốn anh yêu em không?" Hơi thở của anh hỗn hển dồn dập gia tăng tốc độ.

"Muốn. Em muốn. Em van xin anh. Em chịu. Không nổi em chịu không nổi nữa rồi. Đại. Xin anh xin anh. Em muốn anh. Em muốn." Cô khóc lóc kêu gào.

"Tiểu yêu tinh của anh, em muốn cái gì? Em muốn gì nào?" Anh cắn chặt hàm răng, lời nói thoát ra giữa hai hàm răng nghiến chặt, vừa xoay hông, kè sát chỗ tư mật của cô nhanh chóng rút ra đâm vào.

"Em muốn anh. Đại. Em muốn anh. Em muốn anh yêu em yêu em yêu em." Cô khó chịu kêu khóc, không chịu nổi khoái cảm mãnh liệt mất hồn đó. Giống như muốn tách thể xác và tinh thần ra thành hai mảnh, giống như vui sướng cực hạn, không ngừng lăng trì* các giác quan thần kinh của cô.(lăng trì: cắt xéo từng miếng thịt cho chết dần, một hình phạt dã man thời phong kiến)

Cô mở rộng hai chân, chiếc eo nhỏ nhắn khẽ nâng lên, toàn bộ thân thể cong lên, đúng lúc toàn bộ vật cương cứng của anh đâm sâu vào. Cô lập tức điên cuồng vận vận hông, cảm nhận niềm vui sướng tràn ngập kia --

"Trời, em thật gọi cảm, anh cực kỳ yêu thích." Ôn Đại giương mắt khen ngợi, hông cũng bắt đầu chuyển động nhanh mạnh.

"A! Tuyệt quá!" Hải Lòng hưng phấn rên rỉ nũng nịu, vì anh đột nhiên gia tăng tốc độ va chạm. Cô vong tình nắm lấy tay anh, tiếp nhận tốc độ càng lúc càng nhanh của anh, mang đến cho cơ thể cô niềm vui vẻ mãnh liệt.

"Oh. Thật tuyệt!" Anh khàn giọng gầm nhẹ. Nơi nữ tính của cô là mềm mại chặt khít như thế, nhưng lại ẩm ướt nóng bỏng đến mức không thể tưởng tượng nổi, thật chặt thật khít vận xoắn ôm lấy anh, lại còn không ngừng co thắt thật chặt. Khiến anh căn bản không thể khống chế được, chỉ muốn không ngừng tiến lên rồi lại tiến lên.

"Đừng. Đừng. Quá nhanh. Em chịu không nổi. A. Em rất khó chịu. Đừng lại. Em sắp chết rồi."

Niềm vui sướng mãnh liệt trong cơ thể, gần như muốn nhấn chìm cô, cô sợ đến mức nũng nịu thét chói tai. Nếu không phải anh cầm lấy tay cô, chỉ sợ cô đã không chịu nổi mà ngất đi.

"Cũng được. Đừng sợ. Em chỉ cần đi chuyển theo anh. Chúng ta cũng sắp đến thiên đường rồi". Cô thét chói tai, lời nói khiêu gợi dụ hoặc kích thích anh, từng đợt sóng khoái cảm mãnh liệt, không ngừng cuốn lấy anh, để cho anh nếm được tư vị ngọt ngào mất hồn mà trước nay chưa từng có, mạnh mẽ tiến lên, anh gầm nhẹ một tiếng, hạt giống nóng hổi lập tức phun hết vào nơi nóng bỏng của cô.

"A a."

Trước mắt giống như có vô số vì sao lấp lánh, cô cảm thấy vui sướng cực hạn, cảm giác giống như chết đi. Cuối cùng không còn sức lực mà ngất xỉu.

"Hải Lòng, em thật giỏi." Ôn Đại điều chỉnh hơi thở, vui sướng thỏa mãn nâng người lên một chút, lại phát hiện cô không hề có bất kỳ phản ứng nào. Lúc này mới hiểu được cô tạm thời đã thiếp đi, không kim được cười khổ lắc đầu. Thể lực của cô rõ ràng phải cần cải thiện, nếu không sau này làm sao có thể đáp ứng được nhu cầu khổng lồ của anh.

Còn bây giờ, anh nên để cho cô nghỉ ngơi một chút, nếu mệt mỏi trong cơ thể của cô lại phát tác, cô mới có sức chống đỡ. Dù sao đêm nay cũng rất dài.

Vì vậy, anh dịu dàng ôm lấy cô, đi đến chiếc giường Simmons được phủ chăn mềm mại, sau đó thật cẩn thận đặt cô lên giường.

Ánh mắt anh không kim được ngẩng nhìn khuôn mặt của cô vì bất tỉnh mà trở nên âm áp dịu dàng nhả nhận như cũ.

Nghỉ đến hai lần yêu đương cùng cô, hai lần đều giải quyết ngay trên thảm, thật sự khó cho cô, cũng khiến anh có chút không nỡ.

Sự hồn nhiên trong sáng của cô cực kỳ đáng trân trọng, sự nhiệt tình của cô lại càng đáng trân trọng hơn, chỉ là giờ phút này trong tình cảnh này, anh cũng chỉ có thể tạm gác lại việc bồi thường cô vào ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hải Lòng là bị tiếng chuông điện thoại liên tục dồn dập đánh thức.

Mệt nhọc mờ mắt, mọi thứ xung quanh đều quá quen thuộc với cô, trần nhà màu vàng nhạt, đèn ngủ màu vàng nhạt, chao đèn màu vàng nhạt rủ xuống bên cạnh giường, cùng với chiếc chăn in hoa văn màu vàng nhạt trên người.

Đây là căn phòng cô thuê.

Ý thức được việc này là thật, khiến cho cô, vẫn còn hôn mê, có chút mù mờ không biết gì.

Trong ấn tượng của cô, cô chưa về nhà trọ mà!

Reng reng reng.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên chói tai, cắt ngang suy nghĩ của cô, chậm rãi đưa tay phải lên, hướng về chiếc điện thoại đang để trên đầu giường. Ai ngờ, người vừa động, một cảm giác đau nhức khác thường trong nháy mắt dâng lên toàn thân.

"Trời ơi!" Cô đau đón rên lên một tiếng, khó chịu cắn chặt môi.

Cơ thể cô tưởng chừng như bị người tháo ra rồi lắp lại, lại giống như bị xe tải cán qua. Đặc biệt là hông cô, đau nhức giống như là điện cường dòng đưa mấy vòng.

Reng reng reng.

Tiếng chuông điện thoại liên tục vang lên. Chủ nhà không nhận điện thoại, người ở đầu dây bên kia cũng sẽ không ngắt điện thoại giống như so tài cao thấp, khiến cô không thể không cắn chặt môi hơn, vội ra, tay đau nhức vô lực lại run rẩy như lá rụng mùa thu, cầm lấy tay nghe --

"Ừm." Vừa động đến liền đau nhức, cô lại rên rì. Nhưng còn chưa kịp mở miệng. Người ở đầu bên kia đã lo lắng hỏi: "Hải Lòng, cậu không sao chứ?"

À, là Tiểu Hoa, Hải Lòng sững sốt một chút, "Tớ." Cô có sao, cả người đều đau nhức. Đau đến mức không muốn động đậy, chỉ muốn nằm trên chiếc giường mềm mại, không muốn nói chuyện điện thoại.

"Đều là bọn tớ không tốt, kiên quyết muốn cậu đi giúp Đại Hồ. Ai ngờ cái tên Đại Hồ thối đó lại không đi cắt ruột thừa. Chết tử tế không xong đúng lúc sắp kết thúc việc theo dõi lại xảy ra chuyện, kết quả hại cậu bị kinh sợ quá mức, không thể đi làm được.

Sáng nay Ôn Đại dữ tợn hơn thường ngày phê bình bọn họ một trận. Gây mất xối xả, tớ thấy nếu Đại Hồ xuất viện, tuyệt đối sẽ bị Ôn Đại trách mắng đến mức muốn đi nhảy lầu. Thật hy vọng anh ta có mua gói bảo hiểm ketchup, nếu không bây giờ tớ thấy anh ta lạnh ít dữ nhiều."

"Hải Lòng, nói thật, tớ làm việc tại Sự Vụ Sở lâu như vậy. Đây chính là lần đầu tiên tớ thấy Ôn Đại giận dữ đến như vậy. Hơn nữa, tớ nói cậu nghe, cơm hộp ở đầu đường thật sự rất khó ăn. Đúng rồi, Hải Lòng, cậu sợ hãi như vậy, vậy cậu có đi đâu đó để bớt sợ hãi chấn động không? Tớ biết có một ngôi chùa rất linh nghiệm, bây giờ có muốn tớ dẫn cậu đi không?"

Bớt sợ hãi!

Hải Lòng nghe được đầu trống rỗng. Cô bị kinh sợ, không sai, nhưng cô cũng không phải loại người cần phải mượn thần linh để giảm bớt sự kinh sợ, cô vội mở miệng từ chối: "Không cần đâu, Tiểu Hoa, tớ đã khá hơn nhiều rồi."

"Có thật không? Hải Lòng, cậu không cần khách sáo với tớ, mọi người đã làm việc chung với nhau lâu như vậy, có gì khó khăn có thể nói cho bọn tớ, đừng ngại." Tiểu Hoa nghi ngờ trực tiếp nói rõ.

"Tiểu Hoa, tớ thật sự không sao, không phải tớ khách sáo với cậu." Hải Lòng rất cảm động, không ngờ Tiểu Hoa lại quan tâm đến cô như vậy.

"Có thật không? Nhưng không phải cậu xin Ôn Đại nghỉ ba ngày sao?" Tiểu Hoa vẫn rất nghi ngờ, cô nghe được tin tức cũng không đúng như vậy. Suy cho cùng nếu cô ấy thật sự không sao, với tính cách lạnh lùng vô cảm của người lãnh đạo trực tiếp, đâu thể nào lại tốt bụng như thế cho phép cô ấy nghỉ ba ngày liền.

Cô xin Ôn Đại nghỉ ba ngày?

Hải Lòng sợ run lên, không có sở trường nói dối, cà lăm trả lời: "Tớ. Đúng, đúng vậy, nhưng bây giờ tớ cảm thấy khá hơn nhiều rồi, cho nên cho nên. Có lẽ nghỉ ngơi một ngày là đủ rồi."

Không ngờ Ôn Đại lại giúp cô xin nghỉ ba ngày, chỉ là ba ngày hình như hơi có chút khoa trương, nhưng cũng khiến cho lòng cô cảm thấy ngọt ngào. Từ vị ấy không ngừng lan ra, nhưng vừa nhắc tới anh. Suy nghĩ của cô liền rất tự động nhảy đến cảnh tượng đêm qua.

Thật xấu hổ muốn chết!

Mặc dù cô không nhớ được toàn bộ, nhưng cũng nhớ được 7, 8 phần. Nhưng những cảnh tượng kia, làm cho hai gò má của cô nhất thời hồng rất --

"Câu chắc không?" Tiểu Hoa vẫn có chút hoài nghi, trên thực tế, cô càng nói chuyện phiếm với Hải Long, thì lại càng cảm thấy hình như cô ấy chưa bớt sợ. Cho nên, ngày mai cô ấy thật sự có thể đi làm sao?

"Ừm, chắc." Cô đỏ bừng mặt găt mạnh đầu, may là cô nói chuyện điện thoại với Tiểu Hoa. Nếu không khuôn mặt đỏ bừng của cô, chắc chắn sẽ bị cô ấy nhìn thấu, chỉ có điều Ôn Đại vẫn đi làm như thường lệ, mà cô lại đau nhức mệt mỏi đến mức phải nghỉ ngơi. Thật là không thể so bì được.

"Woa, vậy thì tốt quá. Cậu không biết hôm nay tớ đã thế nào đâu." Vừa nghe được câu trả lời của cô, Tiểu Hoa thiếu chút nữa khóc lóc nước mắt.

"Sao vậy?" Hải Long ngẩn ra, nhìn không được lo lắng hỏi.

"Hải Long, cậu biết không? Hôm nay cậu xin nghỉ, đúng lúc tớ ở lại văn phòng, Ôn Đại liền kêu tớ làm thay công việc của cậu, cho đến khi cậu đi làm lại, quét dọn, ghi chép tài liệu tớ đều có thể làm được. Nhưng mà.

Hu hu, tớ nào biết cơm sườn ở đầu đường thật sự rất khó ăn, Ôn Đại mới ăn một miếng, sắc mặt liền thay đổi, còn cầm nguyên hộp cơm ném thẳng vào thùng rác. Cậu biết không, tất cả mọi người có mặt ở đó đều sợ hãi." Bao gồm cả cô, bởi vì hộp cơm sườn đó là do cô mua.

"Không thể nào!" Hải Long sợ hãi kêu lên. Cầm nguyên hộp cơm ném thẳng vào thùng rác, vậy chẳng phải anh định nhin đối sao?

"Thật đó, tớ không lừa cậu, bởi vì tớ cũng ăn, thật sự rất khó ăn, sườn thật sự bị chiên quá dầu. Cho nên tớ đã chủ trương buổi trà chiều sẽ mua cà phê và bánh ngọt mà Ôn Đại thích ăn. Ai biết Ôn Đại ăn một miếng, sắc mặt lại thay đổi, sau đó cà phê và bánh ngọt kia cũng có cùng kết cục như hộp cơm sườn, bị Ôn Đại ném vào thùng rác, Ôn Đại còn mắng tớ, hu hu. Anh ta nói tớ chỉ biết mua thức ăn cho heo rồi đưa cho mọi người ăn, nhưng cà phê và bánh ngọt đó là tớ đặc biệt đi khách sạn năm sao mua, sao có thể là thức ăn cho heo? Hơn nữa tớ cũng có ăn, tớ cảm thấy ăn rất ngon mà." Tiểu Hoa rất ai oán kể rõ sự bi thảm đã trải qua, mọi người ăn đều khen không dứt, chỉ có Ôn Đại --

Hu hu, lưỡi của anh ta có phải có vấn đề rồi hay không chứ!

"Không thể nào!" Hải Long căng thẳng, cà phê và bánh ngọt của khách sạn năm sao cao cấp cũng bị ném vào thùng rác, vậy chẳng phải là đã một ngày rồi anh vẫn chưa ăn cơm? Như vậy sao có thể chịu đựng được?

Sức ăn của anh rất lớn, nhưng lại rất kén ăn, nếu thức ăn không hợp khẩu vị, anh sẽ không ăn, cho nên mỗi lần làm bữa trưa và trà chiều, cô đều hết sức chăm chỉ. Chỉ sợ anh sẽ đối bụng, kết quả --

"Thật mà, tớ không có lừa cậu." Tiểu Hoa nôn nóng thanh minh, những chuyện này cũng không phải do cô bịa đặt lừa gạt Hải Long. Hơn nữa cũng có ít nhất 2, 3 người chứng kiến.

"Tiểu Hoa. Thật ra tớ đã khá hơn nhiều rồi, bây giờ tớ sẽ đến công ty làm." Hải Long cố gắng nâng cơ thể đau nhức vô lực lên, toàn bộ trái tim đều đang đập trên người đàn ông cô yêu say đắm với cả ngày không ăn cơm, cho dù có phải bò đến Sự Vụ Sở.

"Hải Long, bây giờ cũng đã tan ca, hơn nữa Ôn Đại cũng đã về trước, cậu còn muốn đi làm hả?"

Trời cũng sắp tối rồi, cô ấy lại muốn đi làm, xem ra ngày hôm qua chắc chắn cô ấy đã bị kinh sợ không nhỏ, chẳng trách Ôn Đại lại cho phép cô ấy nghỉ ba ngày.

"Cái gì?" Hải Long ngẩn người, bây giờ cũng đã tan ca? Không thể nào?

Cô khó mà tin được, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ánh chiều tà đẹp lạ thường, đang chiếu rọi vào phòng, nhuộm bàn trang điểm của cô. Cô vội quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, đang chỉ sáu giờ năm phút.

Không, không thể nào, cô mà ngủ đến bây giờ, hơn nữa nếu không phải Tiểu Hoa gọi điện thoại cho cô, e rằng cô vẫn còn đang ngủ --

"Hải Long, cậu thật sự không cần tớ dẫn cậu đi sao? Tớ đang lái xe, chạy đến chỗ cậu chưa tới 20 phút."

Tiểu Hoa lo lắng hỏi.

Sau khi trải qua một ngày cực kỳ bi thảm, cô đã hiểu sâu sắc, thấy rõ sự tồn tại của Hải Long đối với tất cả đồng nghiệp trong công ty quan trọng đến cỡ nào.

"Không cần đâu, tớ." Cô từ chối, không dám tin.

Cô là heo sao? Nếu không sao lại có thể ngủ lâu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Bing boong... Bing boong

Tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên, cắt ngang câu nói của Hải Long, cũng thu hút ánh mắt của cô, chỉ vì giờ này, bình thường cô còn chưa tới nhà, cho nên ai lại đến tìm cô?

"Hải Long, cậu có khách à?"

Cô suy nghĩ một chút, bây giờ là cuối tháng, ngoại trừ chủ nhà ra, hẳn là không có bạn bè hay người nhà đến nhà trọ tìm cô, "Ừ, hẳn là chủ nhà tới thu tiền phòng, Tiểu Hoa, ngày mai đến công ty tớ sẽ tán gẫu tiếp với cậu, tớ đi mở cửa trả tiền cho chủ nhà trước."

"Được, vậy ngày mai nói chuyện tiếp, tốt nhất cậu nên nghỉ ngơi." Tiểu Hoa gạt đầu một cái, dặn dò rồi cúp điện thoại.

Bing boong... Bing boong

Tiếng chuông cửa lại vang lên.

"Đến đây." Hải Long vội hét lớn trả lời, sau đó cúp điện thoại. Cô chỉ sợ chủ nhà hiểu lầm, tưởng cô không còn ở đây mà đã rời đi, nhưng cô vừa đi chuyển, thân thể liền vừa mỏi vừa đau. Khiến cô không chịu được mà rên rỉ.

Nhưng cô lại không thể không đứng dậy, cắn chặt răng, nắm lấy áo ngủ đang đặt cạnh mép giường mặc vào, cố gắng nâng cơ thể đau nhức mệt mỏi lên rồi đi xuống giường. Sau đó vừa vịn vách tường vừa đi từng bước một, tốc độ nhanh như rùa bò hướng về phía cửa. Thế nhưng vừa đi đến phòng khách, cô liền nghe thấy tiếng rắc rắc, tiếng chìa khóa chuyển động, từ cửa chính truyền đến.

Cả người cô nhất thời ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

Bởi vì chủ nhà có chìa khóa, nhưng tuyệt đối sẽ không tự tiện mở cửa sau khi cô đã lên tiếng trả lời. Nếu nói người ngoài cửa là kẻ vô lại xông vào nhà bỏ trống, vậy sau khi nghe thấy tiếng cô chắc chắn sẽ bỏ đi ý định đó, nhưng trừ chính cô ra, ngay cả người nhà, cô cũng chưa từng đưa chìa khóa. Vậy người ngoài cửa có thể là ai?

Két một tiếng, cửa chính bị đẩy từ ngoài vào trong; khi cửa vừa mở ra, người ngoài cửa và người bên trong cửa liền nhìn thấy nhau, khi đó hai người đều sững sờ một chút. Nhưng người ngoài cửa rất nhanh phản ứng lại, bước nhanh về phía trước.

"Anh nhấn chuông cửa đã đánh thức em sao?"

"Ồn, Ôn Đại!" Hải Long kinh ngạc nhìn người đàn ông đang đi đến bên cạnh, rõ ràng là người lãnh đạo trực tiếp của cô Ôn Đại, cũng là người đàn ông cô yêu say đắm. Nhưng mà, tại sao anh lại có chìa khóa nhà của cô? Tại sao lại đến nhà cô?

Ôn Đại?

Cách xưng hô này khiến Ôn Đại nhú mày, nhưng nể tình cô vi phạm lần đầu nên bây giờ anh sẽ không xử phạt cô. Nhưng cô nhất định phải biết, quan hệ giữa hai người bọn họ, đã có sự thay đổi.

"Hải Long, anh nghĩ có thể em chưa quen, nhưng anh hi vọng em đừng tái phạm nữa, đừng xưng hô như thế. Sau này nếu không có người ngoài, anh hi vọng em gọi anh là Đại, dù sao bây giờ em đã là người phụ nữ của anh."

Đại? Phụ nữ?

Hải Long ngây người, choáng váng, sững sờ, cô cô cô cô. Bây giờ cô là người phụ nữ của Ôn Đại --

"Không, không thể nào." Cô khó có thể tin, tự lẩm bẩm. Điều này sao có thể? Ôn Đại người cô yêu say đắm, thế mà lại muốn cô làm người phụ nữ của anh?

"Tại sao không thể?" Mày anh nhú lại càng sâu, thấy đôi tay cô vịn vách tường chống đỡ cơ thể, rõ ràng cả người cô đau nhức mệt mỏi. Tim anh nhất thời cảm thấy chua xót, vội vươn tay ôm cô vào lòng.

"Ừm!" Cô khó chịu rên rỉ, toàn thân đau nhức vô lực, đâu có thể chịu đựng nổi sự đụng chạm nhẹ nhàng của người khác, huống chi là cái ôm thật chặt của anh.

"Cả người đau nhức lắm phải không?" Anh ngăn ra, lập tức hiểu được, nhìn cô chăm chú.

Về mặt đau đớn khó chịu của cô, lại có vẻ mềm mại đáng yêu mê người, cực kỳ giống đêm qua sau khi cô đã ăn mì được, khiến cho vật trong quần anh không thể kiềm chế nổi bắt đầu phản ứng lại.

"Ừ." Cô đỏ mặt gật đầu, xấu hổ lúng túng căn bản không dám nhìn thẳng vào anh.

"Người không thoải mái còn xuống giường để làm cái gì?" Anh không vui trách mắng, đôi tay vừa di chuyển một cái, đã nhẹ nhàng ẵm cô lên, hướng phòng ngủ mà đi tới.

"Em nghe thấy tiếng chuông cửa." Cô nhỏ giọng nhắc nhở anh.

"Bây giờ em đang trách anh sao?" Ôn Đại chột nhịu mày.

Người con gái này đang chỉ trích anh sao? Sau khi anh nhấn chuông cửa, mới nghĩ đến có lẽ cô còn đang ngủ. May là buổi sáng khi ôm cô trở về nhà trọ, anh tiện tay mang chìa khóa nhà trọ của cô đi, nếu không đợi cô vịn vách tường đi ra mở cửa, e rằng trời đã sáng.

"Không, không phải." Cô sợ hãi lắc đầu, cô yêu say đắm anh còn không còn kịp, đâu thể nào lại trách anh?

"Vừa rồi chính anh nhấn chuông cửa, còn muốn nói dối là không có." Anh liếc cô một cái, phát hiện cô đang mặc áo ngủ, rõ ràng là nghe tiếng chuông cửa, mới vội vàng mặc vào.

"Em." Cô đột nhiên im bất, nhất thời xấu hổ lúng túng cúi đầu, "Em xin lỗi, không phải em."

"Như vậy đã nói xin lỗi, em thật là dễ bắt nạt." Anh bắt đầu dĩ lắc đầu. Với tính nết này của cô, nếu ở chung với anh, cô chắc chắn là phải thua thiệt, bởi vì anh tuyệt đối sẽ chiếm tiện nghi của cô.

"Em." Cô sững sờ một chút, không biết nên trả lời như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

"Đói bụng chứ, ngủ cả ngày, vốn định dẫn em đi ăn cơm, nhưng em đau nhức toàn thân, hay là đừng đi nữa, anh trực tiếp gọi điện thoại kêu khách sạn đưa đồ ăn tới đây." Âm thầm lắc đầu, Ôn Đại nói sang chuyện khác.

Anh cũng đói bụng cả ngày, không ngờ lâu lắm rồi mới ăn cơm hộp một lần, mùi vị đó

Ừm, thật là quá nhiều dầu mỡ.

"Không cần gọi, Ôn Đại, em nấu cho anh ăn là được rồi." Hải Lòng nghe vậy vội ngăn cản.

Vừa nghĩ đến anh đã đói bụng cả ngày, nếu đợi khách sạn đưa đồ ăn tới, theo cô phỏng đoán, nhanh nhất e rằng cũng phải một giờ, lúc đó chắc chắn anh sẽ rất đói bụng.

"Em vừa mới gọi anh là gì?" Ôn Đại giận tái mặt, không vui trừng mắt nhìn cô.

Thật là dạy không biết, nói không nghe sao? Anh đã nói cô là người phụ nữ của anh. Thế nhưng cô vẫn gọi anh là Ôn Đại, có làm hay không?

"À. Đại." Nhìn thấy ánh mắt anh lạnh lẽo sâu thẳm, biết anh sắp nổi giận. Lúc này Hải Lòng mới giật mình sửa lại cách xưng hô.

Chỉ là miệng vừa nói ra tên anh, mặt cô cũng hồng hết cả lên.

"Lần sau em lại kêu sai nữa, anh thật sự phải xử phạt em." Anh trừng mắt nhìn khuôn mặt nhả nhận thanh cao đỏ hồng của cô, cảm thấy nhịp tim đập nhanh hơn, khiến cho anh khó hiểu cảm thấy bối rối hoảng loạn.

Anh bị làm sao vậy?

Ngũ quan của cô rõ ràng không có bất kỳ thay đổi nào, cũng giống như vậy, nhả nhận trầm tĩnh dịu dàng khéo léo. Nhưng bỗng nhiên anh lại cảm thấy cô trở nên cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ nữ tính.

"Ồ, nhưng mà." Cô giật mình nhìn anh. Không phải tháng sau anh sẽ đính hôn ư? Vậy cô thật sự có thể xưng hô như vậy với anh sao?

"Nhưng mà cái gì?" Anh khó hiểu hỏi, phát hiện trong mắt cô có một chút cô đơn và khiếp sợ, cô đang khó chịu về cái gì? Cô đang sợ hãi về cái gì?

"Đại, em thật sự có thể trở thành người phụ nữ của anh sao?" Cô yêu anh, biết rõ anh không thích cô. Cô vẫn muốn yêu anh, nhưng mà một khi anh đã đính hôn, vậy sự tồn tại của cô, không phải sẽ làm tổn thương người con gái đó sao? Nghĩ đến đây, lòng cô cảm thấy không vui.

Phụ nữ không nên làm tổn thương phụ nữ, nhất là cô đã biết việc anh sắp đính hôn, hành vi này của cô quả thực là tội ác tày trời. Nhưng --

Cô thật sự rất yêu anh, cô thật sự rất muốn trở thành người phụ nữ của anh. Cho dù biết rằng tình cảm này trái với đạo lý, không được quang minh chính đại, nhưng cô không thể quay đầu lại.

"Có ý gì?" Anh nhíu mày, không hiểu hàm ý trong câu nói của cô.

"Chính là Không phải tháng sau anh sẽ đính hôn với Lâm tiểu thư sao?" Cô nhìn anh một cái, có chút do dự, biết cô không thể nói không với bất cứ yêu cầu gì của anh, cho nên nếu anh từ chối, cô mới không làm tổn thương người phụ nữ khác.

Ôn Đại chần động, dừng bước, "Làm sao em biết tháng sau anh sẽ đính hôn với Lâm Uyên Nhi?"

Hai gia tộc Ôn Lâm sắp sửa kết thành thông gia. Tin tức này kín đáo đến mức ngay cả báo Liên Thủy Quả, tất cả báo tuần san đều bị che mắt, mấy phóng viên chó chết của những bài báo lá cải cũng không thể tra được tin tức, sao cô lại biết được?

"Em xin lỗi, ngày đó em nghe thấy anh và lão phu nhân nói chuyện nên mới biết, nhưng em cũng không truyền ra ngoài, thật đó."

Cô khổ sở cúi đầu. Nếu có thể, cô tình nguyện không muốn nghe thấy, thử nghĩ người đàn ông cô yêu say đắm sắp đính hôn với người phụ nữ khác, thật sự bảo cô làm sao mà chịu nổi.

"Em vậy mà nghe lén anh và bà nội nói chuyện!" Anh kinh ngạc nhìn cô chằm chằm. Quả thật không thể tin được cô vậy mà lại nghe lén, làm ra cái loại chuyện này. Anh còn tưởng rằng cô nhất gan yếu đuối, chỉ trông coi quản lý giấy tờ --

Anh nhìn lầm cô rồi sao?

"Không phải em có ý, lúc ấy em chỉ muốn trở lại cầm khay, không ngờ. Em xin lỗi, em cũng không phải cố tình muốn nghe thấy." Hình như cô chọc giận anh rồi, vội vàng sợ hãi giải thích. Cô thật sự không có ý, cô có thể thề với trời.

Anh trầm mặc nhìn cô. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng, áy náy và đau đớn, khiến anh đột nhiên hiểu rõ. Nội tâm cô cho thấy cô thật sự không muốn nghe thấy. Cái nhận thức này, không khỏi níu chặt trái tim anh, làm cho ngực giống như có luồng khí ngột ngạt khó chịu, nặng nề trực tiếp đè lấy ngực anh --

"Thôi, bị em nghe được cũng không sao cả, dù sao cũng không hề ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa anh và em. Hơn nữa qua một thời gian, Lâm gia cũng sẽ công bố tin tức ra ngoài." Anh dời tầm mắt, tiếp tục sai bước. Thay đổi đi tới nhà bếp, nếu không anh vẫn nhìn cô, anh lại cảm thấy tức ngực khó thở.

Nhưng mà, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?

Tìm anh dường như có chút quái lạ. Không hiểu rõ bản thân như ngày trước.

"Điều mà anh đang nói là thật? Nếu vị hôn thê của anh biết. Cô ấy có bị tổn thương hay không?" Cô không thể không để ý, cũng không thể không lo lắng, nhưng cô quay đầu lại không được. Bởi vì cô yêu anh, cho nên cô cũng hi vọng anh có thể yêu cô, cho dù mãi mãi khó có khả năng anh sẽ yêu cô.

"Lo lắng của em là dư thừa, cho dù Uyên Nhi biết sự tồn tại của em, cô ấy cũng chỉ muốn anh lau miệng sạch sẽ một chút, đừng gây phiền toái cho cô ấy." Ôn Đại tự giễu nhún vai.

Bởi vì quyền lợi mà kết hôn, có thể bị tổn thương cái gì chứ? Người thật sự phải chịu tổn thương, e rằng cũng chỉ có người con gái đang đứng bên cạnh anh--

"Sao có thể?" Cô sợ hãi kêu lên, hoàn toàn không dám tin, người phụ nữ sắp đính hôn với anh, sao có thể như lời anh nói, chỉ muốn anh lau miệng sạch sẽ một chút?

"Tại sao không thể?" Anh tức giận hỏi lại.

"Bởi vì cô ấy yêu anh nên sẽ bị tổn thương!" Giống như cô, chỉ nghe anh sắp đính hôn, tim cô liền bị đâm thủng hàng trăm lỗ, đau đến mức cô không thể chịu nổi.

"Phi." Anh cười khê. Thật sự bị cô đánh bại, "Chính cô ấy nói cho em biết cô ấy yêu anh hay sao?"

"Đâu cần ai nói, người phụ nữ nguyện ý gả cho một người đàn ông, đương nhiên là vì tình yêu." Giống như cô, bởi vì yêu anh, cho dù phải làm người thứ ba không thể quang minh chính đại ở bên anh, cô cũng bằng lòng.

"Vậy đã làm em phải thất vọng rồi, Lâm Uyên Nhi không hề yêu anh, cô ấy đồng ý cưới anh. Chẳng qua là dựa trên thực tế xem xét tất cả nhân tố, cũng không hề lãng mạn như tưởng tượng của em, mà anh cũng giống như vậy. Như thế đó, em đã hiểu chưa?" Anh căn bản không cần giải thích với cô,

nhưng không hiểu sao lại nói ra những lời này.

"Cô ấy sao có thể không yêu anh? Anh cao lớn anh tuấn như vậy, người lại vừa phóng khoáng khôi ngô tuấn tú. Hơn nữa còn tài giỏi hơn người, là phụ nữ ai cũng đều không kìm lòng được mà yêu." Cô không dám tin buột miệng nói ra, sau khi phát hiện mình đang nói cái gì, cả khuôn mặt đột nhiên sung huyết đỏ bừng.

"Cám ơn em đã quá khen. Nhưng không phải người phụ nữ nào cũng đều giống như em, dù sao em cũng không cần phải lo lắng mối quan hệ giữa chúng ta sẽ làm tổn thương Lâm Uyên Nhi. Ngược lại, em đã biết anh sắp đính hôn, vậy chứng tỏ thân phận của em vĩnh viễn sẽ không thể công khai, như thế em vẫn chấp nhận làm người phụ nữ của anh sao?". Anh hỏi.

Anh đột nhiên phát hiện bản thân mình có chút nhần tâm.

Hay có lẽ anh đã dần dần giao trái tim cho cô, nhưng cô vĩnh viễn chỉ có thể là người tình của anh, mà không phải là người vợ danh chính ngôn thuận của anh. Nhưng nếu muốn anh buông tay, sau khi đã ném trái cơ thể ngọt ngào kêu gọi của cô, anh phát hiện anh căn bản không thể làm được.

"Em. . . ." Cô do dự nhìn anh, biết anh đang cho cô cơ hội lựa chọn. Nhưng cô biết, một khi từ chối, cô sẽ không còn cơ hội yêu thương anh nữa. Vừa nghĩ đến việc không thể yêu anh nữa, tim cô liền đau đớn đến mức muốn chết đi, cho nên dù chỉ có thể có được sự quan tâm tình cò của anh, hay phải chịu đau khổ mãi mãi, cũng không thể không yêu anh.

"Hài Lòng, em bằng lòng không?" Thấy được sự do dự của cô, không khỏi làm anh có chút bất an. Không phải cô rất yêu anh sao? Một khi đã như vậy, cô sẽ phải đồng ý. Suy cho cùng, anh chỉ không thể cho cô danh phận mà thôi, không phải sao? Nhưng nếu cô thật sự yêu anh như lời cô nói, như vậy anh cũng sẽ bằng lòng giao trái tim cho cô, chỉ cần cô đồng ý làm người tình của anh. . . .

"Em bằng lòng." Cô gật đầu một cái.

"Rất tốt." Anh hài lòng khẽ nhếch miệng, sự bức bối đè ép trong ngực, sau khi nghe thấy đáp án của cô bỗng nhiên biến mất, "Một khi đã như vậy, liên quan đến lợi ích của em, trước tiên chúng ta hãy nói rõ, đầu tiên, mỗi tháng anh đều sẽ cho em một khoản tiền."

Tiền!

Tim Hài Lòng trong nháy mắt giống như bị kim đâm, cô cảm thấy tổn thương, ngắt lời anh: "Không cần, em không cần tiền của anh." Cô chỉ muốn yêu anh, một khi cần tiền của anh, vậy tình yêu của cô tuyệt đối sẽ bị tiền làm cho vẩn đục, cô không cần!

"Vậy em muốn cái gì?" Ôn Đại sừng sốt một chút, không ngờ cô lại kích động như vậy, cắt ngang lời anh. Trên thực tế, anh muốn cho cô một số quyền lợi, nhiều đến mức vượt xa sự tưởng tượng của cô. Suy cho cùng muốn cô không danh không phận đi theo anh, anh cũng cần khoản, cho nên trong khả năng của anh, anh đều có thể làm thỏa mãn mong muốn của cô.

"Em chỉ muốn tình yêu của anh, như vậy là đủ rồi, em cũng không thiếu tiền tiêu vặt, mỗi tháng anh trả tiền lương cho em rất hậu hĩnh. Gia đình em cũng không cần em gửi tiền về, cho nên tiền lương của em trừ tiền thuê nhà, nhu cầu sinh hoạt hằng ngày, và tiền học lớp nấu ăn ra, phần lớn, em đều để dành."

Cô lắc đầu một cái, bình tĩnh giải thích, tiền bạc đối với cô mà nói, không bằng tình yêu càng không làm cho cô khao khát.

Trong lòng Ôn Đại chấn động.

Cô vậy mà chỉ cần tình yêu của anh? Anh thật sự chưa từng gặp người con gái nào ngốc nghếch đến như vậy, phải biết rằng tiền bạc là thứ có ích nhất trên cõi đời này, tuy không phải vạn năng, nhưng tuyệt đối không thể không có tiền.

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Cô gái ngu ngốc này!

"Em biết lái xe không? Vậy anh mua một chiếc xe." Anh đang thầm mắng chửi trong lòng. Một người con gái không có danh cũng không có phận, ít nhất phải vì mình tranh thủ về mặt vật chất, ngộ nhờ sau này nếu có chuyện gì sơ xuất. Cô mới có thể tiếp tục tồn tại được, ai ngờ cô lại ngốc đến mức không cần?

"Em không biết lái xe, cho dù biết, em cũng không muốn lái xe." Cô lắc đầu một cái.

"Tại sao?" Anh khó hiểu nhìn cô, cô chẳng lẽ không biết, cô càng không cần sẽ càng khiến cho lương tâm anh cắn rứt, hay cô căn bản đang lấy lui làm tiền, biết cái gì cũng không cần, sẽ khiến cho người đàn ông cảm thấy tội lỗi. Nếu đúng là vậy, sự suy tính của cô quả thực rất kín đáo, âm hiểm làm

người khác phải sợ hãi.

"Em là dân mù đường." Cô xấu hổ lúng túng giải thích.

"Các loại xe bây giờ đều có hệ thống vệ tinh chỉ đường." Dân mù đường? Anh sững sốt một chút, nhưng vấn đề này rất dễ giải quyết.

"Cái đó thật là phiền phức, em đi xe buýt hay tàu điện ngầm đơn giản hơn nhiều, hơn nữa em không có hứng thú với việc học lái xe." Cô vô thức chu miệng giải thích, thay vì muốn cô tốn thời gian đi học lái xe thì cô thà đi học lớp nấu ăn còn hơn, như vậy mới có thể làm đồ ăn ngon cho anh ăn.

"Được rồi, vậy anh mua một căn nhà cho em, em muốn ~~~" Về mặt hôn dỗi của cô, rất đáng yêu làm cho anh thiếu chút nữa bị kích thích thôi thúc không kìm được mà hôn cô.

"Không cần ~~~"

"Không được nói không cần, em là người phụ nữ của anh, điều đó có nghĩa là căn nhà này thỉnh thoảng anh cũng sẽ ở, cho nên anh nhất định phải mua. Nhưng mỗi tháng anh vẫn sẽ cho em một khoản tiền cố định, muốn sử dụng hay không là do em quyết định. Đồng thời anh cũng sẽ đưa Platinum Card có hạn mức cao nhất cho em, đó là khoản tiền tiêu vặt mà anh cấp cho em để đi mua sắm dạo phố, mỗi tháng anh đều sẽ chuyển hết qua cho em. Đương nhiên muốn sử dụng hay không cũng do em quyết định.

Tuy anh không thể yêu em giống như em yêu anh, nhưng anh cũng không muốn đối xử tệ với em, nếu em có bất kỳ yêu cầu gì, thì có thể nói cho anh biết. Còn nữa, trước mặt bạn bè của em, em tốt nhất không nên tiết lộ quan hệ của chúng ta, bởi vì nếu việc này bị lộ, anh thì không sao cả. Nhưng em có thể sẽ bị tổn thương." Anh giải thích rồi chìm vào suy tư.

Anh có tiền có thế, ngộ nhờ bị người khác biết được, anh hai ba lần là có thể giải quyết được, nhưng cô không có tiền cũng không có thế, chần chẫn sẽ chịu thua thiệt. Dĩ nhiên anh sẽ bảo vệ cô, nhưng sự phê bình công kích của dư luận, anh đoán cô có thể chịu đựng được. Nhưng nếu không -- cô có rồi bỏ anh không?

Hải Long chần động. Anh đang lo lắng cho cô, anh vậy mà đang lo lắng cho cô, sợ cô sẽ bị tổn thương? Cứ tưởng rằng, anh đối với cô chỉ có ham muốn mà không có tình yêu, không ngờ anh vẫn sẽ lo lắng cho cô. Cô xúc động nước mắt không kìm được dâng lên hốc mắt.

"Sao vậy?" Nhìn thấy dáng vẻ như sắp khóc của cô, tim anh không khỏi bị nứu chặt đau nhói, mà cảm giác nứu chặt đau nhói này thật sự rất đau đớn khó chịu.

"Không có gì, chỉ là em cảm thấy em đã yêu anh nhiều hơn rồi." Cô cố gắng chớp chớp mắt để những giọt nước mắt không tràn ra khóe mắt. Cô vòng tay ôm chặt lấy anh, có chút lo lắng này của anh, cho dù sau này cô có bị tổn thương, cô cũng không oán không hận.

Anh không nói gì, siết chặt vòng tay, cô yêu anh nhiều hơn, thế nhưng anh lại cảm thấy mình cần bản không đáng có được tình yêu của cô. Nhưng muốn anh buông tay, anh lại luyến tiếc không nỡ rời bỏ cái cảm giác được yêu này. Cảm giác này, quả nhiên đúng như lời bà nội nói, vô cùng hạnh phúc.

"A, đau quá!" Cô bỗng nhiên kêu lên, chỉ vì cơ thể mệt mỏi đau nhức, cần bản không thể chịu nổi cái ôm siết chặt của hai người.

"Chết tiệt. Đã làm em đau sao?" Anh vội thả lỏng tay.

"Không sao, Ôn. Ách, Đại, anh có thể ôm em đến trước tủ lạnh không?" Cô lắc đầu, ánh mắt chú ý đến vị trí hiện tại của hai người, vội yêu cầu.

"Em khẳng định, em như vậy có thể nấu ăn sao?" Anh làm theo lời cô đi đến trước tủ lạnh trong phòng bếp, hơi hoài nghi đặt cô xuống, chỉ thấy hai chân cô vừa đứng trên mặt đất, liền khẽ cau mày mở cửa tủ lạnh, sau đó động tác có chút chậm chạp kiểm tra nguyên liệu nấu ăn bên trong tủ lạnh.

"Có thể mà, chỉ có điều hôm nay em không đi chợ và siêu thị, cho nên chỉ có thể làm vài món ăn." Cô lo lắng ngẩng đầu lên.

Lần đầu tiên anh đến nhà trọ của cô, cô lại không thể chuẩn bị thức ăn ngon chiều đãi anh, thật là hồng bét.

"Không sao, cả ngày nay anh chưa ăn gì, tưởng chừng như sắp chết đói. Em đâu biết, buổi trưa Tiểu Hoa mua cái hộp cơm sườn quý quái chết tiệt kia. Hại anh ăn một miếng liền buồn nôn, ngay cả loại bánh ngọt cà phê kia cũng ngọt đến mức chết người, cô ta còn cả gan nói với anh là mua ở khách sạn năm sao."

Anh vừa nghĩ tới bữa cơm trưa và trà chiều, liền tức giận đến mức sắp phát điên. Tối hôm qua vì ứng phó với mị được trong cơ thể cô, khiến cho anh sử dụng quá nhiều tinh lực, không ngờ hôm nay lại không thể lấp đầy bụng.

Hải Long vừa lấy nguyên liệu ra, vừa nghe anh nói chuyện, khóe miệng không kìm được khẽ nâng lên.

Không ngờ anh cũng nói làm nhảm như phụ nữ, cảm giác thật là vô cùng đáng yêu.

"Em đang cười cái gì?" Anh tỉnh mắt nhìn thấy nụ cười mỉm của cô.

"Không có." Cô vội thu lại nụ cười, cố gắng chịu đựng cảm giác đau nhức toàn thân. -- Đem nguyên liệu đặt trên bàn bếp, tiếp theo cầm lấy tạp dề đặt ở bên cạnh bàn bếp mặc vào.

"Không có? Rõ ràng em đang cười." Anh không vui nhũn mày lại, chắc không phải cô đang cười anh --

"Lúc em nấu ăn đều sẽ không tự chủ được mà mỉm cười." Cô cầm dao lên, hoảng hốt cúi đầu, bắt đầu cắt xử lý nguyên liệu.

"Là như thế này sao?" Anh hơi nhũn mày, trực giác mách bảo anh rằng cô đang nói dối, nhưng nhìn thấy dáng vẻ mang tạp dề, cầm dao đứng trước kệ bếp của cô, tim anh lại không khỏi cảm động.

Đã nhiều năm qua, bên cạnh anh vẫn chưa từng thiếu bạn gái, bất kể là gặp gỡ qua lại, hay chỉ vì nhu cầu sinh lý, nhưng chưa từng có một cô gái nào sẽ vì anh mà bận bịu tay chân nấu đồ ăn cho anh, chỉ có cô --

Anh không kìm được bước về phía trước, nghiêng người dựa vào vách tường bên cạnh bàn bếp, tìm được một vị trí tuyệt vời xem cô nấu ăn, lẳng lặng nhìn cô sử dụng dao thành thạo. Xử lý nguyên liệu cực kỳ nhanh, có thịt bò, thịt gà, tôm, nấm bào ngư, con hàu, và bánh mì Pháp.

Anh sững sờ một chút, "Hài Lòng, anh nhớ em có vẻ không thích ăn bánh mì Pháp?" Trong ấn tượng, anh đã từng nghe cô nói với đồng nghiệp, trọng điểm là, phần lớn người ta sẽ không mua thức ăn mà mình không thích đặt ở trong nhà.

"Đúng vậy a." Cô trả lời rất tự nhiên, toàn bộ suy nghĩ đều tạm thời đặt trên đám nguyên liệu đang xử lý.

"Vậy em sao lại mua bánh mì Pháp?" Anh ngờ vực khó hiểu hỏi.

Trên thực tế, anh phát hiện những nguyên liệu trên kệ bếp, tất cả đều là thứ anh thích ăn, nhưng cô cũng không biết hôm nay anh sẽ đến nhà trọ của cô, nên căn bản không thể chuẩn bị chứ?

"Bởi vì em phát hiện anh rất thích ăn bánh mì Pháp, cho nên mỗi ngày em đều sẽ mua về làm nghiên cứu, xem có thể làm ra một số mùi vị mới hay không, như vậy anh sẽ không ngán." Cô rất lưu loát giải thích, sau đó lấy tất cả các nguyên liệu đã cắt sẵn sắp theo thứ tự, bắt đầu làm nóng chảo, chuẩn bị chế biến thức ăn.

Lòng Ôn Đại chấn động. Lộ ra vẻ xúc động không thể nói bằng lời.

Đã nhiều năm nay, ở Sự Vụ Sở, cô sắp xếp lo liệu bữa trưa và trà chiều, hầu như tất cả đều là món ăn mà anh thích. Anh vốn tưởng rằng cô nhận tiền lương của anh, nên mới lấy lòng anh. Không ngờ ngay cả trong nhà cô, cô cũng để anh làm chủ, thậm chí là vất óc suy nghĩ --

Trời ạ, người con gái này thật sự, thật sự rất yêu anh, nhưng anh lại đối xử với cô như thế nào hả?

Muốn cô làm người tình của mình, làm người thứ ba không thể lộ ra ngoài ánh sáng!

Giờ khắc này, anh mới phát hiện bản thân mình thực ra lại tàn nhẫn và ích kỷ như vậy, giống như chức thư ký của cô. Tuy anh luôn cố tình hà khắc gây khó khăn cho cô, nhưng cô lại có thể hoàn toàn đạt được yêu cầu của anh, thậm chí còn làm tốt hơn, vẫn chỉ vì muốn ở bên cạnh anh. Hơn nữa, anh muốn trả lương cao hậu hĩnh cho cô để đền bù, tất cả những thứ đó cô đều không cần.

Haizz, sao cô lại dằn dặt như vậy, ngu ngốc như vậy chứ? Còn anh sao lại đáng ghét như thế này, xấu xa tồi tệ như thế này cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Phòng bếp đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng xào thức ăn, cho đến khi Hải Lòng bày thức ăn ra đĩa, cô mới phát hiện ánh mắt của anh vẫn nhìn cô chằm chằm. Trong con người đen nhánh sâu thẳm kia có chút bối rối khó hiểu, khiến cô lập tức đỏ mặt.

"Đại, trong này rất nhàm chán phải không? Vậy anh có muốn ra ngoài phòng khách xem ti vi không? Anh yên tâm. Động tác của em sẽ cố gắng nhanh hơn một chút, nên rất nhanh sẽ có thể dùng cơm."

"Anh rất đói, anh giúp em thì chúng ta có thể sẽ ăn cơm nhanh hơn một chút, được không?" Anh khẽ mỉm cười, nhìn hai gò má đỏ hồng của cô, người con gái e thẹn này khiến tim anh đột nhiên đập nhanh hơn, mạnh hơn.

Hải Lòng sững sờ, không ngờ anh vậy mà lại nói ra lời đề nghị giúp đỡ, "Không, không cần đâu, tự em."

"Sao, có phải em chê anh tay chân vụng về không?" Ôn Đại nhũn mày, giả vờ tức giận quở trách, cắt ngang lời cô.

"Không phải không phải, là em." Anh tức giận, cô lúng túng vội vàng muốn giải thích.

"Không phải, vậy thì dạy anh giúp em như thế nào đi." Anh giả vờ nghiêm mặt. Dùng giọng điệu ra lệnh truyền đạt ý định của mình, nếu không chỉ nghĩ

thôi cũng biết. Chắc chắn cô muốn anh giống như ông lớn ngồi ở phòng khách chờ dọn cơm

"Được." Hải Lòng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, ai bảo cô cho tới bây giờ đều không thể từ chối yêu cầu của anh, huống chi là mệnh lệnh.

Cứ như thế, cô không thể không bắt đầu dạy anh giúp như thế nào, đương nhiên chỉ dạy anh những thứ đơn giản nhất, thoáng chốc, hai người đã phối hợp nhịp nhàng với nhau ở trong phòng bếp.

Đội thức ăn -- sau đó bày thức ăn ra đĩa rồi đặt lên bàn, cô đang muốn sửa sang dọn dẹp lại những thứ dư thừa trên bếp, nhưng anh đã lôi kéo cô, ngồi vào bàn ăn.

"Ăn trước đi, lát nữa anh sẽ giúp em thu dọn chúng." Anh ôm eo cô, ngang ngược ra lệnh.

"Nhưng. . . ." Cô lo lắng liếc nhìn cái chảo đang đặt ở bồn rửa chén.

"Mặc kệ, anh muốn em ăn cùng với anh." Anh áp bức ngắt lời cô, dù sao mấy cái nồi, cái chảo này cũng không thể mọc chân rồi chạy mất, nhưng bụng anh đã đói đến mức kêu ọc ọc ọc ọc....

"Được rồi, vậy anh buông em ra, nếu không thì anh không thể gấp thức ăn được." Cô yêu anh, đương nhiên chỉ biết thỏa hiệp ngoan ngoãn nghe theo, nhưng anh cứ ôm cô như vậy, căn bản không thể ăn cơm được.

"Em dứt anh ăn là được rồi."

Đứt, dứt anh ăn?

Hải Lòng mở to mắt đứng hình nhìn anh, cô có nghe lầm hay không?

"Không muốn?" Anh không vui nhún mày, tay ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn, liền khiến cô khẽ kêu lên:

"A, đau quá." Cô yếu đuối dựa vào ngực anh, đau nhức không ngừng thờ sâu. Người đàn ông cô yêu say đắm sao lại ức hiếp cô như vậy?

"Tiếng rên này thật là êm tai." Anh cười tà mị, tay phải không an phận phủ lấy bộ ngực đầy đặn của cô.

"A!" Cô xấu hổ lúng túng ra sức hít thở không khí, không phải anh đói bụng ư, sao.

"Đứt anh ăn, nếu không anh sẽ ăn em trước." Anh cười quỷ dị vừa nói vừa vuốt ve bộ ngực của cô.

"Được được, em dứt anh ăn." Cô bị dọa sợ vội lên tiếng đồng ý, chỉ sợ anh thật sự sẽ ăn cô.

"Thật đáng tiếc." Anh tiếc hận rút tay về, ánh mắt không nỡ rời bỏ bộ ngực đầy đặn của cô. Nhưng anh thật sự rất đói, hơn nữa cơ thể cô thật ra cũng cần nghỉ ngơi.

Giọng điệu có chút thất vọng của anh, khiến Hải Lòng vừa then vừa mừng, nhưng cơ thể cô thật sự rất đau nhức mệt mỏi, căn bản không thể yêu đương với anh được. Vì thế cô vội chuẩn bị thức ăn, hầu hạ anh dùng cơm.

Cứ như vậy, hai người ăn một miếng, em một miếng chậm rãi ăn cơm, đắm chìm trong không khí ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Tay Hải Lòng cầm bao lớn bao nhỏ, mua nguyên liệu từ chợ và siêu thị, kéo lê cơ thể đau nhức, tương đối vất vả tiến vào Sự Vụ Sở Chính Tín Ôn Đại.

"Hải Lòng, cậu thật sự đi làm?" Tiểu Hoa vừa nhìn thấy bóng dáng của cô, quả thực vui mừng đến mức sắp khóc, chạy như bay đến bên cạnh cô.

"Đúng vậy. Không phải tớ đã nói với cậu, hôm nay tớ sẽ đi làm, nhưng tớ đến muộn, gay go rồi, không biết Ôn Đại đã đến Sự Vụ Sở chưa?" Hải Lòng khản trương hỏi.

Thật ra thân thể vẫn đau nhức mệt mỏi, nhưng vừa nghĩ đến mình không đi làm thì người đàn ông mà mình yêu thương nhất rất có thể sẽ nhịn đói, cô liền cảm thấy đau lòng lại lo lắng. Cho nên dù anh kiên quyết muốn cô nghỉ làm, cô vẫn không làm theo, đây là lần đầu tiên cô từ chối anh.

Nhưng từ trước đến nay đối mặt với sự cố chấp của anh, cuối cùng cô vẫn phải gật đầu đồng ý. Trừ việc không đầu lại sự kiên trì hiếm thấy của cô, chủ yếu nhất là vì anh bị cá phê và bánh ngọt cực kỳ dở tệ hôm qua dọa sợ.

"Là như thế không sai, nhưng tớ cảm thấy dường như cậu cần phải nghỉ ngơi thêm một ngày. Còn nữa, Ôn Đại đã đi làm rồi." Nhìn thấy vẻ mặt cô ấy có vẻ tái nhợt, Tiểu Hoa lo lắng nói.

"Hả, Ôn Đại đã đi làm, vậy tớ phải nhanh quét thôi. A, Tiểu Hoa, sao cậu lại cầm cây lau nhà?" Hải Long vừa thở hổn hển vừa hỏi, ánh mắt chú ý đến thứ đồ mà Tiểu Hoa đang cầm trên tay, không khỏi sững sờ một chút.

"Đương nhiên là mệnh lệnh của Ôn Đại, tớ phụ trách quét dọn, còn Tiểu Tuyết thì lau bàn, lau cửa sổ, cho đến khi tuyển được một tiểu muội làm thay, cho nên cậu không cần khẩn trương như vậy, Ôn Đại nói nếu cậu đi làm, thì chỉ cần phụ trách phòng bếp là được rồi." Tiểu Hoa mỉm cười giải thích.

"Không phải chứ, Ôn Đại muốn tuyển tiểu muội?" Hải Long tương đối kinh ngạc.

"Đúng rồi, lúc này Ôn Đại vừa mới tuyên bố chức vụ thay đổi, tất cả mọi người đều giặt tẩy mình, định nói cuối cùng Ôn Đại cũng tìm thấy lương tâm của anh ta. Hơn nữa, bàn làm việc của cậu cũng đã chuyển đến phòng làm việc của Ôn Đại, sau này cậu chỉ cần phụ trách công việc chiêu đãi khách hàng và phòng bếp thôi." Tiểu Hoa vì cô vui vẻ nói.

"Ôn Đại đối đãi với tớ thật tốt. Nhưng tớ đã làm quen rồi, cần gì phải tốn tiền thuê tiểu muội?" Hải Long cảm thấy trong lòng như có một luồng tư vị ngọt ngào.

"Hải Long, cậu là người cuồng việc. Hay là thích bị ngược đãi thế? Hiếm khi lương tâm Ôn Đại xuất hiện, muốn thuê tiểu muội, cậu còn muốn giúp Ôn Đại tiết kiệm tiền ư? Cho dù cậu rất thích Ôn Đại, nhưng cũng không cần khiến mình mệt đến chết, có phải đâu óc cậu đã hỏng hết rồi không?" Tiểu Hoa mặt chữ A mồm chữ O nhìn cô chăm chăm.

Sao lại có người nhân viên ngốc đến như vậy? Hay là nói, sao lại có người phụ nữ ngốc đến như vậy?

"Không phải mà, tớ chỉ muốn nói, tớ đã làm bao năm nay." Hải Long đỏ mặt, muốn giải thích.

"Hải Long, cô đã đi làm rồi, vù vù(tiếng chạy nhanh tới) Chúng tôi rất nhớ cô đó." Đại Ngu vừa nghe thấy giọng nói của Hải Long, lập tức vọt tới trước mặt cô.

"Là nhớ cơm trưa và trà chiều mà Hải Long làm chứ." Tiểu Hoa hừ lạnh một tiếng, khinh thường châm chọc Đại Ngu.

"Hắc hắc. Đùng như vậy mà, tôi nhớ chẳng lẽ cô không nhớ sao?" Đại Ngu xấu hổ gãi gãi đầu.

"Anh nhớ, còn không mau giúp Hải Long đem nguyên liệu vào phòng bếp đi chứ, không nhìn thấy Hải Long rách rưới cực khổ sao? Đại Ngu thôi, muốn ăn thì phải bỏ sức." Tiểu Hoa không ngừng hét to mệnh lệnh.

"Không thành vấn đề. Đúng rồi, Hải Long, hôm kia thật sự xin lỗi, không ngờ Đại Hổ chết tiết lại làm ra cái chuyện không đâu, hại cô bị kinh sợ. Thật sự xin lỗi cô." Đại Ngu rất tự động xách chiếc túi lớn trong tay Hải Long, áy náy nói xin lỗi.

"Đừng nói như vậy, mọi người cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy. Đúng rồi, Đại Hổ có khỏe không? Ngày hôm đó tự anh ấy đến bệnh viện, khiến cho tôi có chút lo lắng!" Hải Long ngưng ngưng lắc đầu, không ngờ mọi người lại quan tâm đến cô như vậy. Khiến cho cô rất cảm động.

"Anh ta rất khỏe, nhiều em y tá trong bệnh viện xinh đẹp như vậy, tôi thấy anh ta căn bản không hề muốn xuất viện, nhưng mà tốt nhất anh ta cũng đừng xuất viện. Hôm qua Ôn Đại phát hỏa cực kỳ lớn, may là cô không tới, nếu không nhất định cô sẽ bị hù chết, nhưng cô kiếm được một khoản tiền thưởng đáng kể. Người ủy thác của Đại Hổ cực kỳ giàu có.

Hơn nữa Ôn Đại bị Đại Hổ chọc giận, tiền thưởng của anh ta chia cho cô một nửa, Ôn Đại nói bồi thường cho cô vì đã khiến cô bị kinh sợ, mọi người cũng cảm thấy hợp tình hợp lý."

"Không hay lắm, chuyện gì tớ cũng không làm, hơn nữa Đại Hổ đã theo dõi hết ba tuần rất vất vả." Hải Long nhú mày, việc không làm mà hưởng, cô thật sự không thể nhận, huống chi vì chuyện này, mà cô có thể ở cùng với Ôn Đại.

"Đáng đời anh ta, ai bảo anh ta không tuân thủ quy định cắt ruột thừa của công ty, lại hại cậu bị kinh sợ như vậy, đúng lúc cho anh ta một bài học. Huống chi, lừa gạt của Ôn Đại lại lớn như vậy, mọi người tránh cũng không kịp, đâu dám nói giúp anh ta." Tiểu Hoa một chút cũng không thông cảm cho Đại Hổ. Bởi vì hôm qua cô đã bị xui xẻo không cần thận mới bị vạ lây.

"Đúng đó, tiền thưởng lần này, tôi thấy Đại Hổ hẳn là cũng đã tính toán trong lòng. Đúng rồi, Hải Long, hôm nay tan ca chúng tôi muốn đi thăm Đại Hổ, cô có muốn đi chung không?" Đại Ngu tán thành, gật đầu hỏi.

"Được chứ, nhưng tôi muốn nói thử với Ôn Đại, xem có thể lấy tiền thưởng của tôi trả lại cho Đại Hổ hay không?" Hải Long gật đầu một cái, trong lòng vẫn nghĩ đến số tiền thưởng mà Đại Hổ bị cắt giám. Cô cảm thấy nếu nhận lấy thì hơi ngại.

"Hải Long, cô thật là tốt." Đại Ngu cảm động nói. Anh và Đại Hổ là bạn thân, chỉ tiếc lúc này Đại Hổ mắc sai lầm quá lớn, khiến cho anh, người bạn thân này, cũng không dám nói giúp anh ta.

"Hải Long, cô không cần đối xử với Đại Hổ tốt như vậy, anh ta đáng bị như vậy." Tiểu Hoa bất mãn kháng nghị. Ai bảo hôm qua cô bị Ôn Đại mắng thảm như vậy, mà tất cả đều do tên Đại Hổ chết tiết đó không chịu đi cắt ruột thừa.

"Không sao đâu, tôi nói giúp anh ấy thử xem, nếu không bị cắt giảm một nửa tiền thưởng rất thảm thương, anh ta cũng không muốn bị viêm ruột thừa mà."

"Hài Lòng, cô đối xử với Đại Hồ thật tốt, cô sẽ không thích Đại Hồ chứ?" Đại La ở bên cạnh nghe lén không nhịn được tò mò hỏi, hôm đó anh nhìn thấy Đại Hồ quỳ xuống trước mặt Hài Lòng, anh đã nghi ngờ hai người bọn họ có vấn đề.

"Tôi không có!" Hài Lòng giật mình, không ngừng lắc đầu chối bỏ.

"Thật không? Nhưng tôi thấy hôm đó Đại Hồ quỳ xuống trước mặt cô, anh ta thật sự không phải đang cầu hôn cô sao?" Đại La thật sự rất hoài nghi. Hơn nữa hôm đó anh còn bị Đại Ngưu và Đại Hồ lôi đi, chắc chắn là có vấn đề.

"Không phải, hôm đó không phải Đại Hồ đang cầu hôn tôi." Hài Lòng nôn nóng, người trong lòng cô luôn luôn là Ôn Đại, cô đối xử với Đại Hồ như vật chỉ vì tình đồng nghiệp, không phải là tình yêu nam nữ.

"Đại La chết tiệt, không biết thì đừng nói bậy ~~~" Giọng nói lạnh buốt vang lên sau lưng mọi người, giọng nói này không phải của ai khác, mà chính là giọng nói của người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ- Ôn Đại.

"A! Ôn Đại!" Mọi người đều bị dọa sợ đến mức ra sức hít một hơi khí lạnh, vội cung kính đứng ngay ngắn nghiêm trang.

"Ôn Đại." Chỉ có Hài Lòng lo lắng đến mức hộc mắt đỏ lên.

Ôn Đại lạnh lùng quét mắt nhìn đám thuộc cấp, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn khuôn mặt Hài Lòng sau cùng, đặc biệt là đôi mắt đỏ hoe đang chực khóc của cô.

"Giờ làm việc không làm việc, mấy người ở chỗ này tám chuyện, xem ra công việc mà tôi giao cho các người quá ít. Đại La, Đại Hồ hai người nhận thêm hai người ủy thác nữa."

Đại La lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, lập tức cầu khẩn: "Ôn Đại, chúng tôi đã nhận 3 vụ." Một lần nhận năm vụ, rõ ràng là muốn đề chết anh.

"Chưa đủ phải không? Vậy hôm qua mới nhận được."

"Đủ, đủ, Ôn Đại, tôi thấy đủ rồi, cầu xin sếp thủ hạ lưu tình!" Đại La chỉ kém chút nữa là quỳ xuống ôm lấy đùi Ôn Đại mà khóc lóc cầu xin.

Ôn Đại quay đầu nhìn về phía Đại Ngưu, đang chú ý tới túi lớn túi nhỏ trên tay anh ta, "Đại Ngưu."

"Ôn Đại, tôi không bao giờ tám chuyện nữa, cầu xin sếp thủ hạ lưu tình, Ôn Đại, tôi cầu xin sếp ~~~" Đại Ngưu mỗi lần bị điểm tên, gương mặt lập tức biến thành trái khổ qua.

"Được rồi, vậy anh lập tức đem những túi lớn trên tay đến phòng bếp đi." Ôn Đại nhú mày, thoáng nhân từ một chút, dù sao khi này anh chỉ nghe thấy Đại La đang khi dễ cô.

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây lập tức trợn to hai mắt. Đặc biệt là Đại La.

"Ôn Đại, chúng tôi." Được như vậy, anh cũng muốn, anh cũng muốn nữa.

"Anh còn muốn nhận thêm người ủy thác sao? Nói trước, tốt nhất nên nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không." Sắc mặt Ôn Đại trầm xuống, lạnh lùng uy hiếp.

Cái này không thể trách anh, ai bảo anh ta muốn khi dễ Hài Lòng của anh, anh làm như vậy chỉ là chút lòng thành.

"Vâng, Ôn Đại, tôi lập tức rời đi." Đại La vừa nghe thấy việc nguy hiểm này, vội vàng bỏ chạy.

"Ôn Đại, vậy tôi đem đồ đến phòng bếp trước." Đại Ngưu thấy vậy, quyết định lập tức rời khỏi hiện trường, nếu không nếu Ôn Đại thay đổi tâm ý, vậy anh nhất định sẽ giống như Đại La, sẽ bị chôn sống.

Mất thấy Đại La, Đại Ngưu lần lượt rời đi, Tiểu Hoa cũng không phải kẻ ngu ngốc. Thừa dịp lửa giận của Ôn Đại chưa đốt tới người cô, vội cung kính nói: "Ôn Đại, tôi đi lau nhà trước." Sau đó ngẩng đầu. Chỉ là trước khi lách người, cô rất có tình nghĩa mà ra sức nháy mắt với Hài Lòng, muốn cô ấy mau tìm lý do để rời đi.

Hài Lòng không hiểu nhìn cô, có nhìn nhưng không lại hiểu, "Tiểu Hoa, mất cậu có phải đang giật không?"

Ôn Đại thiếu chút nữa cười thành tiếng. Trong lòng thật sự đồng cảm, Tiểu Hoa nháy mắt mãnh liệt đến độ mắt trợn trắng, nhưng người con gái của anh lại không hiểu ý, thậm chí căn bản không thể hiểu được tình hình, anh không thể không buông lời nói: "Hài Lòng, đến phòng làm việc của tôi." Nói xong xoay người đi về phía phòng làm việc.

"Vâng, Ôn Đại." Hài Lòng dĩ nhiên cung kính đi theo sau anh.

Ai ngờ, người vừa bước vào phòng làm việc, cô liền bị anh ôm eo, anh đồng thời đóng cửa, sau đó ép cô lên cửa, chuẩn bị cúi đầu xuống --

"Khoan đã, Ôn Đại." Hải Lòng giật mình vội đưa tay lên tránh miệng anh, làm đôi môi ẩm nóng của anh hạ xuống mu bàn tay cô, khiến cho anh cực kỳ bất mãn.

"Em đang làm cái gì vậy?" Anh nhìn chằm chằm vào mu bàn tay che chắn đôi môi đỏ tươi của cô. Cô mà dám từ chối anh?

"Ôn Đại, đây là công ty." Cô kinh hoàng nhắc nhở anh, người cũng giãy giụa muốn đẩy anh ra, sợ bị người thứ ba nhìn thấy, như vậy không phải quan hệ của bọn họ sẽ bị lộ sao.

"Đúng. Nhưng đây là phòng làm việc của anh." Trừ phi có người không muốn sống, huống chi anh đã đóng cửa lại, căn bản sẽ không ai phát hiện.

"Em biết, nhưng. . . ." Cô liếc nhìn anh một cái, lập tức xấu hổ cúi đầu, "Như vậy hình như không ổn lắm, hơn nữa. . . ." Làm chuyện thân mật ở phòng làm việc, cô cứ cảm thấy là lạ.

"Hơn nữa cái gì?" Cô lại còn có lý do?

"Ôn Đại, anh quên mất anh mở Sự Vụ Sở sao?"

"Anh chưa bao giờ quên, nhưng việc anh muốn hôn em thì có liên quan gì đến chuyện này?" Anh bị khơi gợi lòng hiếu kỳ.

"Đương nhiên có liên quan. Nếu anh hôn em, bọn họ đều là cao thủ trong việc điều tra những vụ như thế này, nhất định sẽ phát hiện chúng ta có vấn đề. Nếu như bọn họ thật sự phát hiện chúng ta có vấn đề, vậy bọn họ sẽ biết mối quan hệ của chúng ta. Một khi bọn họ đã biết quan hệ của chúng ta, chúng ta sẽ không thể ở cùng với nhau được nữa, cho nên em hoàn toàn không thể để cho chuyện này xảy ra." Cô cũng không sợ chuyện này lộ ra sẽ phải chịu tổn thương, điều cô sợ chính là không thể ở bên cạnh anh được nữa.

Ôn Đại nhất thời á khẩu không trả lời được, thì ra là điều cô lo lắng chính là nếu bị bọn họ phát hiện, sẽ dẫn đến kết quả không thể ở cùng với anh được nữa.

Haizz, người con gái này, thật sự yêu anh đến mức này sao? Điều gay go là, anh lại phát hiện bản thân mình hình như càng lúc càng thích cô.

"Ôn Đại, xin lỗi, mong anh có thể lượng thứ cho em." Cô thật sự rất sợ, thật vất vả mới có thể ở bên cạnh anh, cô thật sự không muốn bởi vì một nụ hôn mà phá hủy mọi thứ trong chốc lát.

Ôn Đại thật sự không thể lượng thứ. Nhưng về mặt của cô nghiêm túc như thế, anh nhận ra mình không thể nói ra chữ "Không", nhưng anh muốn hôn cô, lại phải nhịn đến khi tan ca, việc này muốn anh lượng thứ như thế nào?

"Hải Lòng, thật ra em không cần lo lắng. . . ." Cũng chỉ là một nụ hôn, bọn họ sẽ không phát hiện, cho dù phát hiện, anh cũng sẽ có cách khiến cho bọn họ tin tưởng anh và cô không có quan hệ thân mật.

"Ôn Đại, em cầu xin anh, người ta không muốn mất đi anh." Cô thật sự rất sợ.

Ôn Đại đột nhiên nghẹn lời, nhìn vẻ mặt hoang mang khiếp sợ của cô, anh lại không thể ép buộc cô, nhưng đây cũng không phải là tính cách và tác phong của anh, bình thường việc mà anh muốn, anh đều sẽ không từ mọi thủ đoạn mà cướp lấy --

"Được rồi, anh đồng ý với em, hôm nay cơ thể em có khỏe hơn một chút nào không?" Anh thăm thò dài, anh vậy mà lại thỏa hiệp, lại nhượng bộ, thật sự không thể điều khiển làm theo ý muốn của mình.

"Có." Cô gật đầu.

"Vậy tối nay có thể 'làm việc' không?" Anh trực tiếp hỏi rõ.

Không ngờ anh lại hỏi một cách trắng trợn như vậy, khiến cho hai gò má của cô trong nháy mắt trở nên nóng đỏ, "Ôn Đại, buổi tối em phải đi bệnh viện thăm Đại Hồ cùng với mấy đồng nghiệp."

"Tim có từ chối." Mặt Ôn Đại biến sắc, trầm giọng ra lệnh.

"Nhưng mà." Cô do dự.

"Em là người phụ nữ của tôi, không cho phép em đi thăm người đàn ông khác." Anh không vui nói, khẳng khái muốn trong suy nghĩ của cô, anh mãi mãi luôn chiếm giữ vị trí quan trọng nhất.

"Nhưng mà."

"Nếu như em yêu tôi, em sẽ tìm được có từ chối." Anh biết anh rất ích kỷ, anh cũng biết anh rất quá đáng, anh càng biết bây giờ anh rất không phân rõ phải trái ngang ngược, nhưng anh nhất định muốn cô phải lấy anh làm trọng.

"Được rồi, lát nữa em sẽ nói với bọn họ, nhưng, tiền thưởng của Đại Hồ"

"Không cần nói giúp anh ta, anh chưa xử phạt anh ta vì đã không tuân theo quy định của công ty, như thế anh ta đã muốn cười trộm rồi." Anh không muốn thương lượng, sau đó buông cô ra, "Được rồi, anh phải bắt đầu làm việc, em cũng đi làm việc đi."

"Ừm." Cô gật đầu, biết mình không thể nói giúp Đại Hồ nữa, nếu không sẽ chỉ càng chọc giận anh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Những ngày tiếp theo, Hải Long đã trải qua khoảng thời gian cực kỳ hạnh phúc vui vẻ. Cho đến khi tin tức hai nhà Ôn Lâm đính hôn bị các công ty truyền thông lớn viết bài đăng tin ngay trên trang bia--

Bên ngoài Sự Vụ Sở, mỗi ngày đều có phóng viên truyền thông đứng sẵn tin, đương nhiên tất cả mọi người ra vào, cũng đều bị ảnh hưởng.

"Chết thật, cứ tiếp tục như vậy nữa. Chắc chắn sẽ không có người ủy thác nào dám đến đây, vậy Sự Vụ Sở của chúng ta còn có thể kinh doanh tiếp nữa không?" Tiểu Hoa giận dữ nhìn chăm chăm vào máy theo dõi được gắn ngay cửa, nhìn thấy mấy tên ở đội chó săn, tức giận đến mức nổi trận lôi đình.

"Hết cách rồi, tuần sau Ôn Đại phải đính hôn với thiên kim tiểu thư của tập đoàn tài chính Lâm thị, sếp chính là người thừa kế của tập đoàn Ôn thị. Tin tức hai tập đoàn lớn trên thế giới trở thành thông gia được công bố, đoán thôi cũng biết đây chính là tin tức kinh tế tài chính được quan tâm nhiều nhất, giới tài chính và thị trường chứng khoán đều bị ảnh hưởng, chấn động, dĩ nhiên mấy tên phóng viên này sẽ không thể bỏ qua." Đại Ngưu đành giải thích.

Rõ ràng đây là tin tức chấn động, nếu là bọn họ thì tuyệt đối cũng sẽ làm như vậy, chỉ tiếc cho bọn họ lại làm nghề thám viên, tưởng chừng như sắp biến thành nhân viên văn thư trong công ty.

"Tôi biết chứ, nhưng Ôn Đại mở Sự Vụ Sở, mỗi ngày bọn họ đứng canh 24/24, người ủy thác của chúng ta bị dọa sợ chạy đi hết, khách hàng mới cũng không ai dám tới, tôi thấy không bao lâu nữa, tất cả mọi người phải về nhà tự ăn chính mình." Tiểu Hoa tức giận phồng hai má.

"Tôi thấy Ôn Đại cũng không khẩn trương, hẳn là không nghiêm trọng đến như vậy." Đại Hồ cũng tham gia nói chuyện phiếm, thật sự nhầm lẫn đến mức phải đi đập muỗi, cho nên nhân rồi nói chuyện phiếm cũng tốt.

"Ai nói, anh không phát hiện sắc mặt của Ôn Đại ngày càng khó coi hơn sao, việc này đều do cái kẻ quái gở xấu xa Lâm Uyển Nhi, kể từ khi tin tức được công bố, ngày nào cô ta cũng đến Sự Vụ Sở, tôi thấy mấy tên phóng viên kia căn bản là do cô ta phải tới." Tiểu Hoa càng nói càng khó chịu, hồng nhan họa thủy, câu nói này một chữ cũng không sai.

"Mấy tên phóng viên kia hẳn là muốn chụp cô ta nên mới tới, nhưng điều này cũng không thể trách cô ta, chỉ trách diện mạo của Ôn Đại quá tuần tú, tất cả phụ nữ đều không có cảm giác an toàn, nhưng dính chặt vào đàn ông như vậy thì có thắng đàn ông nào chịu được, huống chi là Ôn Đại của chúng ta, chắc chắn sếp sắp phát điên rồi." Đại La không đồng ý, nói ra quan điểm của mình.

"Ôn Đại tốt nhất nên phát điên nhanh hơn một chút, sau đó không đính hôn với Lâm Uyển Nhi, nếu không tôi vừa nghĩ tới cô ta, loại người mất mọc ở trên đỉnh đầu, phải làm bà chủ của tôi thì tôi đã muốn từ chức." Tiểu Hoa lo lắng nhu mày.

"Nói cũng phải, dung mạo của Lâm Uyển Nhi mặc dù rất xinh đẹp, nhưng quá thích thể hiện tính khí kiêu ngạo của cái loại tiểu thư con nhà giàu, cô ta đối xử với chúng ta cũng không tồi nhưng Hải Long lại gặp xui xẻo, mỗi ngày đều bị cô sai bảo gọi tới gọi lui, may mà tính tình của Hải Long rất tốt chấp nhận chịu thiệt thòi, nếu đổi lại là Tiểu Hoa, tôi thấy đừng nói là không làm, e rằng còn có thể đánh nhau với cô ta." Đại Ngưu thông cảm lắc đầu.

"Đương nhiên không làm, tôi nhận tiền lương của Ôn Đại, chứ đâu phải nhận tiền lương của cái cô Lâm Uyển Nhi kia, cô ta dựa vào cái gì mà sai bảo tôi. Nếu tôi là Hải Long, đánh cô ta coi như đã khiêm nhường lắm rồi, càng ghê tởm hơn chính là, cô ta ngày ngày bắt bẻ xoi mói nói Hải Long nấu đồ ăn rất dở tệ, nhưng vừa đến giờ cơm, cô ta lại đến báo danh, thật là cái đồ không biết xấu hổ."

Tiểu Hoa càng nói càng tức giận, càng tức càng muốn thăm hỏi tổ tông ba đời của Lâm Uyển Nhi, tự cho là mình có tiền thì ngon lắm, nếu đổi lại là cô thì cô đã cho cô ta 'đẹp mắt'.

"Mọi người đang nói chuyện gì mà vui vẻ đến thế?" Hải Long đang cầm khay thức ăn đi vào phòng nghỉ của nhân viên, nhìn thấy tất cả đồng nghiệp đang tụ tập nói chuyện phiếm với nhau.

"Thơm quá! Hải Long, hôm nay ăn cái gì vậy?" Đại Ngưu và Đại Hồ ngửi thấy mùi thơm của thức ăn vội vọt tới bên cạnh cô, giúp cô bưng khay thức ăn trên tay.

"Tôi thấy gần đây tâm trạng của mọi người đều rất kém, cho nên làm một chút gà nướng cá chiên cho mọi người làm đồ ăn vặt. Cơm trưa chưa."

Hải Long mỉm cười nói.

Đột nhiên. Tiếng giày cao gót nện dồn dập xuống sàn, cùng với giọng nói chói tai quen thuộc của một người phụ nữ vang lên.

"Chân Hải Long, cô ra đây cho tôi, Chân Hải Long."

Nghe vậy, tất cả mọi người ở trong phòng nghỉ đều giật mình đứng yên tại chỗ, đặc biệt là Hải Long, càng nghe càng thấy choáng váng, bởi vì người phát ra âm thanh kia, không phải là ai khác, mà chính là Lâm Uyển Nhi, người mà ngày nào cũng đến Sự Vụ Sở ngay khi tin tức kết thành thông gia của hai nhà Ôn Lâm được công bố.

"Lâm tiểu thư, Hải Long mới vừa bùng đồ ăn đến phòng nghỉ ngơi, cô tìm chị ấy có chuyện gì không?" Sau đó giọng nói của phụ tá hành chánh Tiểu Tuyết vang lên.

"Tránh ra." Lâm Uyển Nhi trách mắng, ngay sau đó là tiếng cộp cộp của giày cao gót bước nhanh vào.

Hải Long lấy lại tinh thần, vội bước nhanh ra khỏi phòng nghỉ, vừa đúng lúc Lâm Uyển Nhi đã đi tới cửa.

"Lâm tiểu --"

Chát, cái tát như trời giáng cắt đứt tiếng chào hỏi của Hải Long, thậm chí còn làm cô lùi lại mấy bước. Nếu không phải Tiểu Hoa đã vọt đến thì cô đã bị đánh đến mức thâm hại, té lăn trên đất.

Tất cả những người nhìn thấy màn tát tai này đều kinh ngạc ngây ngốc đứng tại chỗ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lâm Uyển Nhi mặc dù thích sai bảo chỉ trở, nhưng cũng chưa bao giờ đánh người, huống chi người bị đánh lại là Hải Long, người có tính cách dịu dàng ngay thẳng nhất Sự Vụ Sở.

Lâm Uyển Nhi mới tát một cái nên vẫn chưa thỏa mãn, người lại tiến lên phía trước chuẩn bị tát cái thứ hai, thấy thế, Tiểu Hoa bắt lấy tay phải của cô ta. Phần nộ nói: "Cái con đàn bà điên này! Hải Long đâu có đắc tội với mày, mày làm gì mà tát cô ấy, đừng tưởng vì mày sắp đính hôn với Ôn Đại mà có thể tùy tiện ra tay đánh người!"

"Buông tay." Lâm Uyển Nhi muốn hất tay ra, tiếc là Tiểu Hoa đã từng được huấn luyện, cô ta căn bản không thoát ra được, giận đến mức phát điên.

"Buông tay để cho mày đánh Hải Long sao? Mày tưởng tao là kẻ ngu ngốc sao, muốn khi dễ Hải Long, mày cũng phải xem thử coi bọn tao có đồng ý hay không chứ!" Tiểu Hoa sẵn giọng cũng cực kỳ điên tiết. Cô đã nhìn cô ta lâu rồi, vừa vặn hôm nay có cơ hội, nếu không cô sắp nhẫn nhịn đến mức sinh bệnh.

Đại Ngưu, Đại Hồ và Đại La lấy lại tinh thần vội vàng che chắn Hải Long, tạo thành một bức tường thịt, lỡ như Tiểu Hoa thất thủ, bọn họ vẫn bảo vệ tốt cho cô, để cô không bị Lâm Uyển Nhi đánh.

"Hừ, đừng tưởng các người nhiều người thì tôi sẽ sợ. Tôi thật sự nhìn lầm, không ngờ vẻ bề ngoài của cô ta ngoan ngoãn nhưng trong xương lại là một con hồ ly tinh lẳng lơ, thật là không biết xấu hổ." Lâm Uyển tức giận mắng. Tay bị Tiểu Hoa bắt được, phía trước Chân Hải Long được che chắn bởi đám đàn ông, cô căn bản không thể cho Hải Long thêm mấy bạt tai.

Đồ hồ ly tinh lẳng lơ!

Mọi người nghe vậy liền ngây ngốc tại chỗ, Hải Long lại càng thêm kinh ngạc, sắc mặt trắng bệch.

"Cô đang nói hươu nói vượn gì đấy? Ngay cả bạn trai Hải Long cũng chưa có. Sao có thể là cái loại hồ ly tinh lẳng lơ?" Tiểu Hoa nổi giận mắng chửi.

"Đúng đó, Hải Long là một cô gái tốt, Lâm tiểu thư, mặc dù cô sắp đính hôn với Ôn Đại của chúng tôi, nhưng cũng không thể nói lung tung đánh người bừa bãi như vậy, nếu không Hải Long có thể kiện cô. Và chúng tôi sẽ là người làm chứng." Đại Hồ cũng nghe thấy chương tã.

"Tôi ăn nói lung tung, đánh người bừa bãi, vậy sao mấy người không hỏi cô ta xem. Hỏi xem cô ta có lém phếng với chồng sắp cưới của tôi hay không?"

Lâm Uyển Nhi tức điên phun ra lời nói.

Mọi người nghe vậy, ánh mắt không kim được nhìn về phía Hải Long.

Chồng sắp cưới của Lâm Uyển Nhi chính là Ôn Đại của bọn họ? Nói cách khác, chẳng khác nào nói Ôn Đại và Hải Long có quan hệ nam nữ với nhau.

Ha, điều này sao có thể?

Mọi người thu hồi ánh mắt, nhìn lẫn nhau, nếu như Hải Long và Ôn Đại lém phếng với nhau, vậy chắc heo cũng có thể leo cây.

Bạn đang đọc truyện *Chi Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

"Lâm tiểu thư, tôi thấy cô hiểu lầm rồi, Hải Long không thể nào có quan hệ với Ôn Đại."

"Đúng đó, con mắt nào của cô trông thấy Hải Long và Ôn Đại lén phéng với nhau?" Tiểu Hoa cười nhạo.

"Tôi có chứng cứ, không tin các người tự xem đi." Lâm Uyển Nhi tức giận rút một xấp hình từ ví ra, sau đó ném toàn bộ về phía bọn họ.

Chỉ thấy mấy tấm hình đó bay lượn trên không trung. Sau đó rơi đầy khắp mặt đất, mà những tấm hình đó. Là những tấm hình chụp một đôi nam nữ đang ra vào khách sạn Ôn Lam, trước cửa nhà trọ, mỗi tấm đều vô cùng thân mật, trong đó cũng không thiếu những tấm hình thân mật, dịu dàng ôm hôn, nhưng đôi nam nữ đó lại vô cùng quen mắt, trên thực tế, cho dù hai người đó có hóa thành tro, bọn họ cũng nhận ra được.

Bởi vì đôi nam nữ này không phải là ai khác, mà chính là Ôn Đại và Hải Long, mọi người lập tức cảm thấy hoa mắt choáng váng. Ôn Đại của bọn họ và Hải Long. Điều --

Điều này sao có thể?

Vô cùng chấn động, tay Tiểu Hoa bất giác buông ra, Lâm Uyển Nhi lập tức vọt tới trước mặt Hải Long, thừa dịp ba tên đàn ông sững sờ chưa kịp phản ứng, tay nắm tay mười tám và tát vào mặt Hải Long, người cũng đang thất thần ngăn người --

Vô số tiếng "Bốp Bốp Bốp Bốp", xen lẫn với tiếng rít "Con đàn bà đê tiện, con đàn bà hèn hạ", bỗng chốc thức tỉnh. Ba người đàn ông cùng nhìn thấy. Chỉ thấy cả người Hải Long ngấn ra mồ hôi, cho Lâm Uyển Nhi đánh, bọn họ vội vàng bắt lấy tay Lâm Uyển Nhi, nhưng gương mặt Hải Long đã bị đánh đến mức vừa sưng vừa đỏ.

"Hải Long, cậu đang ngây ngốc cái gì vậy hả?" Tiểu Hoa cũng lấy lại tinh thần, hồn hèn vội vọt tới trước mặt Hải Long, định kéo cô đi.

"Tó." Hải Long bị đánh đến mức mắt nỏ đom đóm, cả người không ngừng đổ mồ hôi lạnh, run rẩy.

Tình cảm giữa cô và Ôn Đại bị vạch trần rồi, thì cũng đồng nghĩa với việc cô đã không thể ở bên cạnh anh nữa. Nhưng cô yêu anh mà, cô không thể mất đi anh, cô cũng không muốn mất đi anh.

Trời ơi, bây giờ cô nên làm gì đây? Cô nên làm gì đây?

Vừa nghĩ đến việc sẽ mất đi anh, cô liền cảm thấy sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa, nước mắt bỗng nhiên dâng đầy hốc mắt. Cô đẩy tay Tiểu Hoa ra, chật vật chạy ra khỏi phòng nghỉ.

Không ngờ Hải Long lại đẩy cô ra, Tiểu Hoa sững sờ một chút, ánh mắt nhìn thấy Hải Long cúi đầu, điên cuồng chạy về phía trước, bỗng cảm thấy điềm xấu sẽ xảy ra, cô vội rướn cổ, vừa chạy vừa hét lên kêu Hải Long quay lại: "Hải Long, cậu muốn đi đâu? Hải Long, chờ tớ với."

"Con đàn bà đê tiện, hồ ly tinh chết tiệt, đừng chạy." Lâm Uyển Nhi hét chói tai cũng muốn đuổi theo.

"Lâm Uyển Nhi, cô ở chỗ này là lối âm ỉ để làm cái gì!" Giọng nói của Ôn Đại lạnh như băng, vang lên trước cửa phòng nghỉ.

Nếu không phải Tiểu Tuyết thông báo cho anh biết, anh còn không biết cô ta lại tới nữa, khoảng thời gian này anh đã chịu đựng đủ sự quấy rầy của cô ta, cũng làm cho sự nhẫn nại của anh đạt tới cực hạn.

"Em." Lâm Uyển Nhi bị ánh mắt và giọng nói vô cùng lạnh lẽo của anh dọa sợ, nhất thời sợ hãi không nói nên lời.

"Ôn Đại, cô ta tát Hải Long rất nhiều bạt tai, lại còn mang theo một xấp hình nói Hải Long lén phéng với sếp, còn mắng Hải Long không biết xấu hổ, là đồ lăng lợ, con đàn bà đê tiện, hồ ly tinh." Đại Hồ lập tức báo cáo, dù bị chuyện của Ôn Đại và Hải Long dọa sợ. Nhưng bọn họ cũng vui mừng khi thấy kết quả, ai bảo bọn họ đều rất yêu mến Hải Long.

Cái gì?

Lòng Ôn Đại chấn động, quả thật không thể tin được những gì mà tai nghe thấy.

Lâm Uyển Nhi tát Hải Long rất nhiều bạt tai, thậm chí mắng cô là đồ lăng lợ, con đàn bà đê tiện, hồ ly tinh. Có trời mới biết tất cả những chuyện này đều do anh đang tạo ra, chỉ vì anh không nỡ bỏ tình yêu và sự ngọt ngào xinh đẹp của cô, nhưng lại khiến cho cô --

Chết tiệt!

Vừa nghĩ tới việc cô vừa bị sỉ nhục, trách mắng và chỉ trích, tim anh liền cảm thấy đau nhói mãnh liệt, nhưng cho tới giờ phút này, anh mới bắt ngờ phát hiện bản thân mình đã yêu sự tốt đẹp của cô từ lâu lắm rồi.

"Tôi đâu có nói sai, cô ta vốn là đồ lăng lơ, con đàn bà đê tiện, hồ ly tinh, không phải tất cả các người đều nhìn thấy ảnh chụp rồi sao? Tôi không có đổ oan cho cô ta. Dám cướp chồng tôi ư? Cô ta cũng không đi mà soi gương, ước lượng trọng lượng của mình, cô ta là cái thứ gì! Cô ta đủ tư cách sao?" Lâm Uyên Nhi kìm nén sợ hãi trong lòng, không vui mừng nhểch.

Cô đâu có sai, người sai chính là cái con hồ ly tinh Chân Hải Lòng kia, nếu không vì uy tín danh dự của Lâm gia, cô đã kiện cô ta từ lâu, cho nên đánh cô ta thì tính là cái quái gì.

"Ai là chồng cô!" Tim Ôn Đại trầm xuống, sắc mặt càng trở nên lạnh lẽo.

Không ngờ ngay trên địa bàn của anh, người con gái mà anh yêu thương bị đánh, mà người đánh cô, lại là người mà tuần sau anh sẽ phải đính hôn, là người đạo gần đây đã bám chặt lấy anh khiến anh sắp phát điên.

Thử nghĩ, chưa đính hôn, anh đã bị cô ta bám chặt đến mức sắp phát điên, nếu thật sự đính hôn, vậy chẳng phải 24/24 cô ta đều bám chặt lấy anh không rời, chứ đừng nói cô ta lại phát hiện mối quan hệ giữa anh với Hải Lòng, vậy cuộc sống sau này, anh đâu còn cảm nhận được hạnh phúc?

Lâm Uyên Nhi ngẩn ra, "Đại, chúng ta."

"Ai cho cô gọi tôi là Đại! Còn nữa tôi không phải là chồng cô. Xin cô đừng nhầm lẫn." Đại, đó chính là tên thân mật mà chỉ có người phụ nữ của anh mới có tư cách gọi.

"Đại, sao anh lại nói như vậy? Tuần sau chúng ta sẽ đính hôn, em không gọi anh là Đại thì phải gọi là cái gì? Huống chi sau khi chúng ta đính hôn, chẳng mấy chốc sẽ kết hôn, cho nên anh đương nhiên là chồng em"

Lâm Uyên Nhi không hiểu giải thích. Tin tức hai nhà Ôn Lâm kết thành thông gia cũng đã công khai tuyên bố khắp nơi, không phải sao?

"E rằng tôi không có "diễm phúc" được cưới cô làm vợ." Anh hừ lạnh trách mắng.

Vốn sẽ chấp nhận hôn sự này, thứ nhất là căn cứ vào trách nhiệm thừa kế; thứ hai là lúc đó anh cũng chưa thích người phụ nữ nào, cho nên cưới ai cũng không quan trọng. Không ngờ sau khi tin tức đó được công bố thì người phụ nữ này lại danh chính ngôn thuận ngày ngày đến Sự Vụ Sở quản lý anh không rời, thật sự dồn ép anh đến mức sắp điên.

"Đại, câu nói này của anh là có ý gì?" Lâm Uyên Nhi nghe vậy mặt liền biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Phần cuối

Mọi người ở đây nghe vậy nhất thời reo hò ca vang một hồi, sắc mặt của Lâm Uyên Nhi càng trở nên khó coi hơn.

"Ý là tôi sẽ không đính hôn với cô, nếu không đính hôn, dĩ nhiên cũng sẽ không kết hôn." Ôn Đại hừ lạnh hai tiếng, nghe không hiểu thì anh sẽ nói rõ hơn một chút, tránh cho cô ta tiếp tục dây dưa không rõ.

"Anh nói gì! Tin tức chúng ta sắp đính hôn cũng đã công bố, sao anh lại có thể đổi ý?"

"Tại sao tôi lại không thể đổi ý?" Buồn cười, chuyện mà Ôn Đại anh không muốn làm thì không ai có thể ép buộc anh, đừng nói là cô ta, mà ngay cả người nhà của anh cũng giống vậy thôi.

"Tôi sẽ nói với ông nội tôi, cho nên cô có thể về rồi, chỗ tôi không hoan nghênh cô."

"Ôn Đại, sao anh có thể đối xử với em như vậy? Chúng ta đã sắp đính hôn, anh có biết nếu anh làm như vậy, sẽ làm hai nhà chúng ta bị mất hết thể diện không?". Lâm Uyên Nhi quả thật không thể tin được, sợ hãi kêu lên. Rõ ràng là anh không đúng, vụng trộm sau lưng cô, cô đều có thể khoan dung độ lượng tha thứ cho anh, miễn là sau này anh sẽ không tái phạm nữa --

"Cái gì mà như thế nào, hai nhà chúng ta đều mất hết thể diện. À, em biết rồi, là vì cái con hồ ly tinh đó phải không?".

"Đúng vậy, bởi vì tôi yêu cô ấy, cho nên xin cô chú ý cách chọn lọc từ ngữ của mình, nếu cô còn dám gọi cô ấy là hồ ly tinh, đừng trách tôi không khách khí với cô." Sắc mặt Ôn Đại sa sầm, nếu cô ta không là phụ nữ, với quan hệ thân thiết giữa hai gia tộc, anh đã ném cô ta ra ngoài.

Tôi yêu cô ấy!

Tất cả mọi người đều bị chấn động đứng ngây ra một chỗ. Bao gồm cả Hải Lòng đã bị Tiểu Hoa kéo trở về, tất cả mọi người đều há hốc mồm mà nhìn

cảnh tượng trước mắt, đặc biệt Hải Lòng, sau khi nghe thấy câu nói "Anh yêu cô", lại càng rung rung nước mắt.

Thì ra anh yêu cô, anh yêu cô, giờ khắc này, cho dù muốn cô chết đi, cô cũng bằng lòng --

Lâm Uyển Nhi lấy lại tinh thần, nhất thời thẹn quá hóa giận trách mắng: "Cô ta vốn là hồ ly tinh, cô ta cướp chồng tôi. Cô ta đương nhiên là con hồ ly tinh, hồ ly tinh, hồ ly tinh."

"Cô."

Anh tức giận đến mức vung tay lên, định cho cô ta một bạt tai.

"Đại, đừng."

Hải Lòng vội vàng nói.

"Hải Lòng."

Ôn Đại kinh ngạc quay đầu, vội thu tay lại, bước nhanh đến trước mặt cô, ôm cô thật chặt.

"Đại, em rất vui vì anh yêu em, nhưng em không thể hại hai nhà Ôn Lâm mất hết thể diện." Hải Lòng cũng ôm anh thật chặt. Có được tình yêu của anh, cô thật sự rất thỏa mãn, cho nên dù rời khỏi anh sẽ khiến cho cô đau đớn đến tột cùng, đau đến mức không muốn sống nữa, cô sẽ lặng lẽ chấp nhận.

"Đồ ngốc, anh không sợ mất thể diện, chỉ sợ em không thể tiếp tục yêu anh nữa." Ôn Đại đau lòng khẽ vuốt gò má sưng đỏ của cô. "Hải Lòng, chắc em rất đau phải không? Xin lỗi em, đều do anh hại em, khiến cho em phải chịu nhiều uất ức." Cái cô Lâm Uyển Nhi chết tiệt này, ra tay lại cay độc đến như vậy.

"Không đau, em không đau, em cũng không bị uất ức, trái lại là vì em hại anh, xin lỗi anh." Hải Lòng cảm động lắc mạnh đầu.

"Đồ ngốc, là anh hại em, nhưng em đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em."

"Đại."

Hải Lòng cảm động nói không ra lời, cúi đầu vào khuôn ngực rắn chắc rộng lớn của anh, nước mắt rớt cuộc cũng không kiềm lại được mà rơi lã chã.

"Hải Lòng, anh yêu em."

Ôn Đại ôm chặt cô, sau khi thấy rõ tình cảm của mình, anh sẽ không bao giờ buông cô ra, người con gái mà anh yêu sâu sắc.

Cảnh hai người thân mật tỏ tình với nhau, khiến Lâm Uyển Nhi mù quáng, phát điên muốn lao về phía Hải Lòng.

"Đều do cô, con hồ ly tinh!" Cô giận dữ kêu gào, vẻ mặt dữ tợn muốn đánh Hải Lòng, tiếc rằng cô vừa di chuyển, người lập tức bị Đại Ngu và Đại Hồ chặn lại, hai người đang bên cạnh vẫn chú ý cô ta, bởi vì lúc này đã để cho cô ta đạt được mục đích một lần cho nên lần này sao có thể để cho cô tiếp tục đạt được mục đích.

"Các người buông tôi ra, buông tôi ra, Ôn Đại, anh không thể đối xử với em như vậy, tuần sau chúng ta sẽ phải đính hôn, hai nhà Ôn Lâm chúng ta sẽ bị mất thể diện!" Lâm Uyển Nhi giống như bị bệnh tâm thần gào hét âm ỉ.

"Ai nói Ôn gia sẽ bị mất thể diện vì cái việc này?" Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên ở bên ngoài phòng nghỉ.

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc sững sốt, kể cả Lâm Uyển Nhi đang thét chói tai không dứt.

"Bà nội!" Ôn Đại kinh ngạc quay đầu, lại nhìn thấy bà nội mình, trên tay bà là một cái va-li to đùng, anh liền cảm thấy cả người bắt đầu choáng váng.

Không thể nào, chẳng lẽ bà nội muốn-- nếu là như vậy thì lát nữa ông nội anh chắc chắn cũng sẽ tìm tới cửa.

"Ôn nội! Bà vừa nói cái gì?" Lâm Uyển Nhi vừa nhìn thấy Ôn nội, lập tức mở miệng gọi, cái gì là "Ai nói Ôn gia sẽ bị mất thể diện vì cái việc này", những lời này rốt cuộc là có ý gì?

"Ta nói, ai nói Ôn gia sẽ bị mất thể diện vì cái việc này, bởi vì một phút trước, Ôn gia cũng đã mất hết thể diện rồi." Ôn nội cười lạnh trả lời.

Bà đã chịu đủ việc người đàn ông bà yêu liên tục bắt cả hai tay, cho nên sau khi bà đã rút được kinh nghiệm xương máu, quyết định đau dài không bằng đau ngắn, mới xách theo va-li đến tìm cháu nội. Mà đám phóng viên canh giữ ở bên ngoài, đương nhiên sẽ không bỏ qua tin tức này, còn bà cũng rất hào phóng công khai thừa nhận.

Ôn Đại vừa nghe thấy thì thầm cười khò.

Không ngờ bà nội thật sự có thể rời khỏi người đàn ông mà bà yêu, nhưng vấn đề là ông nội phong lưu của anh thật ra chỉ thích bà nội, còn những người

phụ nữ khác đều là gặp dịp thì chơi, hết lần này đến lần khác —

Lần này mất hồn rồi.

"Ôn nội, câu nói đó của người là có ý gì? Tại sao Ôn gia lại bị mất thể diện?" Lâm Uyển Nhi càng nghe càng mờ mịt, khó hiểu hỏi.

"Bởi vì ta bỏ nhà trốn đi, cho nên A Đại nhà ta hủy hôn thì tính là gì! A Đại, đừng sợ, bà nội làm chỗ dựa cho con, chúng ta cùng làm cho Ôn gia mất mặt." Ôn nội nghiêng răng nghiêng lợi lại vừa hưng phấn bùng bùng vừa vỗ ngực nói.

Bỏ nhà trốn đi?

Tất cả mọi người đều bị chấn động ngây ngốc tại chỗ, không, không phải chứ!

"Lão phu nhân."

Hải Lòng sững sốt một chút, lo lắng đang định mở miệng.

"Hải Lòng, đừng hỏi, chúng ta mau rời khỏi đây, nếu chậm chạp thì sẽ không kịp." Ôn Đại vội đưa ngón tay ép lên môi cô, thừa dịp tất cả ánh mắt kinh ngạc của mọi người đều đặt trên người bà nội thì anh cường ép kéo cô đi.

"Đại, nhưng."

Bỏ nhà trốn đi, việc này rất nghiêm trọng đó!

"Hải Lòng, anh yêu em, cho nên hãy rời khỏi đây với anh trước, sau đó anh sẽ nói rõ ngọn nguồn cho em biết."

Anh yêu em!

"Vâng" Câu nói này đã thành công trong việc ngăn cản Hải Lòng, cô lập tức ngoan ngoãn đi theo người đàn ông mà cô yêu thương.

Bởi vì cô yêu anh, rất yêu rất yêu anh.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Số Nóng Bỏng 100%* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.